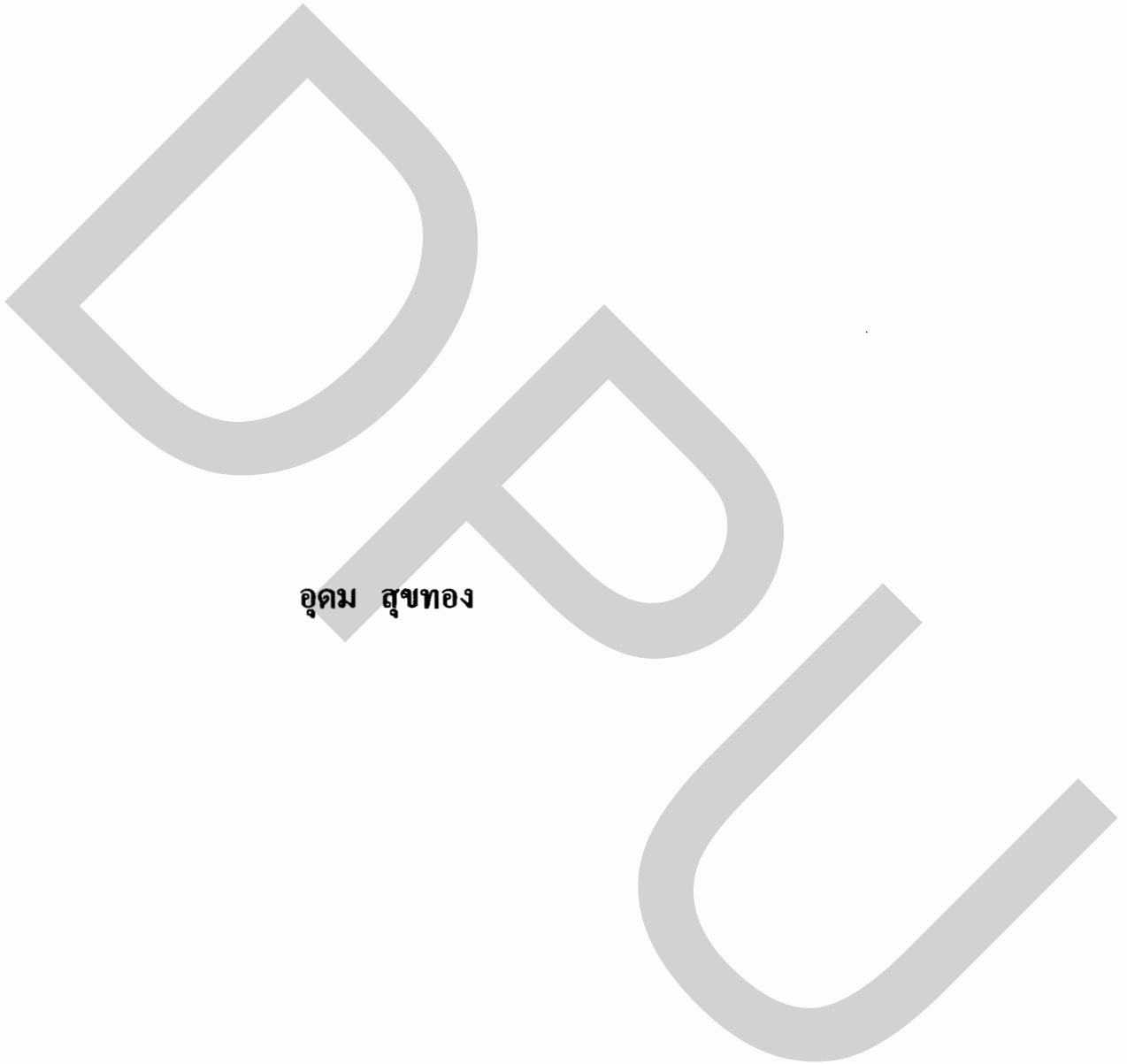

การเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

กรณีศึกษา : ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

อูดม สุขทอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ.2552

**Building the Value of Self-esteem in Youth by Training through Boy Scout Activity:
the Case Study of Ban Ubekka Juvenile Vocational Training Centre for Boys**

UDOM SUKTONG

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration
Department of Public Administration**

0206172 Graduate Scholl, Dhurakij Pundit University

2009

0206172
W.B. 2552
658.312402
2552

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ
กรณีศึกษา : ศูนย์ฝึกละอองและออบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษา

เสนอโดย อุดม สุขทอง

สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ชำนาญ ปิยวนิชพงษ์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ คำริชอบ)

.....กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร.ชำนาญ ปิยวนิชพงษ์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์นงลักษณ์ วัฒนสิงหะ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ ประเสริฐศรี)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ คำริชอบ)

วันที่ 15 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

กิตติกรรมประกาศ

ผู้เขียนมีความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวองค์พระราชทานกำเนิดลูกเสือไทย ที่ทรงมีพระราชปณิธานในการพัฒนาพลเมืองของชาติ ให้มีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ โดยผ่านกระบวนการลูกเสือ กรอปกักับผู้เขียนได้เข้ารับราชการทำหน้าที่เป็นครูของเด็กและเยาวชนผู้ก้าวพลาดในชีวิต ได้เห็นว่าการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือสามารถขัดเกลาให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ได้รู้จักความเป็นพลเมืองดีและการดำเนินชีวิตที่มีคุณค่า วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมีความมุ่งหมายอย่างยิ่งที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการมุ่งปรับเปลี่ยนและพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อส่งมอบเด็กและเยาวชนที่ดีให้กับสังคม

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ดร.ชำนาญ ปิยวนิชพงษ์ ที่ให้ความเมตตาได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโดยได้เสียสละเวลาอันมีค่าให้ความรู้คำแนะนำตั้งแต่ผู้เขียนเริ่มทำวิทยานิพนธ์ จวบจนสำเร็จสมบูรณ์

ผู้เขียนกราบขอบพระคุณท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ คำริชอบ ที่กรุณาได้รับเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ท่านรองศาสตราจารย์นงลักษณ์ วัฒนสิงหะ และท่านรองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ ประเสริฐศรี ที่กรุณาได้รับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งทุกท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่ายิ่งในการตรวจพิจารณา ให้ความรู้ และคำแนะนำเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

ผู้เขียนขอขอบคุณลูกศิษย์ที่รักในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ และเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่าชีวิตของพวกเขาทุกคนจะมีความสุข มีเส้นทางชีวิตที่งดงามสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

ขอกราบขอบคุณคุณแม่เน้อย สุขทอง คุณยายเป่า อินสอน คุณพ่อสุทัศน์ สุขทอง ผู้ให้กำเนิด เลี้ยงดูให้ความรัก ความอบอุ่นแก่ผู้เขียนมาโดยตลอด ขอขอบคุณคุณสุภวรรณ วรรณโสภณ คุณประภาส วรรณโสภณ รวมทั้งญาติ มิตรสหายทุกท่านที่ให้การสนับสนุนแก่ผู้เขียนเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณกำลังใจในชีวิตจากคุณอังคณา วรรณโสภณ ที่ให้ความรู้สึที่ดีมีคุณค่าและได้ยื่นเคียงข้างในชีวิตของผู้เขียนมาโดยตลอด ทำให้ผู้เขียนมีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคุณค่าและประโยชน์ต่อการศึกษามอบคุณความดีทั้งหมดเป็นเครื่องบูชาพระคุณอันประเสริฐของคุณยาย มารดาและบิดา อุปัชฌาย์ ครู อาจารย์ทุกท่านส่วนความผิดพลาดและข้อบกพร่องอันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๘
สารบัญภาพ.....	๘
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 สมมุติฐานการวิจัย.....	5
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
1.5 นิยามศัพท์.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม.....	8
2.1.1 ความหมายของการฝึกอบรม.....	9
2.2.2 ความสำคัญของการฝึกอบรม.....	9
2.2.3 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม.....	10
2.2.4 รูปแบบวิธีการฝึกอบรม.....	10
2.2.5 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการฝึกอบรม.....	12
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	12
2.2.1 ความหมายของกิจกรรมลูกเสือ.....	12
2.2.2 หลักสำคัญของการลูกเสือ.....	13
2.2.3 กิจการลูกเสือโลก.....	14
2.2.3.1 ภูมิหลังการฝึกอบรมลูกเสือ.....	14
2.2.3.2 วัตถุประสงค์ หลักการสำคัญ และวิธีการ	
ของการฝึกอบรมลูกเสือ.....	14
2.2.3.4 พันธกิจหลักในการฝึกอบรมลูกเสือ (Mission).....	15
2.2.3.5 ยุทธศาสตร์ในการฝึกอบรมลูกเสือ (Strategy).....	15

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.2.3.6 องค์การลูกเสือโลก.....	16
2.2.4 กิจการลูกเสือไทย.....	17
2.2.4.1 คณะลูกเสือแห่งชาติ.....	18
2.2.4.2 หลักการ.....	19
2.2.4.3 อุดมการณ์.....	19
2.2.4.4 ลักษณะการปกครอง.....	20
2.2.4.5 สภาลูกเสือแห่งชาติ.....	19
2.2.4.6 คณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ.....	20
2.2.4.6.1 หน้าที่คณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ.....	20
2.2.4.6.2 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ.....	21
2.2.5 ประเภทของลูกเสือ.....	21
2.2.6 หลักสูตรการฝึกอบรมกิจกรรมลูกเสือ.....	22
2.2.7 หลักสูตรการฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ (Senior Scout).....	24
2.2.7.1 กองลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่.....	24
2.2.7.2 การคัดเลือกและหน้าที่ของสมาชิกในหมู่ลูกเสือ.....	24
2.2.7.3 ข้อคำนึงถึงในการฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่.....	24
2.2.7.4 แผนจัดทำกำหนดการฝึกอบรม (Programme planning).....	25
2.2.7.5 กิจกรรมในการฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่.....	26
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	29
2.3.1 ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	29
2.3.2 องค์ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	30
2.3.3 ความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	31
2.3.4 สาเหตุของการมีการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	32
2.3.5 การส่งเสริมพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	33
2.4 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....	35
2.5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษา.....	35
2.6 สรุป.....	47
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	48

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.7.1 งานวิจัยในประเทศ.....	48
2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ.....	49
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	50
3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	50
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	51
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
3.4 ลักษณะของเครื่องมือ.....	51
3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	52
4. ผลการศึกษา.....	54
4.1 ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไป.....	54
4.2 ตอนที่ 2 ผลการศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา.....	66
4.3 ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา.....	71
5. สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	82
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	82
5.1.1 วัตถุประสงค์การศึกษา.....	82
5.1.2 วิธีดำเนินการศึกษา.....	82
5.1.2.1 ประชากร.....	82
5.1.2.2 เครื่องมือการศึกษา.....	82
5.1.2.3 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	83
5.1.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	83
5.1.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
5.1.2.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
5.1.2.6.1 วัตถุประสงค์การศึกษา.....	84
5.1.2.6.2 สมมติฐานการศึกษา.....	84
5.1.3 ผลการศึกษา.....	85

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.1.3.1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไป.....	85
5.1.3.2 ผลการศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน ชายบ้านอุเบกษา.....	85
5.1.3.3 ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน ชายบ้านอุเบกษา.....	86
5.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	87
5.2.1 อภิปรายผลการศึกษาข้อมูลทั่วไป.....	87
5.2.2 ผลการศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้านอุเบกษา....	87
5.2.3 ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้าน อุเบกษา.....	90
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	91
บรรณานุกรม.....	92
ภาคผนวก.....	97
ประวัติผู้เขียน.....	103

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 จำนวนเด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศจำแนกตามฐานความผิด พ.ศ. 2546 – 2549.....	2
2.1 โครงสร้างหลักสูตรกิจกรรมลูกเสือตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544.....	23
3.1 แสดงกิจวัตรประจำวันของเยาวชนศูนย์ฝึกฯบ้านอุเบกขา.....	46
4.1 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการศึกษา.....	54
4.2 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามภูมิภาค.....	55
4.3 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสัมพันธภาพของบิดามารดา.....	55
4.4 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามคะแนนความประพฤติ.....	56
4.5 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามฐานความผิด.....	56
4.6 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจ.....	57
4.7 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญ.....	58
4.8 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดี.....	62
4.9 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถ.....	63
4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	66
4.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	67

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีคุณความดีของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	69
4.13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีความสามารถของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.	69
4.14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	71
4.15 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรม ด้วยกิจกรรมลูกเสือด้านการมีอำนาจ.....	71
4.16 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรม ด้วยกิจกรรมลูกเสือด้านการมีความสำคัญ.....	72
4.17 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรม ด้วยกิจกรรมลูกเสือด้านการมีคุณความดี.....	72
4.18 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรม ด้วยกิจกรรมลูกเสือด้านการมีความสามารถ.....	73
4.19 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรม ด้วยกิจกรรมลูกเสือในภาพรวม.....	73
4.20 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองจำแนก โดยคะแนน ความประพฤติกของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	74
4.21 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจจำแนก โดย คะแนนความประพฤติกของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ...	75
4.22 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีจำแนก โดย คะแนนความประพฤติกของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ...	76
4.23 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถจำแนก โดย คะแนนความประพฤติกของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ...	77
4.24 การเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมจำแนก โดย ฐานความผิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	78

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.25 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจจำแนกโดย ฐานความคิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	78
4.26 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญจำแนกโดย ฐานความคิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	79
4.27 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีจำแนกโดย ฐานความคิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	80
4.28 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถจำแนกโดย ฐานความคิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ.....	81

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แสดงแนวคิดในการพัฒนาบุคลากร.....	11
2.2 แสดงโครงสร้างและการบริหารงานคณะลูกเสือแห่งชาติ.....	15
2.3 แสดงโครงสร้างกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.....	37
2.4 แสดงโครงสร้างหน่วยงานของศูนย์ฝึกฯบ้านอุเบกขา.....	38

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ธรรมเนียมศึกษา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
ชื่อผู้เขียน	อุดม สุขทอง
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ชำนาญ ปิยวนิชพงษ์
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์
ปีการศึกษา	2551

บทคัดย่อ

เด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาเมื่อได้เข้าสู่กระบวนการฝึกอบรมตามคำพิพากษาของศาลแล้ว กลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัยได้ใช้กิจกรรมลูกเสือในการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาพฤตินิสัย และมุ่งหวังบำบัด แก้ไข พื้นฟูและพัฒนาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กและเยาวชน อันจะเป็นแนวทางประการหนึ่งที่ช่วยปรับเปลี่ยนให้เกิดพฤติกรรมอันพึงประสงค์เพื่อส่งมอบเด็กและเยาวชนที่ดีให้กับสังคมต่อไป

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งศึกษาเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาซึ่งฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการทราบถึงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่เข้ารับและผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือและเป็นแนวทางในการดำเนินการบำบัด แก้ไข พื้นฟู พัฒนาพฤตินิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดต่อไป

จากการศึกษาวิจัยพบว่าเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขามีการเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้านอุเบกขา พบว่า ในภาพรวมเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง และการเห็นคุณค่าในตนเองทุกด้านยกเว้น ด้านการมีอำนาจอยู่ในระดับปานกลางเหมือนกันหมด มีเพียงการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจเท่านั้นที่ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมลูกเสือยังไม่สามารถช่วยให้เยาวชนมีเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ นอกจากนั้น กิจกรรมลูกเสือยังไม่สามารถทำให้เยาวชนรู้สึกถึงความสุขสงบในชีวิตเนื่องจากยังรู้สึกว่าชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวาย เยาวชนยังรู้สึกจิตใจไม่สงบ และมีความรู้สึกเบื่อตัวเอง ซึ่งการแก้ปัญหาในส่วนนี้ อาจจะต้องหากิจกรรมอย่างอื่นเสริมให้กับเยาวชนควบคู่ไปกับกิจกรรมลูกเสือด้วย ผลการทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน โดยใช้คะแนน

ความประพฤตินั้นพบว่ามีคะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนเลย ดังนั้น ในการดำเนินกิจกรรมใด ๆ เพื่อพัฒนาเยาวชนต่อไปไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงคะแนนความประพฤติของเยาวชน คือ ไม่จำเป็นต้องนำคะแนนความประพฤติของเยาวชนมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งผลการทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน โดยใช้ฐานความคิดเป็นเกณฑ์ พบว่า ฐานความคิดของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนเลย ดังนั้น ในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาเยาวชนในโอกาสต่อไป ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงฐานความคิดของเยาวชน คือ ไม่จำเป็นต้องนำฐานความคิดของเยาวชนมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมต่าง ๆ ต่อไป

Thesis Title   **Building the Value of Self-esteem in Youth by Training through
Boy Scout Activity: the Case Study of Ban Ubekka Juvenile
Vocational Training Centre for Boys**

Author   **Udom Sukthong**

Thesis Advisor   **Dr. Chamnarn Piyawanichpong**

Department   **Public Administration**

Academic Year   **2008**

Abstract

All children and youth at Ban Ubekka Juvenile Vocational Training Centre for Boys must join the training activity in accordance with the orders of the Juvenile Court. The Group of Behavior Development will use the Boy Scout Activity during the training. The objective of the training is to develop their behavior; aiming at all children and youth at the center should see the value of themselves. It is the way that helps all children and youth at the Center changing their behavior that can be accepted by the Thai Society.

The objective of this thesis is to study about the value of self-esteem lying in the children and youth at Ban Ubekka Juvenile Vocational Training Centre for Boys by participating Boy Scout Activity. This research will help us analyze the level of self-esteem that all children and youth at the Center value themselves. We use the Boy Scout Activity as tool and guidance for training. After training, we will be able to understand their behavior and know how to improve their behavior. Therefore, they can be accepted by the Thai Society.

According the study, we found that the children and youth at the Center value their self-esteem at the middle level. Overall, they value their self-esteem at the middle level including the empowerment also at the middle level. However, the level of self-esteem at empowerment part is at the low level. It shows that "Boy Scout Activity" does not help increasing the level of their self-confidence. Besides, the activity does not fully calm down themselves. They still think their lives are so confusing. Their minds are unrest and they get bored of themselves. To cope with this problem, we need more supporting activities for them to participate other than Boy Scout Activity. In addition, the result of the self-esteem by using the behavior score shows that

behavior score does not affect the value of their self-esteem. Therefore, it is not necessary to use this method in group activity to develop the youth's behavior. Using the faultiness method to value their self-esteem, we also found that they don't value themselves or increase their self-esteem. Consequently, this method is not appropriate to use for future activity.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาสังคมไทยในอนาคตต้องอาศัยกำลังของเยาวชนในปัจจุบันนี้เป็นหลัก ดังที่ นันทิยา วชิรลาภ ไพฑูรย์ (2547 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า เยาวชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ เมื่อเติบโตขึ้นต้องเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาชาติ หากเยาวชนเป็นคนดี มีความรู้ความสามารถ เห็นคุณค่าของตนเองและได้รับการดูแล เอาใจใส่ ฝึกหัดพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ให้สามารถดำรงตนได้อย่างเป็นปกติสุขในสังคมและมีการตัดสินใจที่ถูกต้องเมื่อเผชิญกับปัญหาและอุปสรรค จะทำให้สังคมมีความมั่นคงประเทศชาติจะมีความเจริญรุ่งเรืองต่อไป

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันกำลังประสบปัญหาของเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม ดังที่พิเศก โชไชย (2536 : 24) กล่าวว่าเด็กและเยาวชนจำนวนมากมีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมในการดำเนินชีวิตที่ไม่เหมาะสม เช่น มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในทางที่ไม่สมควร เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ไม่เชื่อว่าทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว ไม่มีความละเอียดและขาดการด้านทานต่อสิ่งชั่วร้ายที่ชักจูงไปในทางที่ผิดและชั่ว ไม่มีความยุติธรรม ไม่ซื่อสัตย์ ไม่รู้จักพอ ไม่มีน้ำใจ เบียดเบียนกันและขาดการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันมากยิ่งขึ้น ตลอดจนมีค่านิยมทางวัตถุ หวังเพื่อ

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (อ้างถึงใน เกตุแก้ว รักษาชาติ, 2542 :1) กล่าวว่าเด็กและเยาวชน มีการปรับเปลี่ยนแผนการดำเนินชีวิตไปจากเดิมกลายเป็นชีวิตฟุ้งเฟ้อ ไร้จุดหมาย สุรุ่ยสุร่าย จับกลุ่มมั่วสุม เที่ยวเตร่ตามสถานเริงรมย์ และมีการแสดงออกทางเพศอย่างไม่เหมาะสมโดยเฉพาะในสังคมเมือง เช่น กรุงเทพมหานคร หรือบางส่วนก็มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial Behavior) ซึ่งหมายถึงการกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมจรรยา ตลอดจนกฎระเบียบและกฎหมายบ้านเมือง โดยปราศจากความรู้สึกว่าได้กระทำผิดหรือเกรงกลัวต่อผลทางลบที่จะเกิดตามมา พฤติกรรมที่แสดงออกได้แก่ การหนีโรงเรียน แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด มั่วสุมการพนัน ยาเสพติด เป็นโสเภณีเด็กและมีย่านมั่วสุมไปทางกระทำผิดโดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมเกเร (Delinquency) ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในสังคม มีผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นอย่างยิ่ง

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเยาวชนได้ส่งผลให้เกิดการดำเนินการตามกฎหมายแก่เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซึ่งจากสถิติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจำแนกตามฐาน

ความผิดระหว่างปีพ.ศ.2546 ถึง พ.ศ.2549 มีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ ดังนี้ ปีพ.ศ.2546 มีเด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศจำนวน 29,915 คดี และเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ โดยในปีพ.ศ.2549 มีเด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศจำนวน 48,218 คดี ดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 จำนวนเด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ
จำแนกตามฐานความผิด พ.ศ.2546 – 2549

หน่วย : คดี

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.			
	2546	2547	2548	2549
รวม	29,915	33,308	36,080	48,218
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	8,886	10,496	10,733	14,314
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	4,843	5,969	6,112	8,248
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1,735	2,416	2,680	3,652
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพชื่อเสียงและการปกครอง	1,016	1,149	1,271	1,731
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	5,897	5,310	6,542	8,803
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	1,957	2,031	2,404	3,414
ความผิดอื่นๆ	5,581	5,937	6,338	8,020

ที่มา: กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สำหรับสาเหตุของการกระทำความผิดของเยาวชนนั้น จากการศึกษาของอนันตชัยและคณะและอัจฉรา ทองตัน (อ้างถึงใน นันทิยา วชิรลาภไพฑูริย์, 2547 : 3) สรุปได้ว่าเยาวชนผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีปัญหา เช่น พ่อแม่ทะเลาะกันบ่อยครั้ง และบางครั้งมีการทะเลาะวิวาทกันอย่างรุนแรงถึงกับใช้กำลังทุบตีทำร้าย หรือครอบครัวไม่ค่อยมีเวลาดูแลเอาใจใส่ให้ความอบอุ่นทำให้เกิดปัญหาทางด้านอารมณ์ ขาดความเชื่อมั่น ไม่เป็นตัวของตัวเอง ถูกชักจูงไปในทางที่ผิดได้ง่าย นอกจากนี้เด็กจำนวนนับหมื่นคนที่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้งในแต่ละปีนั้นจะเป็นเด็กกลุ่มที่เผชิญปัญหาสุขภาพจิตหนักหน่วงยิ่งกว่ากลุ่มอื่นๆด้วย (คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมและเลี้ยงดู

เด็ก, 2535 : 28)

ปัจจุบันพบว่าเยาวชนที่เข้ารับการศึกษาอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมรวมทั้งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นและมีพฤติกรรมที่ควรได้รับการดูแล แก้ไข โดยเฉพาะเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาซึ่งเป็นศูนย์ฝึกและอบรมพัฒนาพฤตินิสัยของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดไว้อบรม พัฒนา ส่งเสริมความรู้ทางวิชาการ และวิชาชีพ ตลอดจนบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนเพื่อคืนเด็กและเยาวชนที่ดีให้กับสังคม โดยพบว่าเยาวชนที่กระทำความผิดของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์และมีพฤติกรรมการแสดงออกที่แสดงถึงปัญหาด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง อาทิ เยาวชนบางรายมีการสัทที่ใบหน้าแสดงข้อความบอกถึงความปวดร้าวในจิตใจ และประชดประชันสังคม เช่น “ชีวิตเป็นของกู” “สุดท้ายชีวิตของฉันก็ไม่มีใคร” หรือสัทเป็นรูปหยดน้ำตาไว้ที่บริเวณหางตา เป็นต้น (พานิช กาบแก้ว, หัวหน้ากลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา, สัมภาษณ์, กุมภาพันธ์ 2551)

ซึ่งการเห็นคุณค่าในตนเอง หรือ Self – Esteem หมายถึง ความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่อตนเองว่ามีความสำคัญ มีความสามารถ มีความสำเร็จ มีความนับถือตนเอง เชื่อมมั่นในตนเอง เคารพตนเอง และภาคภูมิใจในตนเอง (แบนคูรา อ้างถึงใน พรรณราย ทรัพย์ประภา, 2548 : 293) ซึ่งหากบุคคลนั้นมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้มีคุณค่า มีความสำคัญ มีความสามารถ จะช่วยให้บุคคลนั้นควบคุมตนเองและปฏิบัติตนได้ตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคมซึ่งในทางกลับกันหากเยาวชนมีการเห็นคุณค่าของตนเองต่ำจะก่อให้เกิดทัศนคติทางลบต่อตนเองนำไปสู่ปัญหาในการปรับตัวต่างๆซึ่งการส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองให้กับเด็กและเยาวชนนั้น เจอร์ดาโนและอีเวอร์รี่ (Girdano and Everly) (อ้างถึงใน ชยาพร ลีประเสริฐ, 2536:30) ได้เสนอวิธี 3 ประการ ในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองอย่างได้ผล ดังนี้

1.การใช้ภาษาเชิงบวก หมายถึง กระบวนการที่บุคคลให้การเสริมแรงภาพลักษณ์ในตน (Self Image) โดยชี้ให้เห็นถึงลักษณะทางบวกของตนเอง เช่น ลักษณะบุคลิกภาพที่เป็นลักษณะเด่นหรือบุคลิกภาพที่น่าภาคภูมิใจ

2.การยอมรับคำยกย่องชมเชย คือ เมื่อมีบุคคลใดยกย่องชมเชยก็แสดงอาการยอมรับโดยปราศจากท่าทีหรือคำตอบที่แสดงการถ่อมตน แต่ควรใช้ประโยคแสดงความยินดีแทนวิธีนี้จะเป็นการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมอันจะทำให้บุคคลประทับใจและมองตนเองในทางบวกมากขึ้น

3.การฝึกพฤติกรรมการกล้าแสดงออก เป็นวิธีที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเชิงบวก
แซสซี (Sasse) (อ้างถึงในชยาพร ลีประเสริฐ, 2536 : 30-31) ได้เสนอการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองด้วยวิธีการต่างๆดังนี้

1. การสร้างความมั่นใจในตนเองพยายามนึกถึงความสำเร็จในวันข้างหน้าของตนเอง
2. การระลึกถึงงานที่ตนทำได้สำเร็จแล้วให้รางวัลเป็นสินน้ำใจ หรือชมเชยตนเองหรือให้สิ่งที่มีความหมายแก่ตนเอง ซึ่งในสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้บุคคลเกิดความรู้สึกที่คืดองานที่ทำมากขึ้น
3. บันทึกความสำเร็จที่ได้รับสิ่งที่ทำได้ดีเป็นเวลาติดต่อกันหลายสัปดาห์ หลายๆเดือน

การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองแก่เยาวชนนั้น ย่อมมีผลสำคัญต่อการแสดงออกของเยาวชนและมีผลกระทบต่อบุคคลอื่นและสังคม ซึ่งศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาได้ดำเนินการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดโดยมุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพัฒนาพฤติกรรมและมีผลต่อการเพิ่มขึ้นของระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กและเยาวชน โดยการฝึกอบรมของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขามีการส่งเสริมความรู้ทั้งวิชาสามัญและวิชาชีพ มีการจัดกิจกรรมบำบัดเพื่อการแก้ไข ฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนาและสงเคราะห์ตลอดจนติดตามประเมินผล (วิลาวัลย์ ศรีเพ็ญประภา, หัวหน้ากลุ่มงานบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา, สัมภาษณ์, กุมภาพันธ์ 2551) รวมทั้งการฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองและพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม

การฝึกอบรม สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน (อ้างถึงใน วิลาพัณย์ อรุณบุญวาทิ, 2549 : 72) ได้กล่าวถึงความหมายของการฝึกอบรมว่าเป็นกระบวนการอันใดที่จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ ทศนคติและความชำนาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

วิธีการฝึกอบรมมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน วิธีหนึ่งซึ่งถูกนำมาใช้ในการพัฒนาเยาวชนคือ กิจกรรมลูกเสือสามัญซึ่งศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาได้นำมาใช้ในการฝึกอบรมเยาวชนที่กระทำความผิด การฝึกอบรมเยาวชนที่กระทำความผิดด้วยกิจกรรมลูกเสือสามัญ เป็นกระบวนการทางการศึกษาสำหรับเยาวชน ที่มีวัตถุประสงค์จะสร้างบุคลิกภาพ และพัฒนาการทางสังคมให้กับเยาวชนเพื่อให้เป็นพลเมืองดีของประเทศ โดยใช้วิธีการของลูกเสือ ยึดมั่นในกฎและคำปฏิญาณ (Scout Promise and Laws) การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) เน้นการปฏิบัติกิจกรรมกลางแจ้ง (Outdoor Activities) การใช้ระบบหมู่ (Patrol System) และความก้าวหน้าของบุคคล โดยใช้หลักสูตรและวิชาพิเศษลูกเสือ (Proficiency Badges) ซึ่งมีกระบวนการและวิธีการในการฝึกอบรมที่มุ่งพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมแก่เยาวชนที่กระทำความผิด และส่งเสริมให้เยาวชนเรียนรู้การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เสริมสร้างทัศนคติที่คืดต่อตนเองและผู้อื่นอันเป็นการพัฒนาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำความผิด

จะเห็นได้ว่าการที่เยาวชนได้กระทำความผิดส่วนใหญ่จะมีพื้นฐานมาจากปัญหาทางส่วนตัว ปัญหาครอบครัว หรือปัญหาทางสังคม (นันทิยา วชิรลาภไพฑูริย์, 2547 : 4) และเป็นปัจจัย

ที่ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำความคิด ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เกิดความเคียดรื้อนทั้งต่อตัวเยาวชนที่กระทำความคิดและกับสังคมรอบข้าง ซึ่งหากมีการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือสามัญให้กับเยาวชนที่กระทำความคิดน่าจะมีส่วนช่วยในการเพิ่มระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนและก่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์แก่เยาวชนที่กระทำผิดให้สามารถพัฒนาตนเองเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนได้รับการปล่อยตัวออกไปดำเนินชีวิตในสังคม ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาซึ่งฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการทราบถึงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือและเป็นแนวทางในการดำเนินการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู พัฒนาพฤตินิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ
2. เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาโดยการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือสามัญจำแนกตามคะแนนความประพฤติและฐานความผิด

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่มีคะแนนความประพฤติต่างกันจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน
2. เยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่มีฐานความผิดต่างกันจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงผลการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือแก่เยาวชนที่กระทำผิดของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง
2. ผลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการดำเนินการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู พัฒนาพฤตินิสัยของเยาวชนที่กระทำผิดต่อไป

1.5 นิยามศัพท์

เด็ก หมายถึง บุคคลอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ (พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 อ้างถึงใน นันทิยา วชิรลาภไพฑูรย์, 2547 : 17)

เยาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ (พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 อ้างถึงใน นันทิยา วชิรลาภไพฑูรย์, 2547 : 17)

เยาวชนกระทำผิด หมายถึง บุคคลเพศชายที่มีอายุตั้งแต่สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ ที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งส่งตัวเข้ารับการฝึกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เยาวชนฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน หมายถึง บุคคลซึ่งเป็นเพศชายที่มีอายุตั้งแต่สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินซึ่งศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งส่งตัวเข้ารับการฝึกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เยาวชนฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมายถึง บุคคลเพศชายที่มีอายุตั้งแต่สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายซึ่งศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งส่งตัวเข้ารับการฝึกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เยาวชนฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ หมายถึง บุคคลเพศชายที่มีอายุตั้งแต่สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศซึ่งศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งส่งตัวเข้ารับการฝึกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เยาวชนฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ หมายถึง บุคคลเพศชายที่มีอายุตั้งแต่สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษซึ่งศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งส่งตัวเข้ารับการฝึกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เยาวชนฐานความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพชื่อเสียงและการปกครอง หมายถึง บุคคลเพศชายที่มีอายุตั้งแต่สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพชื่อเสียงและการปกครองซึ่งศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งส่งตัวเข้ารับการฝึกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เยาวชนฐานความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด หมายถึง บุคคลเพศชายที่มีอายุตั้งแต่สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิดซึ่งศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งส่งตัวเข้ารับการฝึกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เยาวชนฐานความผิดอื่นๆ หมายถึง บุคคลเพศชายที่มีอายุตั้งแต่สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ที่กระทำความผิดในลักษณะอื่นที่แตกต่างจากฐานความผิดข้างต้นซึ่งศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งส่งตัวเข้ารับการฝึกที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสามารถ มีความภาคภูมิใจในความเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง ซึ่งความรู้สึกนี้ทำให้คนเรามีความมั่นใจในการกระทำต่างๆของชีวิต โดยไม่ต้องรอผู้อื่น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล อ้างถึงใน สมศักดิ์ เจริญศรี, 2543 : 39) ในที่นี้การเห็นคุณค่าในตนเองศึกษาจากการเข้ารับการฝึกอบรมลูกเสือโดยใช้เครื่องมือเป็นแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงแบบสอบถามวัดการเห็นคุณค่าในตนเองมาจากของสมศักดิ์ เจริญศรี จำนวน 32 ข้อ และครอบคลุมการเห็นคุณค่าในตนเองตามทฤษฎีของคูเปอร์สมิท ทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย 1.ด้านการมีอำนาจ 2.ด้านการมีความสำคัญ 3.ด้านการมีคุณความดี 4.ด้านการมีความสามารถ

ด้านการมีอำนาจ หมายถึง การที่บุคคลสามารถมีอิทธิพลและควบคุมบุคคลอื่นได้ (Coopersmith อ้างถึงใน นิภาวรรณ กิริยะ, 2533 : 5)

ด้านการมีความสำคัญ หมายถึง การได้รับการยอมรับ ได้รับการใส่ใจ รวมทั้งได้รับความรักใคร่จากบุคคลอื่น (Coopersmith อ้างถึงใน นิภาวรรณ กิริยะ, 2533 : 5)

ด้านการมีคุณความดี หมายถึง การยึดมั่นตามมาตรฐานทางจริยธรรมและศีลธรรมของสังคม (Coopersmith อ้างถึงใน นิภาวรรณ กิริยะ, 2533 : 5)

ด้านการมีความสามารถ หมายถึง การประสบผลสำเร็จในการกระทำสิ่งต่างๆ (Coopersmith อ้างถึงใน นิภาวรรณ กิริยะ, 2533 : 5)

การฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ หมายถึง หลักสูตรการฝึกอบรมลูกเสือใช้สำหรับเยาวชนชายที่กระทำผิดของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษา โดยคณะวิทยากร ซึ่งแบ่งการฝึกอบรมเป็น 2 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่หนึ่ง ฝึกอบรมทุกวันพุธ ระหว่างเวลา 09.00 – 11.00 น. และช่วงที่สอง ฝึกอบรมอยู่ค่ายพักแรมภายในศูนย์ฝึกฯบ้านอุเบกษาใช้เวลาในการฝึกอบรม 1 วัน

คะแนนความประพฤติ หมายถึง เกณฑ์ระดับคะแนนความประพฤติของเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ซึ่งแบ่งเป็นสูงกว่า 100 คะแนนและต่ำกว่า 100 คะแนน โดยใช้เกณฑ์และระดับคะแนนของเยาวชนจากคณะกรรมการปกครอง ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ธรรมศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
- 2.4 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
- 2.5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
- 2.6 สรุป
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม

ดวงใจ สุภสารัมภ์ (ม.ป.ป.) ความหมายของการฝึกอบรม.สืบค้นเมื่อ 7 กุมภาพันธ์ 2551, จาก <http://www.tu.ac.th/org/ofreector/person/train/handbook/training.html> ได้กล่าวถึงการฝึกอบรมว่า การพัฒนาบุคลากรด้วยการจัดโครงการฝึกอบรมนั้นจะส่งผล และเอื้ออำนวยประโยชน์ให้กับองค์กรหรือหน่วยงานได้เพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถและทัศนคติที่มีต่องานของบุคลากรผู้รับผิดชอบจัดการฝึกอบรมเป็นสำคัญ หากจะให้ได้ปฏิบัติงานด้านการบริหารงานฝึกอบรม ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกเหนือไปจากจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการกระบวนการ ฝึกอบรม และหลักการบริหารงานฝึกอบรมแต่ละขั้นตอนแล้ว ผู้รับผิดชอบงานฝึกอบรมควรจะต้องมีความรู้พื้นฐานทางสังคมศาสตร์ และพฤติกรรมศาสตร์แขนงต่างๆ อย่างกว้างขวาง เช่น สังคมวิทยา จิตวิทยา และศาสตร์การจัดการ ซึ่งจะช่วยให้เอื้ออำนวยให้สามารถกำหนดหลักสูตรและโครงการฝึกอบรมได้ง่ายขึ้น มีความรู้เกี่ยวกับหลักการบริหารบุคคลและการพัฒนาบุคคลด้วยวิธีการอื่นๆ นอกเหนือไปจากการฝึกอบรม มีความเข้าใจถึงหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ เพื่อให้สามารถปฏิบัติต่อผู้เข้าอบรม ได้อย่างเหมาะสมตลอดจนเข้าใจถึงหลักการวิจัยทางสังคมศาสตร์อยู่บ้างพอที่จะสามารถทำการสำรวจ เพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็น ในการบริหารงานฝึกอบรมได้ นอกจากนั้น ผู้ดำเนินการฝึกอบรมยังจำเป็นที่จะต้องมีความสามารถในการ

สื่อสาร ทั้งด้านการเขียนและการพูดในที่ชุมนุมชน ตลอดจนมีมนุษยสัมพันธ์เพื่อให้สามารถติดต่อกับสื่อสารกับกลุ่มผู้เข้าอบรม และประสานงานกับผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

นอกจากการมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวข้างต้นนี้แล้ว ทักษะของผู้รับผิดชอบงานฝึกอบรม ยังเป็นสิ่งสำคัญที่มีผล กระทบต่อการดำเนินงานฝึกอบรมอีกด้วย กล่าวคือ ผู้รับผิดชอบงานฝึกอบรมเองจะต้องเป็นผู้ที่เห็นความสำคัญของการฝึกอบรมต่อการพัฒนาบุคลากร มีความเห็นสอดคล้องกับหลักการและแนวคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม รวมทั้งควรจะต้องมีความเชื่อว่าการฝึกอบรมนั้นเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการพัฒนาบุคลากรและนำไปสู่การปรับปรุงการบริหารได้

2.1.1 ความหมายของการฝึกอบรม

สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน (อ้างถึงใน วิชาพัฒนศาสตร์, 2549 : 72) ได้กล่าวถึงความหมายของการฝึกอบรมว่าเป็นกระบวนการอันใดที่จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม เกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและความชำนาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

สำนักงาน ก.พ. (อ้างถึงใน ดวงใจ สุขสารัมภ์, 2551, 7 กุมภาพันธ์) ได้กล่าวถึงความหมายของการฝึกอบรมว่าเป็นการถ่ายทอดความรู้เพื่อเพิ่มพูนทักษะความชำนาญ ความสามารถและทัศนคติในทางที่ถูกที่ควร เพื่อช่วยให้การปฏิบัติงานและภาระหน้าที่ ต่าง ๆ ในปัจจุบันและอนาคตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและไม่ว่าการฝึกอบรม จะมีขึ้นที่ใดก็ตาม วัตถุประสงค์ก็คือเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติงานหรือเพิ่มขีดความสามารถในการจัดรูปขององค์กร

เสนาะ ดิยาว (2545 : 95) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่าเป็นกระบวนการที่จัดขึ้นเพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้และมีความชำนาญเพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งโดยมุ่งให้คนได้รู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะและเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมของคนไปในทางที่ต้องการ

สรุปได้ว่าการฝึกอบรมหมายถึงกระบวนการในการพัฒนาศักยภาพของคนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และปฏิบัติได้ถูกต้องเหมาะสมในสิ่งต่างๆ

2.1.2 ความสำคัญของการฝึกอบรม

เสนาะ ดิยาว (2545 : 95) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฝึกอบรมว่า

1. ผลผลิตในการทำงานสูงขึ้น
2. ช่วยแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน
3. ทำให้ขวัญของงานดีขึ้น
4. การควบคุมลดลง

- 5.อุบัติเหตุในการทำงานลดลง
- 6.เป็นประโยชน์ต่อคนงานโดยตรง
- 7.ส่งเสริมความมั่นคงและความยืดหยุ่นให้แก่องค์กร
- 8.ส่งเสริมทัศนคติที่ดีต่อองค์กร
- 9.ลดการสิ้นเปลืองต่างๆลง

2.1.3 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

Wexley and Latham (อ้างถึงใน ชูชัย สมितिไกร, 2549 : 5) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมดังนี้

1.เพื่อปรับปรุงระดับความตระหนักรู้ในตนเอง (Self – awareness) อันได้แก่การทำ ความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบของตนเองในองค์กร การตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ตนเองปฏิบัติจริงและปรัชญาที่ยึดถือ การเข้าใจถึงทัศนคติที่มีต่อตนเอง และการเรียนรู้ว่าการกระทำของตนเองมีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร เป็นต้น

2.เพื่อเพิ่มทักษะการทำงาน (Job skills) ของแต่ละบุคคลโดยอาจเป็นทักษะด้านใดด้าน หนึ่งหรือหลายด้านก็ได้ เช่น การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ การดูแลรักษาความปลอดภัยในการทำงาน หรือการบังคับบัญชาลูกน้อง เป็นต้น

3.เพื่อเพิ่มพูนแรงจูงใจ (Motivation) ของแต่ละบุคคล อันจะทำให้การปฏิบัติงานเกิดผล ดี แม้ว่าบุคคลหนึ่งๆจะมีความรู้และความสามารถในการปฏิบัติงาน แต่หากขาดแรงจูงใจในการ ทำงานแล้ว บุคคลนั้นก็อาจจะมีได้ใช้ความรู้และความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่และผลงานก็ ย่อมจะไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังนั้น การสร้างแรงจูงใจในการทำงานจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ อย่างยิ่งต่อความสำเร็จขององค์กร

2.1.4 รูปแบบวิธีการฝึกอบรม

ในการฝึกอบรมนั้นองค์กรอาจมอบหมายให้หน่วยงาน หรือกลุ่มบุคลากรรับผิดชอบ ดำเนินการฝึกอบรมได้โดยรูปแบบวิธีการอาจมีดังนี้ (ดวงใจ สุภสารัมภ์, 2551, 7 กุมภาพันธ์)

- การจัดฝึกอบรมเองภายในองค์กร (In house training) ซึ่งเป็นการจัดฝึกอบรมให้ บุคลากรภายในองค์กรได้เข้าอบรมพร้อมๆ กันที่ละจำนวนมากๆ (Class room training) โดย ดำเนินการตามขั้นตอนในการจัดโครงการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากร

- การส่งบุคลากรไปอบรมภายนอกองค์กร

- การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) มักเป็นการยกปัญหาที่มีอยู่มาให้ศึกษาหรือ ทดลองปฏิบัติ และอาจใช้เป็นแนวปฏิบัติหลังการประชุมฯ

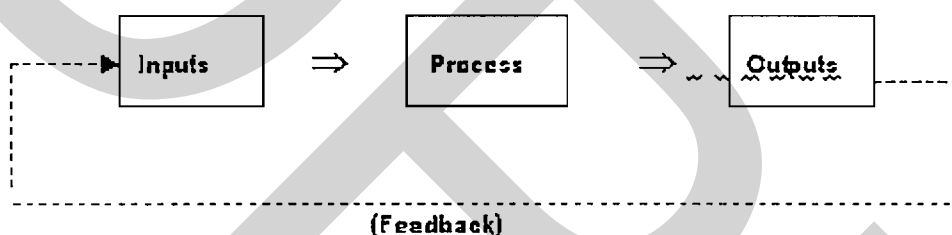
- คูงาน เป็นการไปขอฟังการบรรยายสรุปถึงลักษณะการจ้ดระบบงาน และวิธีการ

ปฏิบัติงานจริงของหน่วยงานอื่นๆ ที่สนใจศึกษา ณ ที่ตั้งของหน่วยงานนั้น

- การฝึกอบรมในขณะปฏิบัติงานจริงอื่นๆ ดังที่เรียกว่า การฝึกอบรมในที่ทำการปกติ หรือ On the job training ได้แก่

1. การสอนแนะหรือการให้คำปรึกษา (Coaching/Counseling) หมายถึงกระบวนการที่ผู้บังคับบัญชา ควบคุมดูแลให้บุคลากรลงมือปฏิบัติงานจริง โดยให้คำปรึกษาแนะนำอย่างใกล้ชิด การ coaching นี้ อาจหมายรวมถึง การเป็นพี่เลี้ยง ซึ่งไม่จำเป็นต้องสอนเฉพาะเรื่องงานเท่านั้น อาจรวมทั้งเรื่องเกี่ยวกับคนหรือการวางตัวในองค์กรด้วยก็ได้

2. การสอนงานหรือการนิเทศงาน (Job Instruction/Job Supervision) หมายถึงการที่ผู้บังคับบัญชา สอนงานให้แก่ผู้ปฏิบัติงานในสังกัด โดยเน้นถึงการแบ่งงานออกเป็นขั้นตอน และการที่ผู้บังคับบัญชาจะต้องสาธิตหรือแสดงวิธีปฏิบัติงานให้เข้าใจก่อน แล้วจึงควบคุมดูแลให้ปฏิบัติตามอย่างถูกต้อง ทั้งนี้ การฝึกอบรมเป็นกระบวนการหนึ่งในการพัฒนาบุคลากรตามภาพ

ภาพที่ 2.1 แสดงแนวคิดในการพัฒนาบุคลากร

ที่มา : <http://www.tu.ac.th/org/ofrector/person/train/handbook/training.html>

แนวคิดนี้มองการฝึกพัฒนาบุคลากรในเชิงระบบ ประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก คือ

1) Inputs หรือสิ่งนำเข้า ซึ่งได้แก่ ทรัพยากรต่างๆ เช่น เงินงบประมาณ บุคคล วัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจน นโยบายและแนวคิด ในการบริหารงานการพัฒนาบุคลากร วิธีการที่ใช้ในการพัฒนาบุคลากร และเทคโนโลยีต่างๆ ฯลฯ ซึ่งหน่วยงานทุ่มเท หรือใส่เข้าไปในระบบการพัฒนาบุคลากร

2) Process หรือ กระบวนการพัฒนาบุคคล หมายถึง การฝึกอบรม การสัมมนา การประชุมเชิงปฏิบัติการ หรือการดำเนินการพัฒนาบุคลากรในลักษณะอื่นๆ เช่น การมอบหมายงาน การหมุนเวียนหน้าที่การทำงาน (Job Rotation) เป็นต้น

3) Outputs หรือผลลัพธ์ คือ บุคลากรที่ได้รับการพัฒนาแล้ว รวมทั้งข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับผลลัพธ์ ซึ่งจะส่งผลกระทบ สำหรับเป็นข้อมูลย้อนกลับ หรือ Feedback เพื่อใช้ในการปรับปรุงการพัฒนาบุคลากรต่อไปอีก

แนวคิดนี้ต้องการเน้นถึงประเด็นสำคัญว่า ถ้าต้องการผลลัพธ์ที่มีคุณภาพ ก็จำเป็นต้องใส่สิ่งนำเข้าไปสมบูรณ์และมีคุณภาพเข้าไปในระบบและดูแลให้กระบวนการพัฒนาบุคลากร มีประสิทธิภาพด้วย

2.1.5 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการฝึกอบรม

McGehee & Thayer (อ้างถึงใน ชูชัย สมितिไกร, 2549: 15) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการฝึกอบรมโดยสรุปได้ดังนี้

1. การตระหนักในองค์กรว่าการฝึกอบรมจะเป็นหนทางในการนำไปสู่เป้าหมายซึ่งการฝึกอบรมมิได้มีหน้าที่เพียงอบรมพนักงานเท่านั้นหากช่วยเพิ่มพูนพัฒนาในสิ่งต่างๆอีกด้วย
2. ฝ่ายบริหารต้องเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการจัดโครงการฝึกอบรมต่างๆเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้แก่ทรัพยากรบุคคลขององค์กร
3. การฝึกอบรมนี้เป็นศาสตร์และศิลป์ที่ต้องมีผู้ชำนาญซึ่งองค์กรควรมีผู้เชี่ยวชาญในการจัดฝึกอบรมนี้โดยเฉพาะ
4. บรรยากาศภายในองค์กรควรเป็นลักษณะที่สนับสนุนหรือเอื้อในการฝึกอบรมและให้บุคลากรมีความตื่นตัวในการฝึกอบรมและมีการจัดโครงสร้างในองค์กรให้ผู้รับการอบรมเห็นว่ามี ความก้าวหน้าต่องานของเขา

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

2.2.1 ความหมายของกิจกรรมลูกเสือ

บี.พี.(B.P.) (อ้างถึงใน วันเพ็ญ พันธรัักษ์, 2526 : 19) ได้ให้ความหมายของกิจการลูกเสือว่าคือโรงเรียนสอนวิชาหน้าที่พลเมืองด้วยการให้ความรู้ในเชิงพราน

คณะลูกเสือแห่งชาติ (คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16 กุมภาพันธ์) ได้ให้ความหมายของกิจการลูกเสือว่าเป็นขบวนการทางการศึกษาสำหรับเยาวชน ที่มีวัตถุประสงค์จะสร้างบุคลิกภาพและพัฒนาการทางสังคมให้กับเยาวชนเพื่อให้เป็นพลเมืองดีของประเทศ โดยใช้วิธีการของลูกเสือ ยึดมั่นในกฎและคำปฏิญาณ (Scout Promise and Laws) การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) เน้นการปฏิบัติกิจกรรมกลางแจ้ง (Outdoor Activities) การใช้ระบบหมู่ (Patrol System) และความก้าวหน้าของบุคคล โดยใช้หลักสูตรและวิชาพิเศษลูกเสือ (Proficiency Badges)

ถนอม บุญประภา (2546: 49) ให้ความหมายของกิจการลูกเสือตามรากศัพท์คำว่า SCOUT ดังนี้

S = Sincerity	= ความซื่อสัตย์ ความจริงใจ
C = Courtesy	= ความสุภาพอ่อน โยน

O = Obedience	= ความเคารพเชื่อฟัง
U = Unity	= ความสามัคคี ความเป็นเอกภาพ
T = Thrifty	= ความมัธยัสถ์

ธรรมนูญของสมาชิกลูกเสือโลก (อ้างถึงใน ถนอม บุญประภา, 2546: 49) กล่าวว่า การลูกเสือมีความประสงค์ที่จะพัฒนาเด็กหญิงชายคนสาวหนุ่มให้เป็นพลเมืองดี ซึ่งพลเมืองดีในทัศนะของการลูกเสือนั้นคือคนมีเกียรติเชื่อถือได้ มีระเบียบวินัย สามารถบังคับใจตนเองได้และพร้อมที่จะบำเพ็ญประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วยความเต็มใจ

จากทัศนะดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า กิจกรรมลูกเสือ หมายถึงกระบวนการในการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาเยาวชน โดยมีกระบวนการ ขั้นตอนที่เป็นรูปแบบ เอกลักษณะเฉพาะ โดยยึดคกฏของลูกเสือและคำปฏิญาณเป็นบรรทัดฐานในการฝึกอบรม

2.2.2 หลักสำคัญของการลูกเสือ (FUNDAMENTAL PRINCIPLES OF SCOUTING)

วารสารลูกเสือฉบับพิเศษ (2548: 6 – 7) กล่าวว่าหลักการและการปฏิบัติของลูกเสืออยู่ที่คำปฏิญาณและกฎของลูกเสือ

1. หลักการสำคัญของการลูกเสือที่ได้กำหนดขึ้น โดยผู้ให้กำเนิดการลูกเสือโลกมีดังต่อไปนี้
  - (1) ลูกเสือเป็นผู้มีศาสนา
  - (2) ลูกเสือมีความจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมือง
  - (3) ลูกเสือมีความเชื่อมั่นในมิตรภาพและภราดรภาพแห่งโลก
  - (4) ลูกเสือเป็นผู้บำเพ็ญประโยชน์ต่อผู้อื่น
  - (5) ลูกเสือเป็นผู้ยึดมั่นและปฏิบัติตามคำปฏิญาณและกฎของลูกเสือ
  - (6) ลูกเสือเป็นผู้อาสาสมัคร
  - (7) ลูกเสือยอมไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง
  - (8) กระบวนการลูกเสือเป็นโครงการฝึกอบรมเด็กชายและชายหนุ่มเพื่อให้เป็นพลเมืองดี

มีความรับผิดชอบ โดยใช้วิธีการระบบหมู่ และระบบกลุ่มตามระดับของหลักสูตรและวิชาชีพพิเศษลูกเสือและเป็นกิจกรรมกลางแจ้ง

2. คำปฏิญาณที่ผู้ให้กำเนิดลูกเสือได้กำหนดไว้คือ

ด้วยเกียรติของข้า ข้าสัญญาว่า

- ข้อ 1 ข้าจะจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
- ข้อ 2 ข้าจะช่วยเหลือผู้อื่นทุกเมื่อ
- ข้อ 3 ข้าจะปฏิบัติตามกฎของลูกเสือ

3. กฎของลูกเสือ ได้แก่

ข้อ 1 ลูกเสือมีเกียรติเชื่อถือได้

ข้อ 2 ลูกเสือมีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และซื่อตรงต่อผู้มี

พระคุณ

ข้อ 3 ลูกเสือมีหน้าที่กระทำความดีเป็นประโยชน์และช่วยเหลือผู้อื่น

ข้อ 4 ลูกเสือเป็นมิตรของคนทุกคนและเป็นพี่น้องกับลูกเสืออื่นทั่วโลก

ข้อ 5 ลูกเสือเป็นผู้สุภาพเรียบร้อย

ข้อ 6 ลูกเสือมีความเมตตากรุณาต่อสัตว์

ข้อ 7 ลูกเสือเชื่อฟังคำสั่งของบิดา มารดา และผู้บังคับบัญชาด้วยความเคารพ

ข้อ 8 ลูกเสือมีใจร่าเริงและไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก

ข้อ 9 ลูกเสือเป็นผู้มัธยัสถ์

ข้อ 10 ลูกเสือประพฤติชอบด้วย กาย วาจา ใจ

4. เจตนารมณ์แห่งกฎและคำปฏิญาณลูกเสือของผู้ให้กำเนิดลูกเสือนี้ คือ ข้อกำหนดซึ่งสมาชิกทั้งหมดของกระบวนการลูกเสือต้องยอมรับ

5. สมาชิกภาพ (MEMBERSHIP)

ประเทศหนึ่งจะมีคณะลูกเสือแห่งชาติได้เพียงหนึ่งเท่านั้น และจะเป็นตัวแทนของคณะลูกเสือทั้งหมดในการประชุมสมัชชาลูกเสือโลก คณะลูกเสือแห่งชาติอาจประกอบด้วยสมาคมลูกเสือมากกว่าหนึ่งรวมกันมีรูปแบบสหพันธ์ก็ได้ โดยมีวัตถุประสงค์ของการลูกเสือร่วมกัน

2.2.3 กิจการลูกเสือโลก

กิจการลูกเสือได้มีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่องและได้ขยายเผยแพร่ออกไปทั่วโลกอย่างกว้างขวางโดยมีสาระสำคัญดังนี้ (คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16 กุมภาพันธ์)

2.2.3.1 ภูมิหลังการฝึกอบรมลูกเสือ

การลูกเสือเริ่มต้นที่ประเทศอังกฤษ เมื่อปี พ.ศ. 2450 (ค.ศ. 1907) จากแนวคิดของ ลอร์ดเบเดน โพเอลล์ และหนังสือ “การลูกเสือสำหรับเด็กชาย” (Lord Baden Powell – “Scouting for Boys”) ซึ่งประกอบด้วยเรื่องราวที่ชวนให้เด็กๆ เกิดความคิดสร้างสรรค์ ร่วมกันทำกิจกรรมตามอุดมการณ์และวิธีการของลูกเสือ ก่อให้เกิดสันติภาพความเข้าใจอันดี และภราดรภาพแห่งโลก

2.2.3.2 วัตถุประสงค์ หลักการสำคัญและวิธีการของการฝึกอบรมลูกเสือ

การลูกเสือ เป็นขบวนการทางการศึกษาสำหรับเด็กชาย ที่มีวัตถุประสงค์มุ่งมั่นจะสร้างบุคลิกภาพ และพัฒนาการทางสังคมให้กับเยาวชนเพื่อให้เป็นพลเมืองดีของประเทศ โดยใช้วิธีการของลูกเสือ โดยยึดมั่นในกฎและคำปฏิญาณ (Scout Promise and Laws) การเรียนรู้โดยการกระทำ

(Learning by Doing) เน้นการปฏิบัติกิจกรรมกลางแจ้ง (Outdoor Activities) และฝึกการใช้ระบบ หมู่ (Patrol System) และประเมินความก้าวหน้าของบุคคล โดยใช้หลักสูตรและวิชาพิเศษลูกเสือ (Proficiency Badges)

การลูกเสือ เป็นการอาสาสมัครทำงานให้การศึกษาพัฒนาเยาวชนโดยทั่วไป ไม่มีการแบ่งแยกกีดกันในเรื่องเชื้อชาติ ศาสนา วรรณะ ลัทธิทางศาสนาใดๆ และไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลหรือเกี่ยวข้องกับการเมือง โดยยึดมั่นปฏิบัติตามอุดมการณ์ของผู้ให้กำเนิดลูกเสือโลกอย่างมั่นคง วงการศึกษาทั่วโลกถือว่าการลูกเสือ เป็นขบวนการที่มุ่งให้การศึกษาแก่เยาวชนนอกระบบ โรงเรียน (Non-formal Education Movement) ภายใต้อุดมการณ์ ดังนี้

1. มีหน้าที่ต่อศาสนาที่ตนเคารพนับถือ
2. มีความจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมือง
3. มีความรับผิดชอบในการพัฒนาตนเอง
4. เข้าร่วมในการพัฒนาสังคมด้วยการยกย่องและเคารพในเกียรติของบุคคลอื่น
5. เสริมสร้างสันติภาพความเข้าใจอันดี เพื่อความมั่นคงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั่วโลก

2.2.3.3 พันธกิจหลักในการฝึกอบรมลูกเสือ (Mission)

ปัจจุบัน พันธกิจหลักของการลูกเสือในการฝึกอบรมเยาวชนผ่านกระบวนการลูกเสือ มี 3 ประการ คือ

1. ให้เด็กได้เป็นลูกเสือแต่เยาว์วัย โดยจัดในรูปกิจกรรมอาสาสมัคร หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. ใช้วิธีการฝึกลูกเสือในการพัฒนาเยาวชนให้มีคุณสมบัติพึงประสงค์ 4 ประการ
  - 2.1) เป็นผู้ที่เชื่อถือได้
  - 2.2) สามารถพึ่งตนเองได้
  - 2.3) มีความรับผิดชอบ
  - 2.4) กล้าสู้งานหนัก
3. ต้องมีการมุ่งพัฒนาระบบการฝึกอบรมให้มีประสิทธิภาพ ในการจัดเกลาคุณธรรม จริยธรรมของเยาวชน โดยใช้กฎลูกเสือเป็นหลักจากพันธกิจหลัก(Mission) ทั้ง 3 ประการนี้นำไปสู่ ยุทธศาสตร์หลัก (Strategy) ที่ใช้ในการพัฒนาการลูกเสือให้ตอบสนองสอดคล้องกับพันธกิจ

2.3.3.4 ยุทธศาสตร์ในการฝึกอบรมลูกเสือ (Strategy)

จากรายงานผลการประชุมสมัชชาลูกเสือโลก ครั้งที่ 36 (36th World Scout Conference) เมื่อวันที่ 15-19 กรกฎาคม 2545 ณ เมืองเทซซาโลนิกิ ประเทศกรีซ (คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16 กุมภาพันธ์) ได้ร่วมกันในการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อใช้ในการฝึกอบรมลูกเสือดังต่อไปนี้

1. ให้เยาวชนเข้ามามีส่วนร่วมคิด ร่วมทำ และร่วมตัดสินใจ
2. ให้ผู้ใหญ่เข้ามาให้การสนับสนุนกิจกรรมลูกเสือ
3. ฝึกอบรมลูกเสือชาย-หญิงอย่างเสมอภาค ให้เกิดความเข้าใจในสิทธิและหน้าที่ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

4. ให้ทุ่มเทงานหนัก
5. ใช้ระบบอาสาสมัคร
6. องค์กรลูกเสือต้องปรับปรุงให้มีความยืดหยุ่นและทันต่อกระแสโลกาภิวัตน์
7. ปรับระบบลูกเสือให้เข้มแข็ง
8. ใช้เทคโนโลยีการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การทำงานทันสมัย ทันคน

ทันเหตุการณ์

9. ส่งเสริมการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผลงานเพื่อรายงานความก้าวหน้าให้สังคมรับรู้
10. สร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกันในองค์กรลูกเสือ ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ

11. สร้างเครือข่ายการทำงานร่วมกับองค์กรเอกชนและองค์กรเยาวชนอื่น ๆ
12. สนับสนุนให้มีประเทศสมาชิกใหม่ เข้าร่วมองค์การลูกเสือโลก และส่งเสริมการเพิ่มจำนวนสมาชิกลูกเสือในประเทศ
13. จัดตั้งกองทุนเพื่อหาเงินสนับสนุนกิจการลูกเสืออย่างเป็นระบบและมั่นคง

2.2.3.6 องค์การลูกเสือโลก (WOSM: World Organization of the Scout Movement)

(คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16 กุมภาพันธ์) ปัจจุบันการลูกเสือได้เจริญเติบโตและแพร่ขยายไปทั่วโลก ซึ่งมีสมาชิกทั่วโลกกว่า 28 ล้านคนใน 154 ประเทศ และเขตปกครอง อาณานิคมแคว้นต่างๆ ทั่วโลก มีองค์การลูกเสือโลก (World Organization of the Scout Movement) โดยสำนักงานลูกเสือโลก (World Scout Bureau) ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการฯ ผู้ดูแลการดำเนินงานของประเทศสมาชิกให้พัฒนาไปตามกรอบนโยบายและแนวทางขององค์การลูกเสือโลก และตามมติของที่ประชุมสมัชชาลูกเสือโลก (World Scout Conference) ซึ่งจัดให้มีขึ้นในทุกๆ 4 ปี

นอกจากสำนักงานลูกเสือโลก (World Scout Bureau) กรุงเจนีวา แล้วยังมีสำนักงานลูกเสือภาคพื้นอยู่ในภูมิภาคทั่วโลก อีก 6 แห่ง ได้แก่

1. ภูมิภาคพื้นยุโรป (Europe) - มีประเทศสมาชิก 40 ประเทศสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ และกรุงบรัสเซลส์ ประเทศเบลเยียม
2. ภูมิภาคพื้นยูเรเชีย (Eurasia) - มีประเทศสมาชิก 7 ประเทศสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่

สาธารณรัฐยูเครนและสำนักงานสาขา ที่กรุงมอสโก ประเทศรัสเซีย

3. ภาคพื้นอินเทอร์อเมริกา (Interamerica) - มีประเทศสมาชิก 32 ประเทศ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงซานติเอโก ประเทศชิลี

4. ภาคพื้นอาหรับ (Arab) - มีประเทศสมาชิก 17 ประเทศ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงไคโร ประเทศอียิปต์

5. ภาคพื้นแอฟริกา (Africa) - มีประเทศสมาชิก 35 ประเทศ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงไนโรบี ประเทศเคนยา

- สำนักงานสาขา 1. ตั้งอยู่ที่กรุงดาการ์ ประเทศเซเนกัล

- สำนักงานสาขา 2. ตั้งอยู่ที่ กรุงเคปทาวน์ ประเทศอาฟริกาใต้

6. ภาคพื้น เอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific) - มีประเทศสมาชิก 23 ประเทศ (รวมทั้งประเทศไทย) สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์

2.2.4 กิจการลูกเสือไทย

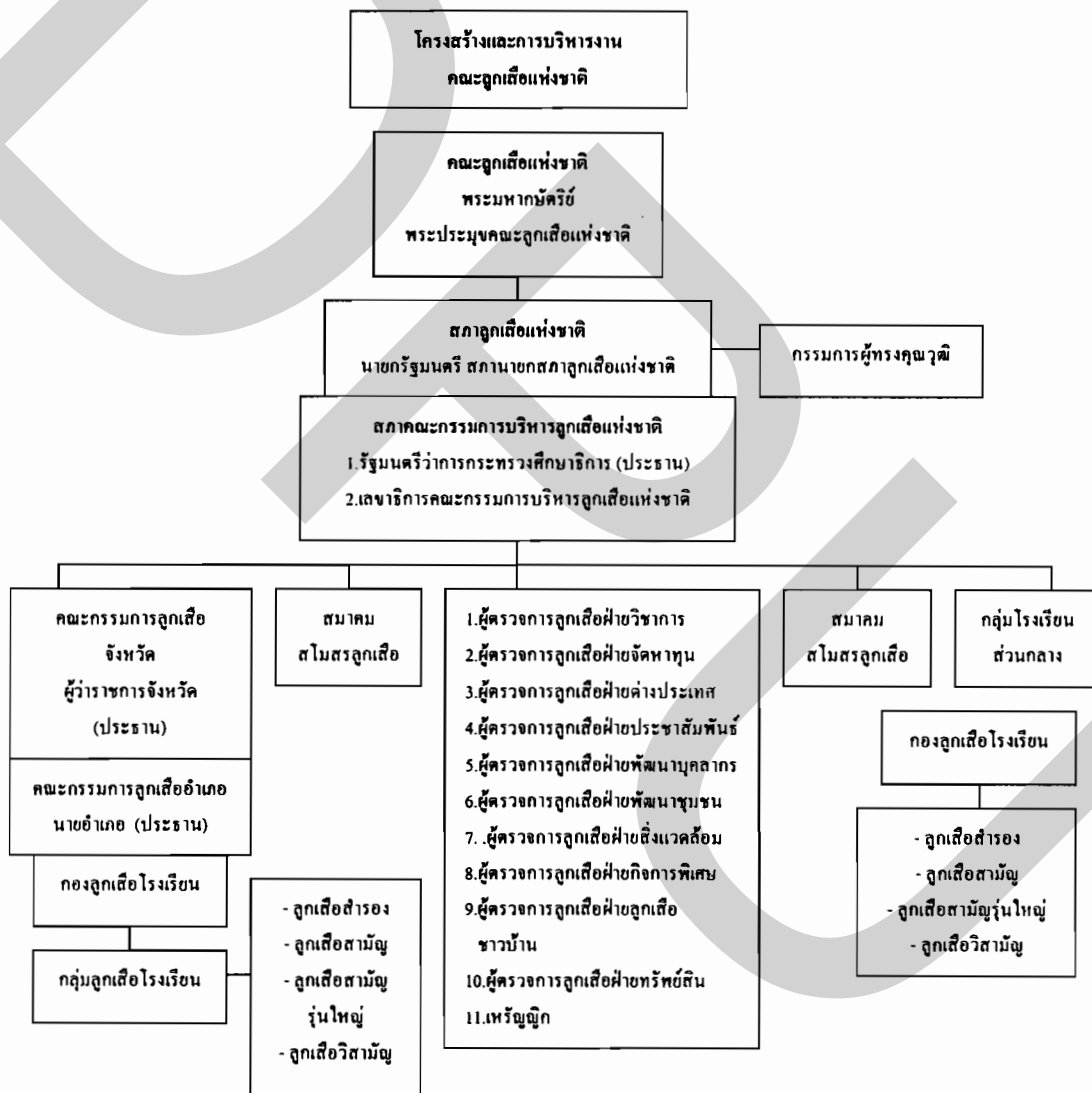
กิจการลูกเสือไทยเกิดขึ้นจากพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยทรงสถาปนาลูกเสือไทยขึ้นเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2454(วันเพ็ญ ปันจุรกี, 2526 :20) ซึ่งพระองค์เป็นผู้พระราชทานกำเนิดด้วยพระองค์เองภายหลังจากที่ได้ทรงสถาปนากิจการ“เสือป่า” ผ่านไปได้เพียง2เดือนเท่านั้น

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อพระชนมายุได้ 13 พรรษา ได้เสด็จไปทรงศึกษา ณ ประเทศอังกฤษ ทวีปยุโรป ระหว่างที่ทรงศึกษาอยู่นั้น ได้ทรงทราบเรื่องการสู้รบเพื่อรักษาเมืองมาเฟคิง (Mafeking) ของ ลอร์ดเบเดน โพเอลล์ (Lord Baden Powell) ซึ่งได้ตั้งกองทหารเด็กเป็นหน่วยสอดแนมช่วยรบในการรบกับพวกบัวร์ (Boar) จนประสบผลสำเร็จ และได้ตั้งกองลูกเสือขึ้นเป็นครั้งแรกของโลก ที่ประเทศอังกฤษ เมื่อ พ.ศ. 2450 เมื่อพระองค์เสด็จนิวัติสู่ประเทศไทย ก็ได้ทรงจัดตั้งกองเสือป่า (Wild Tiger Corps) ขึ้น เมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2454 มีจุดมุ่งหมายเพื่อฝึกหัดให้ข้าราชการและพลเรือนได้เรียนรู้วิชาทหาร เพื่อเป็นคุณประโยชน์ต่อบ้านเมือง รู้จักระเบียบวินัย มีความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ต่อจากนั้นอีก 2 เดือนก็ได้พระราชทานกำเนิดลูกเสือไทยขึ้นเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2454 ด้วยทรงมีพระราชปรารภว่า เมื่อฝึกผู้ใหญ่เป็นเสือป่า เพื่อเตรียมพร้อมในการช่วยเหลือชาติบ้านเมืองแล้ว เห็นควรที่จะมีการฝึกเด็กชายปฐมวัยให้มีความรู้ทางเสือป่าด้วย เมื่อเติบโตขึ้นจะได้รู้จักหน้าที่และประพฤติตนให้เป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง(คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16กุมภาพันธ์)

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้ทรงเริ่มจัดตั้งกองลูกเสือสยาม

ขึ้นที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวง (โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัยในปัจจุบัน) โดยมีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตรา “ข้อบังคับคณะลูกเสือ” เป็นลักษณะการปกครองแบ่งออกเป็น 10 หมวด บรรจุข้อความ 62 ข้อ เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ.2454 (ฉัตรชัย ประภัสร์, 2548 : 19) นับว่าประเทศไทยจัดตั้งกองลูกเสือเป็นประเทศที่ 3 ของโลกรองจากประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา (ประยูทธ สิทธิพันธ์ อ้างถึงใน ฉัตรชัยประภัสร์,2548:19)

2.2.4.1 คณะลูกเสือแห่งชาติ (คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16 กุมภาพันธ์)

ภาพที่ 2.2 แสดงโครงสร้างและการบริหารงานคณะลูกเสือแห่งชาติ

ที่มา : <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.02>

คณะลูกเสือแห่งชาติ (National Scout Organization of Thailand: NSOT) เป็นสมาชิกขององค์การลูกเสือโลก (World Organization of the Scout Movement) จะต้องปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ หลักการและวิธีการของการลูกเสือ ตามที่องค์การลูกเสือโลกได้กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด นอกจากนี้ คณะลูกเสือแห่งชาติ ยังยึดมั่นในวัตถุประสงค์ของคณะลูกเสือแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติลูกเสือ (ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2507, ฉบับที่ 3 พ.ศ. พ.ศ.2528 และฉบับที่ 4 พ.ศ. 2530) และปฏิบัติตามข้อบังคับคณะลูกเสือแห่งชาติ ว่าด้วยการปกครอง หลักสูตรและวิชาพิเศษ พ.ศ.2509 ดังนี้

2.2.4.2 หลักการ

บทบัญญัติตามมาตรา 7 ของพระราชบัญญัติลูกเสือ พ.ศ. 2528 กำหนดไว้ว่า คณะลูกเสือแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาลูกเสือทั้งทางกาย สติปัญญา จิตใจและศีลธรรม ให้เป็นพลเมืองดี มีความรับผิดชอบ ช่วยสร้างสรรค์สังคมให้มีความเจริญก้าวหน้า เพื่อความสงบสุขและความมั่นคงของประเทศชาติ ตามแนวทางดังต่อไปนี้

1. ให้มีนิสัยในการสังเกต จดจำ เชื้อฟัง และฟังตนเอง
2. ให้ซื่อสัตย์สุจริต มีระเบียบวินัยและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น
3. ให้รู้จักบำเพ็ญตนเพื่อสาธารณประโยชน์
4. ให้รู้จักทำการฝีมือ
5. ให้มีการพัฒนาในทางกาย จิตใจ และศีลธรรม ทั้งนี้โดยไม่เกี่ยวข้องกับกิจการเมือง

ใดๆ

2.2.4.3 อุดมการณ์

อุดมการณ์ของลูกเสืออยู่ที่ยึดปฏิบัติตามคำปฏิญาณและกฎของลูกเสือ (ตามข้อบังคับคณะลูกเสือแห่งชาติ ว่าด้วยการปกครอง หลักสูตรและวิชาพิเศษ พ.ศ.2509)

2.2.4.4 ลักษณะการปกครอง

ลักษณะการปกครองของคณะลูกเสือแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติลูกเสือ พ.ศ. 2507 ได้กำหนดไว้ว่า มาตรา 5 ให้มีคณะลูกเสือแห่งชาติ ประกอบด้วย บรรดาลูกเสือทั้งปวง ผู้บังคับบัญชาลูกเสือ ผู้ตรวจการลูกเสือ กรรมการลูกเสือ และเจ้าหน้าที่ลูกเสือ มาตรา 6 ให้คณะลูกเสือแห่งชาติ เป็นนิติบุคคล

2.4.4.5 สภาลูกเสือแห่งชาติ (คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16 กุมภาพันธ์)

ตามมาตรา 11 ของพระราชบัญญัติลูกเสือ พ.ศ. 2528 ได้กำหนดไว้ว่า ให้มีสภาลูกเสือแห่งชาติ ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี เป็นประธาน นายกรัฐมนตรี เป็นอุปนายก

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้บัญชาการทหารบก ผู้บัญชาการทหารเรือ ผู้บัญชาการทหารอากาศ อธิบดีหรือหัวหน้าส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมในกระทรวงศึกษาธิการ อธิบดีกรมการปกครอง ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการจังหวัด และศึกษาธิการเขตเป็นกรรมการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่น้อยกว่า 40 คน แต่ไม่เกิน 80 คน ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้อธิบดีกรมพลศึกษาเป็นกรรมการและเลขาธิการ รองอธิบดีกรมพลศึกษาเป็นกรรมการและรองเลขาธิการ ผู้อำนวยการกองการลูกเสือ เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขาธิการ สภาลูกเสือแห่งชาติ อาจมีสภานายกกิตติมศักดิ์ อุปนายกกิตติมศักดิ์และกรรมการกิตติมศักดิ์ ซึ่งจะ ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

2.2.4.6 คณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ (คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16 กุมภาพันธ์)

พระราชบัญญัติลูกเสือ พ.ศ. 2507 ในมาตรา 17 กำหนดไว้ว่า ให้มีคณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ โดยประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นประธาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดให้ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นรองประธาน และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกิน 20 คน ซึ่งสภานายกลูกเสือแห่งชาติแต่งตั้ง อธิบดีกรมพลศึกษา เป็นกรรมการและเลขาธิการ รองอธิบดีกรมพลศึกษา เป็นกรรมการและรองเลขาธิการ ผู้อำนวยการกองการลูกเสือเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขาธิการ

2.2.4.6.1 หน้าที่คณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ

มาตรา 18 คณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

- (1) ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของคณะลูกเสือแห่งชาติ และตามนโยบายของสภาลูกเสือแห่งชาติ
- (2) ส่งเสริมความสัมพันธ์กับคณะลูกเสือนานาชาติ
- (3) จัดให้มีการฝึกอบรมลูกเสือ ผู้บังคับบัญชาลูกเสือ ผู้ตรวจการลูกเสือ และเจ้าหน้าที่ลูกเสือ
- (4) จัดให้มีการชุมนุมลูกเสือ ผู้บังคับบัญชาลูกเสือ และเจ้าหน้าที่ลูกเสือ
- (5) จัดการทรัพย์สินของคณะลูกเสือแห่งชาติ
- (6) ลงทุนเพื่อประโยชน์ของคณะลูกเสือแห่งชาติ
- (7) ออกข้อบังคับคณะลูกเสือแห่งชาติ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(8) วางระเบียบแบบแผนคณะลูกเสือแห่งชาติ

(9) จัดทำรายงานประจำปี เสนอสภาลูกเสือแห่งชาติ พร้อมด้วยบุคคล

(10) ตั้งอนุกรรมการเพื่อให้พิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใด

(11) จัดตั้งตำแหน่งกิตติมศักดิ์ และตำแหน่งอื่นใด ที่มีได้ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้

กรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติอยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี โดยปกติให้มีการประชุม คณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ อย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง และการประชุมนั้นจะต้องมี กรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง จึงจะเป็นองค์ประชุม (ตามมาตรา 13 พระราชบัญญัติ ลูกเสือ พ.ศ. 2507 และข้อบังคับคณะลูกเสือแห่งชาติ ว่าด้วยการปกครอง หลักสูตรและวิชาพิเศษ พ.ศ.2509)

2.2.4.6.2 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ สภาลูกเสือแห่งชาติ (คณะลูกเสือแห่งชาติ (มปป).

การลูกเสือโลก. สืบค้นเมื่อ 16กุมภาพันธ์2551,<http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.02&I=33>)

สภาลูกเสือแห่งชาติ ประกอบด้วย กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่น้อยกว่า 40 คน แต่ไม่เกิน 80 คน ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ อยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี และเมื่อพ้นจากตำแหน่งอาจทรงพระกรุณาโปรดเกล้าแต่งตั้งได้อีก มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

(1) วางนโยบายเพื่อความมั่นคงแลความเจริญก้าวหน้าของคณะลูกเสือแห่งชาติ

(2) พิจารณารายงานประจำปีของคณะลูกเสือแห่งชาติ

(3) ให้คำแนะนำในการปฏิบัติงานของคณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ (ทำตาม มาตรา 12 , 13 พระราชบัญญัติลูกเสือ พ.ศ. 2507 และมาตรา 11 พระราชบัญญัติลูกเสือ พ.ศ. 2528)

2.2.5 ประเภทของลูกเสือ

พระราชบัญญัติลูกเสือ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528 และข้อบังคับคณะลูกเสือแห่งชาติว่า ด้วยการปกครอง หลักสูตรและวิชาพิเศษลูกเสือ พ.ศ. 2509 ได้กำหนดประเภทและเหล่าลูกเสือว่า ลูกเสือมี 4 ประเภท คือ สำรอง สามัญ สามัญรุ่นใหญ่ วิสามัญ และอาจจัดให้มีลูกเสือเหล่าสมุทร และลูกเสือเหล่าอากาศได้ สำหรับลูกเสือที่เป็นหญิง อาจใช้ชื่อเรียกว่า เนตรนารี หรือชื่ออื่นซึ่งได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติให้หมายถึง ลูกเสือที่เป็นหญิง ด้วย (คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16กุมภาพันธ์) ซึ่งลูกเสือมี 4 ประเภท ได้แก่

1. ลูกเสือสำรอง (Cub Scout)

อายุ 8 – 11 ปี

คติพจน์: ทำดีที่สุด (Do Our Best)

2. ลูกเสือสามัญ (Scout)

อายุ 11 – 16 ปี

คติพจน์: จงเตรียมพร้อม (Be prepared)

3. ลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ (Senior Scout)

อายุ 14 – 18 ปี

คติพจน์: มองไกล (Look wide)

4. ลูกเสือวิสามัญ (Rover)

อายุ 16 - 25 ปี

คติพจน์: บริการ (Service)

2.2.6 หลักสูตรการฝึกอบรมกิจกรรมลูกเสือ (คณะลูกเสือแห่งชาติ, 2551, 16กุมภาพันธ์)

ในฐานะที่คณะลูกเสือแห่งชาติ (The National Scout Organization of Thailand: NSOT) เป็นสมาชิกขององค์การลูกเสือโลก (World Organization of the Scout Movement: WOSM) จะต้องปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ หลักการ และวิธีการของการลูกเสือ ตามที่องค์การลูกเสือโลกได้กำหนดไว้อย่างเคร่งครัดแล้ว คณะลูกเสือแห่งชาติ ยังยึดมั่นในวัตถุประสงค์ของคณะลูกเสือแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติลูกเสือ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2528 และปฏิบัติตามข้อบังคับคณะลูกเสือแห่งชาติ ว่าด้วยการปกครอง หลักสูตรและวิชาพิเศษ พ.ศ. 2509 การเรียนการสอนกิจกรรมลูกเสือเดิมเป็นกิจกรรมเลือก ต่อมาได้แก้ไขเป็นกิจกรรมบังคับและแก้ไขอีกครั้งเป็นวิชาบังคับเรียนแต่เมื่อประเมินผลแล้วเห็นว่าไม่ประสบผลสำเร็จ จึงแก้ไขเป็นกิจกรรมบังคับเลือก จนกระทั่งถึงพ.ศ. 2544 กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้กำหนดให้สถานศึกษาใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 เป็นต้นไป โดยกำหนดให้กิจกรรมลูกเสือ ยุวกาชาด และผู้นำเพื่อประโยชน์อยู่ในกลุ่มกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

ตารางที่ 2.1 โครงสร้างหลักสูตรกิจกรรมลูกเสือตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544

ประเภท	ระดับชั้น	วิชาแกน	วิชาพิเศษ
สำรอง (อายุ 8-11 ปี)	ป.1 – ป.3	เตรียมลูกเสือสำรอง ดาวดวงที่ 1-3 - การฝึกอบรมและกิจกรรมลูกเสือสำรอง จะต้องจัดเหมาะสมกับวัยของเด็กโดย คำนึงถึงพัฒนาการทั้งร่างกายและ จิตใจ เป็นพื้นฐานไม่ว่าเด็กจะอยู่ชั้นใดก็ตาม	วิชาพิเศษ 18 วิชา ใช้วิธีบูรณาการเข้ากับ วิชาสามัญในหลักสูตร
สามัญ (อายุ 11-16 ปี)	ป.4 – ป.6	ลูกเสือตรี-โท-เอก - เริ่มฝึกอบรมให้มีความรับผิดชอบ มากขึ้น เริ่มมีกิจกรรมใช้ชีวิตกลางแจ้ง และการผจญภัย เน้นระบบหมู่ การเป็น ผู้นำรวมทั้งการบำเพ็ญประโยชน์ทั่วไป	วิชาพิเศษ 54 วิชาใช้วิธี บูรณาการเข้ากับวิชา สามัญในหลักสูตร
สามัญรุ่นใหญ่ (อายุ 14-18 ปี)	ม.1 – ม.3	ลูกเสือโลก ลูกเสือชั้นพิเศษ ลูกเสือหลวง - การฝึกอบรมและกิจกรรมระบบหมู่ ฝึกให้มีความรับผิดชอบสูงขึ้น เป็นผู้นำ ในระบอบประชาธิปไตย ฝึกการใช้ชีวิต กลางแจ้ง การผจญภัย ทักษะลูกเสือ ฝึก อบรมความรู้พื้นฐานทางวิชาชีพตามที่ ถนัด รวมทั้งการบำเพ็ญประโยชน์	วิชาพิเศษ 76 วิชาเรียน นอกเวลา หรือในเวลา เรียน
วิสามัญ (อายุ 16-25 ปี)	ม.4 – ม.6	เตรียมลูกเสือวิสามัญ สำรวจตนเอง พิธี เข้าประจำกอง - การฝึกอบรมและกิจกรรมลูกเสือสำรอง จะต้องจัดให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก โดย คำนึงถึงพัฒนาการทั้งร่างกายและจิตใจ	วิชาพิเศษ 12 วิชา ใช้ เวลาเรียนนอกเวลา ตามแต่สถานศึกษาเป็น จัด

ที่มา: <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.04>

2.2.7 หลักสูตรการฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ (Senior Scout)

กระบวนการฝึกอบรมลูกเสือสำหรับเยาวชนที่กระทำผิดของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษาใช้หลักสูตรการฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.2.7.1 กองลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่

ลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 15 – 18 ปี ซึ่งแต่ละกองควรมีลูกเสือ 42 คน (วารสารลูกเสือฉบับพิเศษ, 2528 : 45) ทั้งนี้ วันเพ็ญ พันธุรักษ์ (2526 : 40-41) ได้อธิบายไว้ว่ากองลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ ประกอบด้วยหมู่ลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่น้อย 2 หมู่ ไม่เกิน 6 หมู่ หมู่หนึ่งมีลูกเสือ 3 – 7 คนรวมทั้งนายหมู่ลูกเสือและรองนายหมู่ด้วย หมู่ลูกเสือเป็นหน่วยในการจัดกิจกรรมทั้งปวง ในกรณีที่มีกิจกรรมพิเศษอาจจัดลูกเสือขึ้นเป็นชุดใหม่ก็ได้ กองลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่มีผู้กำกับจำนวน 1 คน เป็นหัวหน้าและรองผู้กำกับจำนวน 1 คน หรือมีหลายคนสำหรับเป็นผู้ช่วย

2.2.7.2 การคัดเลือกและหน้าที่ของสมาชิกในหมู่ลูกเสือ

ผู้กำกับลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่เป็นผู้แต่งตั้งนายหมู่ลูกเสือ โดยหารือลูกเสือในหมู่นั้น หรือผู้กำกับเลือกนายหมู่ลูกเสือเอง โดยหารือที่ประชุมนายหมู่ ส่วนรองนายหมู่ให้ผู้กำกับแต่งตั้ง โดยหารือนายหมู่นั้น ผู้กำกับลูกเสืออาจแต่งตั้งหัวหน้านายหมู่ 1 คน เพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือก็ได้ ทั้งนี้ให้หารือที่ประชุมนายหมู่

นายหมู่นั้นที่วางแผนปฏิบัติกิจกรรมของหมู่ รวมทั้งการไปอยู่ค่ายพักแรมโดยมีรองนายหมู่เป็นผู้ช่วยและผู้กำกับลูกเสือเป็นผู้ให้คำแนะนำ

2.2.7.3 ข้อคำนึงถึงในการฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่

การฝึกอบรมลูกเสือจะต้องคำนึงถึงตัวเด็กและความต้องการของเด็กเป็นสำคัญซึ่งภัยจันทวิมล (อ้างถึงใน วันเพ็ญ พันธุรักษ์, 2526: 26) ได้กล่าวถึงการฝึกอบรมลูกเสือที่สอดคล้องกับความต้องการของเด็กไว้ดังนี้

1. ผจญภัย (Adventure) ได้แก่ การเรียนรู้เรื่องใหม่ๆ
2. ได้เพื่อน (Comradeship) ได้แก่ การที่มีเด็กอื่นเป็นเพื่อน
3. ได้เถื่อนธาร (The Outdoor World) ได้แก่ โลกภายนอกประกอบด้วยป่า เขา ลำธาร

ทุ่งนา

4. การสนุก (Good Fun) ได้แก่ ความสนุกสนานในการประกอบกิจกรรมต่างๆ
5. สุขสม (A feeling of achievement) ได้แก่ ความรู้สึกภูมิใจในการที่คนได้ทำงาน

อย่างหนึ่งอย่างใดจนประสบความสำเร็จ

ทั้งนี้ในช่วงวัยของลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ คือ ช่วงอายุ 15 – 18 ปี เป็นช่วงวัยรุ่นดังนี้

ถนน บัญญัติ (2546: 63 – 64) ได้กล่าวว่าเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีอารมณ์รุนแรงที่เรียกว่า “วัยพายุ
 บูแคม” อารมณ์หวั่นไหวลงเลเสมอ ไม่ว่าจะทำอะไรต้องการผู้นำที่คิดจึงจะก้าวหน้าไปสู่ทางเป็นเด็ก
 คดีได้ รักการผจญภัย ฉะนั้นเด็กวัยรุ่นจึงเสียคนได้ง่าย นับเป็นช่วงระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญของชีวิต
 ที่สุด การฝึกอบรมจึงมุ่งส่งเสริมให้เด็กเป็นผู้มองโลกและรู้จักหน้าที่ของตนอย่างกว้างขวางกว่า
 ลูกเสือสามัญ ดังคตินั้นที่ว่า “มองไกล” (Lock wide) การจัดกิจกรรมต้องเน้นให้เขาพร้อมที่จะก้าว
 ออกไปสู่การเป็นลูกเสือที่ดีต่อไป

การฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่นี้ ควรจัดให้มีการสอบเพื่อรับเครื่องหมายวิชาพิเศษ
 ด้วย ซึ่งได้แก่ เครื่องหมายสายขงยศ เครื่องหมายลูกเสือโลก เครื่องหมายลูกเสือชั้นพิเศษ และ
 เครื่องหมายลูกเสือหลวง (ฉัตรชัย ประภัสร์, 2548: 123)

2.2.7.4 แผนจัดทำกำหนดการฝึกอบรม (Programmed planning)

ในการฝึกอบรมลูกเสือ นั้น ถนน บัญญัติ (2546 : 83) ได้กล่าวไว้ว่า จำเป็นต้อง
 วางแผนจัดทำกำหนดการฝึกอบรม เป็นรายอาทิตย์ รายเดือน รายภาค รายตลอดปี เพื่อไม่ให้เกิด
 ความสับสนที่เป็นสาเหตุทำให้ลูกเสือขาดความสนใจ เบื่อหน่าย จึงต้องจัดทำแผนไว้ล่วงหน้าที่จะ
 ก่อให้เกิดความคิดในการจัดหาอุปกรณ์ไว้ให้พร้อมทั้งความร่วมมือของผู้กำกับลูกเสือและบุคคลอื่น
 ด้วยก่อนจัดทำแผนให้ประชุมฟังความคิดเห็นของลูกเสือก่อนว่า ต้องการอะไร โดยแสดงความ
 คิดเห็นผ่านนายหมู่ เพื่อจัดทำแผนล่วงหน้าเป็นรายสัปดาห์ รายเดือน ภาคเรียนหรือเป็นปี ปัจจัยที่
 จะนำมาประกอบการจัดทำกำหนดการฝึกอบรมมี 3 ประการ คือ

1. กิจกรรมตามหลักสูตร
2. กิจกรรมหลัก 10 ประการ
3. กิจกรรมที่ลูกเสือสนใจ

การดำเนินการ มีคณะจัดทำดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรและวัตถุประสงค์ให้เข้าใจกระจ่างชัดรวมทั้งขอบข่ายของกิจกรรม
 หลัก
2. พิจารณาให้กำหนดการมีกิจกรรมหลัก 10 ประการ ทัดเทียมและสมดุลกันทั้งนี้
 มิได้หมายความว่าแต่ละกิจกรรมหลักจะต้องมีเวลาเรียนเวลาปฏิบัติกิจกรรมเท่ากันหมด การเฉลี่ย
 ให้คำนึงถึงความต้องการของลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่สนใจร่วมกัน
3. การพิจารณากิจกรรมหลัก ควรเลือกกิจกรรมที่เป็นพื้นฐานให้ลูกเสือสามารถไป
 เรียนและฝึกในวิชาอื่นต่อไปได้ โดยสามารถเข้าร่วมทำกำหนดการกับกองลูกเสืออื่นได้
4. ผู้กำกับลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่เป็นผู้มีความคิดเห็นมากมาย เพื่อให้ความคิดเห็น
 เป็นผลดีแก่ลูกเสือจึงควรบันทึกความคิดเห็นเหล่านั้นลงไว้ในกำหนดการ การเดินทางไกลอยู่ค่าย

พักแรมในถิ่นกันดารและเสี่ยงภัย จะทำให้ขาดความสนุกสนานหากไม่มีกำหนดการล่วงหน้า

5. กิจกรรมบางอย่างนั้นอาจจะต้องเผชิญบุคคลภายนอกที่เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาช่วยเหลือ ควรทำกำหนดล่วงหน้าไว้ตลอดภาคหรือทั้งปี เพื่อให้เขามีเวลาเตรียมตัวล่วงหน้าพอสมควร

6. ในด้านการวางแผนเป็นการกำหนดขั้นตอนของการดำเนินงานไว้ล่วงหน้าก่อนมีเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น แผนจัดทำกำหนดการฝึกอบรมลูกเสือจะต้องใช้ชุมพลต่าง ๆ ได้แก่ บุคลากร เวลากำลังทรัพย์ วัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ก่อเกิดประโยชน์แก่ลูกเสือมากที่สุด

การวางแผนจึงเป็นการเตรียมตัวเพื่อระดมชุมพลและปัจจัยต่างๆ ให้มีความพร้อมล่วงหน้าเสียแต่เนิ่น ๆ จะได้ไม่เกิดการขลุกขลักสับสนวุ่นวายภายหลัง

ทั้งนี้ กิจกรรมบางอย่างเปิด โอกาสให้เด็กได้ช่วยเหลือกัน โดยเฉพาะกิจกรรมที่เป็นเรื่องของการผจญภัย ซึ่งจะทำให้เกิดความสามัคคีขึ้นในหมู่คณะ เด็กๆ จะรักใคร่และเห็นอกเห็นใจกัน รู้จักช่วยเหลือกัน อันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างยิ่ง (สมคิด ไชยยันบูรณ, 2535: 11)

2.2.7.5 กิจกรรมในการฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่

ในการจัดกิจกรรมฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ ฌนอม บุญประภา (2546: 83-86) ได้กล่าวว่ามีกิจกรรมที่สามารถจัดได้หลากหลายและสามารถยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมต่างๆ โดยมีกิจกรรมหลัก 10 ประการ ดังนี้

หัวข้อกิจกรรมหลัก 10 ประการ

1. หน้าที่พลเมือง
2. สิ่งแวดล้อม
3. การเดินทางสำรวจ
4. การแสดงออก
5. พละนามัย
6. อุดมคติ อุดมทัศน์
7. งานอดิเรก
8. การให้บริการ
9. การ สังคม
10. การอาชีพ

ราชการดังกล่าวเป็นเพียงข้อเสนอแนะกว้างๆ ซึ่งมีได้เป็นข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เป็นการบังคับแต่ประการใด เพียงเพื่อให้ใช้ประกอบในการพิจารณาในการจัดทำกำหนดการว่า ควรเลือกกิจกรรมใดบ้าง ให้คำนึงถึงขอบข่ายกิจกรรมนั้น ๆ เป็นสำคัญว่าจะเกิดประโยชน์และความเหมาะสมที่จะรวมเข้าไว้ภายใต้หัวข้อของกิจกรรมหลักเพียงไร ซึ่งมีขอบข่ายตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หน้าที่พลเมือง เมื่อลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่เจริญวัยขึ้นควรจะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้

1.1) การจัดตั้งและวิธีดำเนินการขององค์กรสำคัญบนท้องถิ่นที่ตนอยู่อาศัย เข้าใจฐานะเกี่ยวข้องกับตนในองค์กรนั้น ๆ

1.2) ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน

1.3) ในฐานะที่เป็นพลเมืองดีมีความรับผิดชอบต่ออนาคตของชาติ ลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ควรเรียนรู้ และเข้าใจถึงการมีส่วนร่วมในการออกเสียงเลือกตั้งสภาตำบล/เทศบาล/จังหวัด และ สมาชิกวุฒิสภา รวมทั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

2. สิ่งแวดล้อม วัตถุประสงค์ของการลูกเสือก็ได้มุ่งส่งเสริมสนับสนุนให้ลูกเสือรักและนิยมธรรมชาติ โดยเน้นการปฏิบัติกิจกรรมกลางแจ้งเป็นเกิดวิสัยอยู่แล้ว การศึกษาสิ่งแวดล้อมมีขอบข่ายกว้างขวาง ซึ่งอาจผนวกวิชาต่าง ๆ ต่อไปนี้เข้าไว้ในหัวข้อด้วย คือ ดาราศาสตร์ อุตุนิยมศาสตร์ ภูมิศาสตร์ พฤกษศาสตร์ วนศาสตร์ สัตวศาสตร์ ฯลฯ

การที่จะให้ประชากรมีความรู้ความเข้าใจ เพื่อช่วยในกันสงวนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ได้ที่สุดนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ควรจะได้กำหนดไว้ในหน้าที่พลเมืองว่าด้วยการกระทำซึ่งจะเป็นหนทางให้ประชาชนได้รู้จักประหยัดทรัพยากรธรรมชาติให้คงอยู่ต่อไป

ลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ควรจะได้ศึกษาและทำความเข้าใจในหลักการและปฏิบัติเกี่ยวกับการสงวนทรัพยากรธรรมชาติ โดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่ตนอยู่อาศัย เกี่ยวกับ พืช สัตว์ สภาพในหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด ในเมืองที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทั้งหมด และขยายความสนใจออกไปถึงมลภาวะที่เป็นพิษเป็นภัยต่ออากาศ น้ำ ทราบ ทะเล ถนนหนทาง แม่น้ำลำคลองหนอง บึง ตลอดจนสิ่งก่อสร้างที่เสื่อมโทรม

การเดินทางสำรวจ กิจกรรมการเดินทางสำรวจเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาลักษณะนิสัยของลูกเสือ ซึ่งมีส่วนสำคัญในการจัดทำกำหนดการของการลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่การจะไปสำรวจด้วยวิธีใดนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ อาจจะเดินเท้า ไปทางรถ หรือทางเรือ จะต้องมีการวางแผนกันก่อน สำหรับการเดินทางควรมุ่งให้เป็นการผจญภัยในท้องถิ่นกันดารนอกเส้นทางคมนาคม ที่ประชาชนนิยมใช้กันอยู่ไปสู่ที่ใหม่ที่ยังไม่เคยไปมาก่อน ในการไปต้องใช้ความ

พยายาม ความหนักแน่นอดทนมาก เพื่อฝึกให้รู้จักพึ่งตนเอง ประกอบกับความมุ่งมั่นตั้งใจที่แน่ว
 แน่ มีความสามัคคีร่วมมือร่วมใจกันทุกคนในคณะอย่างขอดีเยี่ยม

4. การแสดงออก ปัจจุบันเป็นยุคที่เทคโนโลยีกำลังเจริญก้าวหน้าการพัฒนาเยาวชน
 วัยหนุ่มสาว จึงมีความจำเป็นในเรื่องความซาบซึ้งในศิลปวิทยา การแสดงออก ด้วยการกระทำ
 เพื่อให้คนวัยรุ่นได้รับการพัฒนาทุกส่วนของร่างกาย การมีส่วนร่วมในเรื่องศิลปวิทยานี้ แม้เขาจะ
 ไม่มีพรสวรรค์มาก่อนแต่การฝึกอบรมให้เขามีความซาบซึ้งในภาพศิลปะ เช่นภาพพระบาทสีภาพปั้น
 ฟิล์มภาพยนตร์ ฯลฯ ซาบซึ้งในศิลปะการแสดง เช่น การเล่นดนตรี การแสดงละคร และการ
 ซาบซึ้งในวรรณกรรม คือ บทประพันธ์ กาพย์ กลอน การพิมพ์ ฯลฯ

5. พละนาถัย จุดหมายของวิชานี้ คือ การพัฒนาร่างกายให้มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์
 แข็งแรง สามารถใช้ร่างกายของตนให้เป็นประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ การเข้าร่วมเล่นกีฬาไม่ว่า
 ประเภทบุคคลหรือเป็นหมู่เป็นทีมก็ตาม ถือว่าเป็นการฝึกอบรมที่ดี สมความมุ่งพัฒนาสมรรถภาพ
 ทางร่างกายให้สูงขึ้นเสมอด้วย

6. อุคคคติ/ อุคคทัศนีย์ จุดมุ่งหมายของวิชานี้ คือ การช่วยเหลือให้เยาวชนพัฒนา
 ความเข้าใจ ความเชื่อมั่น และความประพฤติชอบ โดยกำหนดไว้ในกำหนดการของลูกเสือสามัญ
 รุ่นใหญ่ให้มีการศึกษาค้นคว้า และการอภิปราย ผู้กำกับควรส่งเสริมให้ลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ได้
 เรียนรู้ด้วยตนเองว่าทำไมเขาจึงยอมรับคำปฏิญาณและกฎของลูกเสือเป็นหลักเกณฑ์ในชีวิต

การพัฒนาจิตใจของลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ จะทวีสูงยิ่งขึ้น โดยธรรมชาติความสัมพันธ์
 ระหว่างบุคคลในกองลูกเสือเป็นไปในบรรยากาศของคำปฏิญาณและกฎของลูกเสือ “การสร้าง
 ตัวอย่างที่ดีให้แก่ลูกเสือเป็นวิธีการฝึกอบรมที่ดี”

การฝึกอบรมภายใต้หัวข้อวิชานี้ มิใช่การให้ท่องจำ หรือการซ้ำสอนซ้ำซากถึงหลัก
 เกณฑ์ต่าง ๆ แต่เป็นการพัฒนาถึงความเข้าใจถึงหลักธรรมที่มีอยู่เบื้องหลังคำปฏิญาณและกฎของ
 ลูกเสือเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ลูกเสือมีความเข้าใจและซาบซึ้งในหลักการที่กิจกรรมลูกเสือในทุกประเศศ
 ยอมรับนับถือปฏิบัติ

7. งานอดิเรก จุดหมายของวิชานี้คือ การนำลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ให้มีความรู้ความ
 เข้าใจในงานอดิเรกสักอย่างหนึ่ง หรือสองอย่าง ซึ่งเขาอาจจะถือปฏิบัติต่อไปเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่
 แล้ว ตัวอย่างงานอดิเรก เช่น งานทำสวนดอกไม้/ผลไม้ การถ่ายภาพ การเล่นหมากรุก การร่วม
 อภิปรายได้วาทิ การกีฬา การเดินทางไกล การว่ายน้ำ การปีนเขา การสะสม ฯลฯ

8. การให้บริการ

8.1 ในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยนั้น บรรดาผู้นำในทุกระดับมักจะ
 สละเวลาไปทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งนอกเหนือจากงานประจำ เพื่อประโยชน์ของชุมชนทั้งหมด

ตัวอย่างที่ให้เห็นได้ฟังอยู่เสมอคือ การเป็นสมาชิกพุทธสมาคมกรรมการของโรงพยาบาล กรรมการของชมรม สมาคมผู้บังคับบัญชาลูกเสือ อาสากรรมการสโมสรต่าง ๆ ฯลฯ หากผู้นำ หรือบุคคลระดับอื่นมิได้เสียสละยอมทำงานให้บริการแก่ชุมชนเช่นที่กล่าวมาแล้ว ชีวิตของชุมชนก็จะประสบความลำบากยิ่งขึ้น

8.2 การฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการให้บริการ ก็เพื่อให้เห็นถึงความจำเป็นของชุมชนในท้องถิ่นนั้นว่ามีการใดบ้าง และจะสนองความจำเป็นนี้ได้ด้วยวิธีใด เมื่อเด็กโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต เขาจะเป็นผู้มีน้ำใจให้ความอนุเคราะห์แก่ผู้ยากไร้ของชุมชนต่อไป

8.3 การฝึกอบรมเรื่องการให้บริการ ควรมุ่งไปในทางความมีเมตตากรุณาต่อผู้เจ็บป่วย คนชรา หรือผู้โชคร้ายกว่าตน เมื่อเขาได้ประสบพบเห็น

8.4 นอกจากการให้บริการแก่บุคคลดังกล่าวแล้ว การให้บริการแก่กองลูกเสือ คณะลูกเสือ ของอำเภอจังหวัด และของชาติก็เป็นเรื่องที่ควรจะได้เรียนรู้ไว้ด้วย เพราะเป็นการให้บริการแก่ชุมชนด้วยเช่นกัน

การฝึกอบรมการให้บริการแก่ชุมชนนี้ ลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ควรจะได้รับบริการฝึกอบรมอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะในเรื่องการปฐมพยาบาล การดับเพลิงการช่วยคนตกน้ำ ผู้ประสบอุทกภัย ฆาตภัย ฯลฯ

9. การสังคม มีจุดหมาย 3 ประการ คือ

9.1 ส่งเสริมการเป็นมิตรของคนทุกคนในกองลูกเสือ ผู้กำกับ/ รองผู้กำกับ โดยฝึกทำงานร่วมกันในกิจกรรมต่าง ๆ

9.2 ให้ลูกเสือมีโอกาสสร้างสรรค์และทำงานร่วมกับวัยรุ่นหนุ่มสาวทั้งสองเพศ

10. การอาชีพ คำถามสำคัญที่เด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวมักจะถามตนเองเสมอคือ “เมื่อนั้นโตขึ้นแล้ว ฉันจะไปทำมาหากินอะไร” แม้จะมีงานมากมายในสังคมแต่เด็กหนุ่มสาวอาจจะไม่รู้ว่าจะไปทำงานที่ไหนก็ได้ นอกจากนั้นแหล่งงานก็อาจไม่รู้จักเด็กหนุ่มสาวเหล่านี้ก็ได้ว่า เขาเป็นใคร มีความรู้ความสามารถของตนเอง

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

2.3.1 ความหมายการเห็นคุณค่าในตนเอง

คำว่า “คุณค่าในตนเอง” มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “Self-esteem” (พรรณราย ทรัพย์ะ ประภา, 2548:293) ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองในทัศนะต่าง ๆ ดังนี้

Dennis M. McInerney and Valentina McInerney (2002: 450) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นความรู้สึกของบุคคลที่ตัดสินตนเองในเรื่องคุณค่าของตน

Coopersmith (อ้างถึงใน อรชума พุ่มสวัสดิ์, 2539:11) ได้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ว่า เป็นการประเมินคุณค่าของตนเอง แสดงถึงทัศนคติทั้งทางด้านบวกหรือลบ เป็นการตัดสินคุณค่าแห่งตน ทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าตนมีความสามารถ ความสำคัญ ประสบความสำเร็จและมีคุณค่า ซึ่งสังเกตได้จากคำพูดและพฤติกรรมที่แสดงออก

Sasse (อ้างถึงใน ชยาพร ลีประเสริฐ, 2536: 21) ได้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองว่าเป็นความรู้สึกของบุคคลว่าตนเองมีความสำคัญ และมีความมีคุณค่าในตนเอง มีความต้องการได้รับความเชื่อถือ การยอมรับนับถือ โดยได้รับการสนับสนุนหรือการยอมรับนับถือจากผู้อื่น เพื่อที่จะได้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจและนับถือตนเอง

เกียรติวรรณ อมาตยกุล (2543:39) ได้ให้ความหมายการเห็นคุณค่าในตนเองว่าหมายถึง ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า มีความสามารถ มีความภูมิใจในความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งความรู้สึกนี้ทำให้คนเรามีความมั่นใจในการกระทำต่าง ๆ ของชีวิตโดยไม่ต้องรอผู้อื่น

สรุปได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองหมายถึง การรับรู้ในลักษณะต่าง ๆ โดยรวมของตนเอง และพิจารณาตัดสินตัวเอง จากการยอมรับของสิ่งแวดล้อมรอบตัว

2.3.2 องค์ประกอบของการเห็นคุณค่าในตนเอง

Gates (อ้างถึงใน สมศักดิ์ เจริญศรี, 2543: 40) ได้แบ่งการเห็นคุณค่าในตนเองเป็น 4 องค์ประกอบคือ

1) ความรู้สึกต่อร่างกายตนเอง (The Body Self) หมายถึง บุคคลคิดและรู้สึกต่อรูปร่าง และหน้าที่ของร่างกายตลอดจนความสามารถของหน้าที่พื้นฐานของร่างกาย

2) ความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบุคคลอื่น (The Interpersonal Self) เป็นส่วนหนึ่งของความเห็นคุณค่าในตนเองที่บุคคลรู้สึกเกี่ยวกับวิธีที่เขามีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น ไม่ว่าจะเป็นคนสนิทสนมคุ้นเคยหรือบุคคลที่พบกันโดยบังเอิญ

3) ความสำเร็จของตนเอง (The Achieving Self) หมายถึง สิ่งที่บุคคลรู้สึกเกี่ยวกับความสามารถของเขาที่จะนำเขาไปสู่ความสำเร็จในชีวิตครอบครัว การทำงาน การศึกษา

4) ความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง (The Identification Self) เป็นความรู้สึกทางนามธรรมและพฤติกรรม แสดงความสนใจทางศีลธรรมและจิตวิญญาณ

โดยสรุปความเห็นคุณค่าในตนเองมีองค์ประกอบแบ่งออกได้เป็นสองส่วนใหญ่ ๆ คือ ความเห็นคุณค่าในตนเองที่เกิดจากการกระทำการรับรู้ในคุณค่าของตนเอง และความเห็นคุณค่าในตนเองที่เกิดจากการตัดสินใจว่าตนเองมีคุณค่าจากผู้อื่นซึ่งการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นเป็นลักษณะเฉพาะของบุคคลแต่ละคน

มาสโลว์ (Maslow อ้างถึงใน อรพума พุ่มสวัสดิ์, (2539:13) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเห็นคุณค่ามีดังนี้

1. การเห็นคุณค่าในตนเองจากการยอมรับของตนเอง นับถือตนเอง (Self-respect) คือ การพึงพอใจในตนเอง มีความเข้มแข็ง มีความสามารถ มีความชื่นชมตนเอง มีความเชื่อมั่นและมีความเป็นอิสระ

2. การเห็นคุณค่าในตนเองจากการยอมรับของคนอื่น (esteem from others) คือ การมีเกียรติ มีชื่อเสียง มีตำแหน่ง อำนาจ การได้รับการยอมรับ เป็นที่ยกย่องของสังคม

คูเปอร์สมิท (Coopersmith อ้างถึงใน อรพума พุ่มสวัสดิ์, 2539 : 13) แบ่งองค์ประกอบที่มีผลต่อการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ 4 ข้อ คือ

1. การได้รับการยอมรับนับถือจากบุคคลรอบ ๆข้าง
2. การประสบความสำเร็จในชีวิต ตามสถานภาพของตนในสังคม
3. ความพยายามที่จะให้ได้มาในสิ่งที่ตนเองต้องการ ความทะเยอทะยาน
4. ขอบเขตความสามารถที่ขัดผลกระทบต่อบุคคล เพื่อให้เกิดภาวะสมดุล

เปรมจิต ทศะ (อ้างถึงใน อรพума พุ่มสวัสดิ์, 2539 : 12) ได้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองว่าเป็นการพิจารณาตัดสินค่าของตนตามความรู้สึกและทัศนคติต่อตนเองของบุคคลในเรื่องการปฏิเสธตนเอง การยอมรับของพ่อแม่ การหลอกตัวเอง การไม่ยอมรับของผู้อาวุโส หรือผู้มีอำนาจเหนือ และการยอมรับตนเองและสังคม

2.3.3 ความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเอง

พรหมราช ทรัพย์ประภา (2548 : 243) ได้กล่าวว่าการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญ อย่างยิ่งต่อมนุษย์ เนื่องจากเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของจิตใจ ทำให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่าและสามารถบ่งชี้คุณภาพชีวิตของบุคคลได้ว่าเป็นอย่างไร การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพ บุคคลจะแสดงระดับของการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่แตกต่างกันออกมาโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว ด้วยลักษณะท่าทาง น้ำเสียง คำพูดและการกระทำบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเอง ในระดับสูงพอจะสามารถสร้างสรรค์ความคิดหรือการกระทำที่จะเผชิญความเครียดต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การเห็นคุณค่าในตนเองยังเป็นปัจจัยสำคัญในการปรับตัวทางอารมณ์ ทางสังคมและทางการเรียนรู้ เป็นจุดเริ่มต้นของการ

รับรู้ชีวิตที่มีผลต่อความคิด ความปรารถนา ค่านิยม อารมณ์ และการตั้งเป้าหมายในชีวิต ของแต่ละบุคคลอันมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของเขา จนกระทั่งกายเป็นลักษณะของบุคลิกภาพ ตามมา และการประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวทั้งในชีวิตส่วนตัว การศึกษาเล่าเรียนหรือการทำงานในชีวิตส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับความเห็นคุณค่าในตนเองด้วยเช่นกัน ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจึงมีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความคาดหวังอย่างเป็นจริงและเป็นไปได้ในความสำเร็จที่จะได้รับ ดังนั้นการเห็นคุณค่าในตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะพัฒนาบุคคลไปสู่การเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ได้ในที่สุด

นอกจากนี้ Jeanne Ellis Ormrod (1998 : 100) กล่าวว่านักเรียนคนใดที่มีการมองตนเองในเชิงบวกและมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง แล้วก็จะประสบความสำเร็จทั้งในด้านวิชาการ ด้านสังคม และด้านกายภาพ

2.3.4 สาเหตุของการมีการเห็นคุณค่าในตนเอง

คูเปอร์สมิท (Coopersmith อ้างถึงใน นิภาวรรณ กิริยะ, 2533: 5) ได้อธิบายถึงสาเหตุของการมีการเห็นคุณค่าในตนเองว่ามาจากแหล่งสำคัญซึ่งบุคคลใช้เป็นสิ่งตัดสินความสำเร็จของตนเอง 4 แหล่งดังนี้

- 1.การมีอำนาจ (Power) หมายถึง การที่บุคคลสามารถมีอิทธิพลและควบคุมบุคคลอื่นได้
- 2.การมีความสำคัญ (Significance) หมายถึง การได้รับการยอมรับ ได้รับการใส่ใจ รวมทั้งได้รับความรักใคร่จากบุคคลอื่น
- 3.การมีคุณความดี (Virtue) หมายถึง การยึดมั่นตามมาตรฐานทางจริยธรรมและศีลธรรมของสังคม
- 4.การมีความสามารถ (Competence) หมายถึง การประสบผลสำเร็จในการกระทำสิ่งต่างๆ

พรรณราย ทวีพระประภา (2548:294) ได้กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองเริ่มจากสัมพันธภาพอันดีระหว่างบิดา มารดา และบุคคลในครอบครัว ผ่านกระบวนการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาพลักษณ์ของความเป็นตนเอง (Self-image) เมื่อเข้าสู่วัยเรียนและวัยรุ่น สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนก็ยังคงมีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลอย่างมาก ในช่วงวัยผู้ใหญ่และวัยผู้สูงอายุ ก็พบปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยหลายประการ เช่น ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม สถานการณ์และบทบาทในสังคมของบุคคลตลอดจนการสูญเสียความสามารถทางด้านสุขภาพร่างกาย รวมทั้งการสูญเสียเพื่อนผู้ใกล้ชิดและบุคคลรอบข้าง ถ้าเหตุการณ์ต่าง ๆ ดำเนินไปด้วยดี และบุคคลประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ตนกระทำแล้ว การเห็นคุณค่าในตนเองของเขาจะสูงขึ้น แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าประสบเหตุการณ์ที่ทำให้รู้สึกว่

ตนเองหมดความสามารถ ไร้คุณค่า การเห็นคุณค่าในตนเองของเขาก็จะลดลง และยังมีผลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตของเขาด้วย

2.3.5 การส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเอง

Don Hamachek (1995: 42) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองนั้นในบางครั้งพัฒนาได้จากการกระทำใหม่ๆ ที่สำคัญการกระทำนั้นก่อให้เกิดความสำเร็จได้

พรรณราย ทวีพะประภา (2548:295-296) ได้อธิบายถึงวิธีการส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองโดยเชื่อว่า การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้ สามารถเปลี่ยนแปลงและพัฒนาให้เกิดได้ บุคคลจะพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองได้จากการเรียนรู้ โดยผ่านกระบวนการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล แนวทางในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองมีดังต่อไปนี้

1. สร้างความมั่นใจให้ตนเอง โดยการนึกถึงความสำเร็จของชีวิตในวันข้างหน้าที่จะเกิดขึ้น จากความสามารถของตนเอง
2. ใช้คำพูดชมเชยตนเอง หรือให้สิ่งของที่มีความหมายและมีความสำคัญต่อตนเอง เป็นครั้งเป็นคราวบ้างเมื่อได้ทำสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ ระลึกถึงงานที่ตนสามารถทำสำเร็จไปได้ด้วยดี ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง
3. บันทึกความสำเร็จที่ได้รับ หรือสิ่งที่ตนทำได้ดีติดต่อกันเป็นเวลาหลายสัปดาห์หรือหลายเดือน
4. ใช้ภาษาเชิงบวกที่เป็นกระบวนการที่ให้บุคคลได้รับการเสริมแรงภาพลักษณ์ของตน (Self-image) โดยชี้ให้เห็นลักษณะทางบวกของตนเอง เช่น ลักษณะบุคลิกภาพที่เด่นหรือบุคลิกภาพที่น่าภาคภูมิใจ
5. ยอมรับการยกย่องชมเชยนั้น เมื่อมีบุคคลกล่าวยกย่องชมเชยก็แสดงการยอมรับโดยปราศจากท่าทีหรือคำตอบที่แสดงการถ่อมตน ควรใช้ประโยคกล่าวแสดงความขอบคุณแทน วิธีนี้จะเป็นการส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้บุคคลประทับใจและมองตนเองทางบวก
6. ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (Assertive Training) ซึ่งเป็นวิธีที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมในทางบวก ในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น
7. ปกป้องการเห็นคุณค่าในตนเองที่มีอยู่ โดยการลดความสนใจต่อสิ่งที่จะทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำลง เช่น ไม่วิตกกังวลให้มากเกินไปต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ของบุคคลอื่น แต่ให้ตระหนักต่อการวิจารณ์หรือการตัดสินของบุคคลอื่นมากขึ้น ว่าเป็นเพราะเหตุใด มีความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด ถ้าไม่เป็นจริงก็ไม่เดือดร้อน แต่ถ้าเป็นจริงก็พิจารณาหาทางแก้ไขต่อไป ซึ่งการกระทำเช่นนี้จะช่วยให้บุคคลสามารถรักษาคุณภาพแห่งตนไว้ได้
8. รับข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นโดยตรงจากบุคคลอื่น (feedback) หรือที่ตนเอง

แนะนำตนเอง (Self feedback) เป็นวิธีการให้ข้อมูลซึ่งมีผลให้บุคคลเกิดกำลังใจ และสร้างความภาคภูมิใจได้

9. ส่งเสริมให้เกิดความเพียรพยายามในการที่จะสร้างความสำเร็จให้แก่ตนเองมากขึ้น ลดความหวังที่ไม่เป็นจริงของตนเองลง โดยยังสามารถคงไว้ในสิ่งที่ตนเองภาคภูมิใจ

10. ตั้งเป้าหมายในวันข้างหน้า และให้รางวัลตนเองเมื่อมีความสามารถในการดำเนินไปสู่จุดหมายนั้น การตั้งเป้าหมายจะช่วยให้บุคคลมีความพยายามที่จะไปสู่ความสำเร็จมากขึ้น ส่วนการชมเชยตนเองการให้รางวัลตนเอง หรือการบันทึกความสำเร็จของตนเอง เป็นการให้ข้อมูลป้อนกลับในทางบวกต่อตนเอง ซึ่งจะทำให้มีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น

11. ลดและหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะทำให้ลายการเห็นคุณค่าในตนเอง เช่น ลดความคาดหวังต่อตนเอง หุุดการประเมินและตัดสินค่าของตนเอง ไม่ใส่ใจต่อคำวิพากษ์วิจารณ์จากบุคคลอื่นที่จะทำให้รู้สึกท้อแท้ใจ โดยระลึกเสมอว่า “ไม่มีใครเตะสุนัขที่ตายแล้ว” ซึ่งมีความหมายว่าเขาจะไม่วิพากษ์วิจารณ์เราเลยถ้าเราไม่มีความสำคัญอะไร

12. มีขั้นตอนดำเนินการแก้ไขปัญหอย่างเป็นระบบ กระบวนการในการแก้ไขปัญหประกอบไปด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

- รู้ว่ามีปัญหาเกิดขึ้น
- วิเคราะห์ว่าปัญหานั้นๆมีสาเหตุมาจากอะไรบ้าง สาเหตุนั้นเกิดจากตนเอง จากผู้อื่น หรือจากสถานการณ์ภายนอก สาเหตุนั้น ๆ ตนเองควบคุมได้หรือไม่ พิจารณาว่าปัญหาคืออะไร
- กำหนดจุดมุ่งหมายในการแก้ไขปัญห
- คิดและหาแนวทางการแก้ไขปัญหหลาย ๆ ทาง
- นำแต่ละแนวทางมาพิจารณาผลที่ตามมาว่ามีผลดี
- ผลเสียอย่างไรบ้าง วิธีใดมีผลดี
- ผลเสียมากน้อยอย่างไร
- เลือกทางแก้ไขที่ดีที่สุด เหมาะสมที่สุดมาใช้ในการแก้ไขปัญห
- กำหนดแผนการแก้ไขปัญหเป็นขั้นตอนเพื่อดำเนินการแก้ไขปัญหให้สำเร็จ
- ประเมินผลการแก้ไขปัญหเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2.4 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (นันทิยา วชิรลาภไพฑูรย์, 2547 : 19 -21)

ประวัติความเป็นมา

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีกำเนิดขึ้นจาก พ.ร.บ.จัดตั้งศาลคดีเด็กและ

เยาวชน พ.ศ. 2494 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 โดยได้จัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495

พ.ศ. 2534 ได้ตรา พ.ร.บ. จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 2 มกราคม 2535 โดยกฎหมายดังกล่าวได้เพิ่มบทบัญญัติให้มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีครอบครัว ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดสากลที่ว่าครอบครัวเป็นพื้นฐานอันสำคัญของชุมชน และมีความสำคัญต่อการแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนเพื่อพิทักษ์และคุ้มครองสวัสดิภาพของครอบครัว และเปลี่ยนชื่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเป็นสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ซึ่งตามมาตรา 275 บัญญัติให้แยกศาลยุติธรรมออกจากกระทรวงยุติธรรม และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรม ในปี พ.ศ. 2543 และในวันที่ 9 ตุลาคม 2545 ภายใต้แนวทางการปฏิรูประบบราชการได้ตรา พ.ร.บ.ปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ด้วยการยกฐานะสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนให้เป็นกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเปิดดำเนินการแล้วครบทุกจังหวัดทั้งนี้เพื่อการบำบัด แก้ไข พื้นฟู และพัฒนาเด็กและเยาวชนที่หลงผิดให้กลับตนเป็นคนมีคุณภาพแก่สังคมและตามที่รัฐบาลมีนโยบายลดจำนวนคดีด้วยการหันเหคดีที่ไม่ร้ายแรงออกจากการดำเนินกระบวนการยุติธรรมเต็มรูปแบบ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จึงเห็นสมควรหันเหเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเล็กน้อยออกจากกระบวนการยุติธรรม ด้วยการใช้กระบวนการยุติธรรมทางเลือก อันประกอบด้วยกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ การประชุมกลุ่มครอบครัวและชุมชน ด้วยการให้ภาคประชาสังคมทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนมากขึ้น รวมทั้งได้มีการประกาศใช้มาตรฐานกลาง การปฏิบัติงานภายใต้มาตรฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติไปแล้วตั้งแต่วันที่ 3 ตุลาคม 2545

วิสัยทัศน์

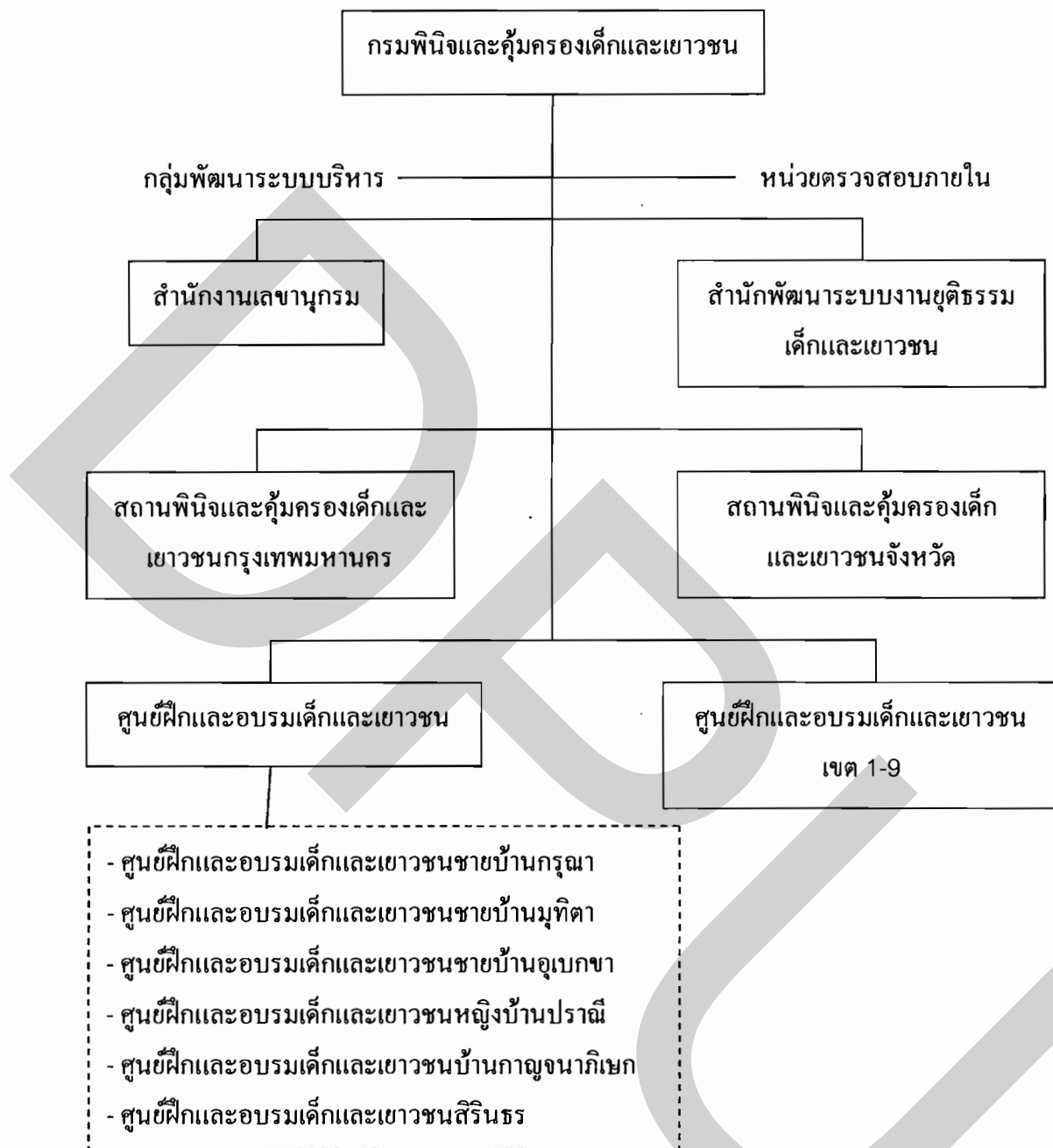
ในปี พ.ศ.2545 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นองค์กรหลักในกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนในด้านการพิทักษ์สิทธิเด็กและเยาวชนผู้เยาว์ให้การบำบัดแก้ไขฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนา และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนอย่างมีคุณภาพมาตรฐานเป็นที่ยอมรับของสังคมโดยเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนด้วยระบบบริหารจัดการที่โปร่งใสเป็นธรรม และตรวจสอบได้

เป้าหมายสุดท้าย (End Results)

เด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแล รู้จักและมองเห็นคุณค่าในตนเอง สามารถคิดแก้ปัญหาและปรับตัวกับทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิต เพื่ออยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข พร้อมทั้งเมื่อเขาเติบโตจะเป็นผู้ที่มีน้ำใจ ช่วยเหลือคนอื่น ร่วมสร้างสังคมที่เกื้อกูลกัน มีจิตใจดี มองชีวิตด้านบวก และพร้อมช่วยเหลือคนที่ด้อยกว่า

ภารกิจของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

1. ส่งเสริมการพิทักษ์คุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน ส่งเสริมความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและชุมชน โดยใช้กระบวนการยุติธรรมทางเลือก กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ การหันเหคดีออกจากกระทรวงยุติธรรมและมาตรการอื่น ๆ
2. ดำเนินการด้านคดีอาญา คดีครอบครัว กำกับการปกครองและการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนาและสงเคราะห์ ตลอดจนการติดตามและประเมินผล
3. ประสานความร่วมมือและสร้างเครือข่ายกับชุมชนองค์กรภาครัฐและเอกชนทั้งภายในและต่างประเทศเพื่อการมีส่วนร่วมและสนับสนุนกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน
4. ศึกษา วิเคราะห์ วิจัยและมุ่งพัฒนานโยบายการพิทักษ์คุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน รวมทั้งระบบรูปแบบวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับงานคดีและการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน
5. พัฒนาศักยภาพและระบบการบริหารจัดการให้เข้าสู่มาตรฐานการบริหารจัดการภาครัฐ

ภาพที่ 2.3 แสดงโครงสร้างกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

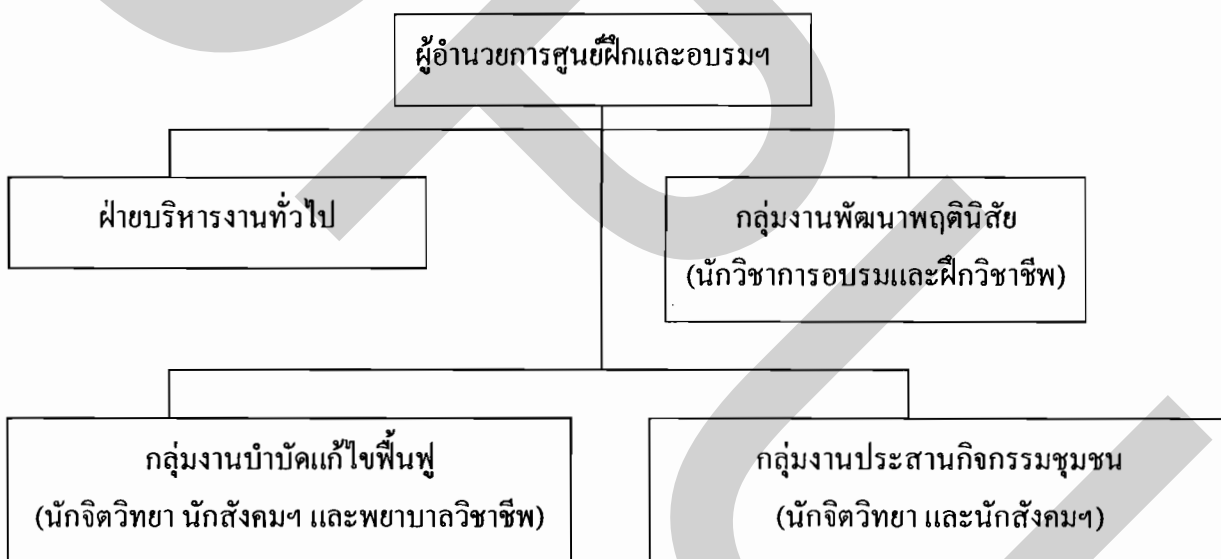
ที่มา : นันทิยา วชิรลาภไพฑูรย์, 2547 : 21

2.5 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา (เอกสารแนะนำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา,ม.ป.ป. : 1-9)

ประวัติความเป็นมา

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา เริ่มก่อตั้งเมื่อ พ.ศ.2497 โดยใช้ชื่อว่า “สถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา สถานพินิจกลาง” พ.ศ. 2546 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา” มีเนื้อที่ทั้งหมด 9 ไร่ โดยมีเนื้อที่ภายในรั้ว 4 ไร่เศษ มีอาคารที่ทำการ 1 อาคาร ห้องพักครู 1 อาคาร อาคารนอน 3 หอนอน อาคารเรียน 3 อาคาร โดยปัจจุบันตั้งอยู่เลขที่ 512 ถนนสรรพาวุธ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โครงสร้างของหน่วยงาน

ภาพที่ 2.4 แสดงโครงสร้างหน่วยงานของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

ที่มา : เอกสารแนะนำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา,ม.ป.ป. : 1

อัตรากำลังเจ้าหน้าที่

รวม 60 คน ประกอบด้วย

- ข้าราชการจำนวน 22 คน ไปช่วยราชการที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา 1 คน

2. ลูกจ้างประจำจำนวน 26 คน ไปช่วยราชการที่สถานพินิจกรุงเทพมหานคร 1 คน
3. พนักงานราชการจำนวน 12 คน

คติพจน์

“ฟื้นฟูเยาวชนที่หลงผิดคือภารกิจของเรา”

ภารกิจหน้าที่

1. ควบคุมดูแลเด็กและเยาวชนตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล โดยมีการจัดให้เด็กและเยาวชนได้มีที่อยู่อาศัย กินอยู่หลับนอนและมีปัจจัยจำเป็นแก่การดำรงชีวิต เหมาะสมตามเพศ วัย สภาพทางร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญา และความประพฤติก่อนของเด็กและเยาวชน
2. ดำเนินการในการจัดการศึกษาอบรมและฝึกวิชาชีพตามความถนัด ความสนใจให้สอดคล้องตามแผนการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู และแผนการดำเนินชีวิตภายหลังปล่อย
3. จัดให้มีการบำบัดแก้ไขฟื้นฟู และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ซึ่งถูกควบคุมตัวตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล โดยให้สอดคล้องกับแผนการบำบัดแก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนแต่ละราย
4. ประสานการบำบัดแก้ไขและสงเคราะห์ เพื่อรองรับภารกิจความร่วมมือในกระบวนการบำบัดแก้ไขเด็กและเยาวชนระหว่างสถานพินิจกับส่วนราชการหรือภาคเอกชนอื่น ๆ

โครงสร้างหน่วยงานประกอบด้วย

1. ฝ่ายบริหารงานทั่วไป
2. กลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย
3. กลุ่มงานบำบัดแก้ไขฟื้นฟู
4. กลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน โดยแต่ละฝ่ายทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

ฝ่ายบริหารงานทั่วไป ประกอบด้วยหัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป เจ้าหน้าที่งานการเงินและบัญชีและเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล โดยมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานบริหารงานทั่วไป ได้แก่

- งานสารบรรณ งานธุรการ งานการเงิน บัญชี จัดซื้อจัดจ้าง จัดทำค่าของงบประมาณ รายจ่ายประจำปี งานพัสดุ ครุภัณฑ์ อาคารสถานที่ ยานพาหนะ
- งานการประชุม งานประชาสัมพันธ์ งานอำนวยความสะดวกแก่ผู้มาติดต่อราชการ เยี่ยมชมกิจกรรม

- รับผิดชอบและจัดทำสมุดประวัติและทะเบียนเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ตรวจสอบอาชีพและรายงานยอดเด็กและเยาวชน การรวบรวมและรายงานสถิติข้อมูลต่างๆ และการจัดเก็บรักษาสิ่งคืนเอกสารหรือทรัพย์สินและเงินฝากของเด็กและเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัว

- การบริหารงานบุคคลเบื้องต้น การดำเนินการเกี่ยวกับคณะกรรมการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและปฏิบัติงานอื่นที่ได้รับมอบหมาย

กลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ตำแหน่งนักวิชาการอบรมและฝึกวิชาชีพและพนักงานพินิจ โดยทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

การดูแลความเป็นอยู่ : ให้การดูแลเด็กและเยาวชนตามมาตรฐานการปฏิบัติงานสถานพินิจตามมาตรฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติโดยมีปัจจัยพื้นฐาน โดยรัฐเป็นผู้จัดให้ดังนี้

- อาหารวันละ 3 มื้อ มื้อกลางวันมีขนมหวานหรือผลไม้ด้วยและมีอาหารว่างและนมสด 1 ถ้วย โดยมีแม่ครัวเป็นผู้จัดเตรียมและควบคุมดูแลด้านอาหาร

- เครื่องนุ่งห่ม 3 ชุดต่อปี และมีเสื้อกันหนาวในฤดูหนาว

- ของใช้ส่วนตัว ได้แก่ สบู่ ยาสระผม แปรงสีฟัน และยาสีฟัน

- เครื่องนอน ได้แก่ ที่นอนและผ้าปูที่นอน หมอน ผ้าห่ม

- หอนอนมีมุ้งลวด พัดลม โทรทัศน์และวีดีโอ

- จัดให้มีญาติมาเยี่ยมเยาวชนเดือนละ 2 ครั้งๆ ละ 1 ชั่วโมง

การเรียนวิชาชีพและสามัญ : โดยมีหน่วยเรียนดังนี้

1. ช่างเชื่อม มีครูประจำ 1 คน เปิดสอนสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีความสนใจและมีระยะเวลาการฝึกและอบรมอย่างต่ำ 1 ปี สอนทั้งภาคทฤษฎี เช่น การใช้เครื่องมือ การอ่าน และการเขียนแบบ และภาคปฏิบัติ เช่น การเลือกใช้ลวดเชื่อม การเชื่อมในท่าต่าง ๆ รวมทั้งความรู้ในด้านความปลอดภัยในการทำงาน และการปฏิบัติให้เกิดชิ้นงาน เช่น การทำเหล็กตัด เพื่อใช้ในกิจการของศูนย์ฝึกฯ

2. ช่างพิมพ์ มีครูประจำ 1 คน ทำการสอนการพิมพ์ออฟเซตเบื้องต้น โดยรับงานพิมพ์ซึ่งเป็นงานพิมพ์ของทางราชการ เช่น แบบพิมพ์ของศาลต่าง ๆ แบบพิมพ์ของสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ เป็นต้น โดยนำระบบเงินทุนหมุนเวียนมาใช้ ซึ่งทำให้เด็กและเยาวชนมีเงินปันผลตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงการคลัง

3. ช่างไม้ มีครูประจำ 1 คน ทำการสอนเกี่ยวกับงานไม้ การประกอบเครื่องเรือนและก่อสร้าง โดยเน้นให้เด็กและเยาวชนสามารถปฏิบัติงานได้จริง เช่น การซ่อมแซมอาคาร เป็นต้น รวมทั้งให้ความรู้ในด้านทฤษฎีต่าง ๆ เช่น การวัดและการใช้เครื่องมือ เป็นต้น

4. ช่างตัดผม มีครูประจำ 1 คน โดยฝึกให้ตัดผมทรงนักเรียนให้กับเยาวชนภายในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ทั้งหมด เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะในการตัดผมและสามารถนำไปประกอบอาชีพได้

5. เกษตรและการจัดสวน มีครูประจำ 1 คน เป็นหน่วยวิชาชีพที่เน้นการฝึกให้เด็กและเยาวชนดูแลรักษาต้นไม้ สามารถจัด ตกแต่งให้เกิดความสวยงามแก่พื้นที่ตามแบบต่าง ๆ ได้ รวมทั้งปลูกฝังให้เยาวชนดูแลเรื่องความสะอาด และฝึกการจัดตกแต่งพื้นที่ภายในศูนย์ฝึกและอบรมให้มีความสวยงาม

6. ช่างศิลป์ มีครูประจำ 2 คน ทำการสอนเกี่ยวกับงานศิลปะทั่วไป และงานฝีมือต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการนำเอาไปใช้ในงานที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ เช่น การใช้สี การออกแบบ เป็นต้น รวมทั้งจัดโครงการเกี่ยวกับงานวิชาชีพทางด้านศิลปะต่าง ๆ ตามสมัยนิยมและฝึกหัดให้รู้จักการเขียนลายต่าง ๆ บนเครื่องใช้เซรามิก เช่น ลายเบญจรงค์ เป็นต้น

7. วิชาสามัญ มีครูประจำ 1 คน จัดการเรียนการสอนวิชาสามัญให้แก่เด็กและเยาวชนที่ยังไม่จบการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ป.6) รวมทั้งดูแลและประสานงานกับศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยเขตบางนา ให้กับเยาวชนที่มีความประสงค์จะศึกษาต่อในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น-ปลาย และหากเยาวชนมีความต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ก็สามารถศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชได้

8. หน่วยพละ มีครูประจำ 1 คน โดยจัดให้เยาวชนแต่ละหน่วยเรียนเล่นกีฬาในช่วงบ่าย เช่น ฟุตบอล ฟุตซอล บิงปอง เปตอง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการฝึกมวยไทย แอโรบิก และนำเยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมแข่งขันกีฬากับชุมชน

นอกจากนี้ยังมีวิทยากรและอาจารย์จากภายนอกเข้ามาสอนวิชาชีพเพิ่มเติมด้วย เช่น

- หน่วยช่างเชื่อมและหน่วยช่างไม้ มีวิทยากรมาจากกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน
- ช่างศิลป์และดนตรีมีอาจารย์มาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- มีวิทยากรมาสอนการทำอาหารให้แก่เยาวชนที่มีความสนใจและเยาวชนที่ใกล้ชิดครบ

กำหนดปล่อยตัวทุกวันพฤหัสบดี

3. **กลุ่มงานบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู** ประกอบด้วย นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยาและพยาบาล โดยทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

- นักสังคมสงเคราะห์ - ทำกลุ่มปฐมนิเทศเด็กและเยาวชนที่เข้าใหม่
- จัดทำรายงานทางด้านสังคมของเด็กและเยาวชนเพื่อประกอบการ
- การเลื่อนชั้นเด็กและเยาวชน
- การให้คำปรึกษารายบุคคลเบื้องต้น

- กลุ่มบำบัดต่าง ๆ
  - การให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครอง
  - การให้บริการทางด้านสังคมสงเคราะห์
  - จัดทำรายงานผลการฝึกและอบรมของเด็กและเยาวชนเสนอตามคำสั่งศาล หรือในกรณีอื่น
- นักจิตวิทยา
- ทำการสัมภาษณ์ ทดสอบทางจิตวิทยาและสรุปเป็นรายงานทางจิตวิทยา เพื่อวางแผนการบำบัดแก้ไขเด็กและเยาวชน
  - ให้การบำบัดทางจิตวิทยาทั้งรายบุคคลและแบบกลุ่ม
  - ทำกลุ่มปฐมนิเทศเด็กและเยาวชนที่เข้าใหม่ร่วมกับนักสังคมสงเคราะห์
- พยาบาล
- ตรวจสอบภาวะร่างกายเด็กและเยาวชนรับใหม่
  - ให้ความรู้และคำปรึกษาเกี่ยวกับการดูแลและสุขภาพอนามัยส่วนบุคคล
  - ให้การรักษาพยาบาลเด็กและเยาวชนเบื้องต้นและประสานงานกับโรงพยาบาลเพื่อส่งต่อเด็กและเยาวชนที่เจ็บป่วย
  - จัดทำทะเบียนประวัติเด็กและเยาวชนที่เจ็บป่วย

4.กลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน ประกอบด้วยนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ โดยทำหน้าที่ดังต่อไปนี้

- เตรียมความพร้อมเด็กและเยาวชนก่อนกลับคืนสู่สังคม โดยใช้กลุ่มบำบัดทางจิตวิทยาและสังคมสงเคราะห์
- ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐ เอกชน และชุมชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชน เช่น การฝึกอาชีพระยะสั้น เป็นต้น
- เตรียมความพร้อมให้แก่ครอบครัวก่อนที่จะรับตัวเด็กและเยาวชนกลับไปดูแล

การดำเนินงานของศูนย์ฝึกและอบรมฯ บ้านอุเบกขา

การจำแนกเพื่อการวางแผนและการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชน

ในการวางแผนและการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูนี้มีการจัดตั้งคณะกรรมการการจำแนกเพื่อบำบัดแก้ไขและเตรียมความพร้อมแก่เด็กและเยาวชนในการกลับคืนสู่สังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดเด็กและเยาวชนให้เข้าเรียนวิชาสามัญหรือวิชาชีพตามความเหมาะสม มีการทำแผนการบำบัด

แก้ไข ฟันฟู เด็กและเยาวชนเป็นรายบุคคล รวมทั้งติดตามและประเมินผลความก้าวหน้าหรือความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในการฝึกอบรมของเด็กและเยาวชนด้วย

คณะกรรมการการจำแนกประกอบด้วย

1. ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมฯ เป็นประธาน
2. นักจิตวิทยา (กรรมการ)

- จัดทำรายงานทางจิตวิทยา โดยทำการศึกษา สัมภาษณ์และทำการทดสอบซ้ำเกี่ยวกับบุคลิกภาพ ระดับสติปัญญา อารมณ์ พฤติกรรมและความผิดปกติทางจิต

- วางแผนการบำบัดแก้ไขเป็นรายบุคคล

3. พ่อบ้าน (กรรมการ)

- สังเกตเด็กและเยาวชนในเรื่องทัศนคติที่มีต่อการเข้ารับการฝึกและความประพฤติต่าง ๆ และการเยี่ยมของผู้ปกครอง รวมทั้งให้การอบรมสั่งสอน

- กำหนดแนวทางการบำบัด แก้ไข ฟันฟู

4. นักสังคมสงเคราะห์ (กรรมการและเลขานุการ)

- ศึกษาประวัติทางสังคมและวางแผนการบำบัดฟันฟู

- รวบรวมข้อมูลในการจำแนกจากนักจิตวิทยา พ่อบ้าน และสรุปผลการจำแนก

- จัดเก็บเอกสารและส่งสำเนาแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการบำบัดเยาวชน

โปรแกรมการบำบัด แก้ไข ฟันฟูเด็กและเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรม

โดยกลุ่มงานพัฒนาพฤติกรรมนิสัยเป็นหลักในการจัดกิจกรรมกลุ่มบำบัดตามคู่มือโปรแกรมบำบัดแก้ไข ฟันฟูในศูนย์ฝึกฯ และอบรมร่วมกับนักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยาและพยาบาลในทุกวันศุกร์เวลา 09.00-11.00 น. โดยให้การบำบัด แก้ไข ฟันฟูเด็ก และเยาวชนตามระยะเวลาการฝึกอบรม ดังนี้

1. ระยะเวลาการฝึกอบรมระยะสั้น 1-6 เดือน
2. ระยะเวลาการฝึกอบรมระยะกลาง 6-18 เดือน
3. ระยะเวลาการฝึกอบรมระยะยาว ตั้งแต่ 18 เดือนขึ้นไป
4. การเตรียมความพร้อมก่อนกลับคืนสู่สังคม 2-3 เดือน

ในส่วนของการเตรียมความพร้อมก่อนกลับคืนสู่สังคมจะมีการแยกเด็กและเยาวชนที่เหลื่อระยะเวลาการฝึกอบรม 2-3 เดือนออกมาอยู่ต่างหากและจัดให้มีกฎระเบียบและความเป็นอยู่ที่ต่างออกไปจากเดิม โดยจัดให้มีลักษณะคล้ายกับการใช้ชีวิตอยู่ในสังคมทั่วไป รวมทั้งจัดกิจกรรมบำบัดในด้านต่าง ๆ โดยนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์และพยาบาลให้แก่เยาวชน เพื่อให้เยาวชนมีความพร้อมในการกลับไปใช้ชีวิตในสังคมภายนอก เช่น ฝึกทักษะทางสังคม

ทักษะในการควบคุมอารมณ์ นอกจากนี้ยังมีการฝึกอาชีพระยะสั้นต่าง ๆ โดยภาครัฐ เอกชนและชุมชน เพื่อให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ แก่เด็กและเยาวชน อีกทั้งมีการนำเยาวชนเยี่ยมชุมชนและสถานที่ต่าง ๆ และมีการเตรียมความพร้อมให้แก่ครอบครัวก่อนที่จะรับเยาวชนกลับไปอยู่ร่วมกันด้วย

โปรแกรมบำบัด แก่ใจ พื้นฟูด้านยาเสพติด

เริ่มจากพยาบาลดำเนินการจำแนกเด็กและเยาวชนที่เข้าใหม่ที่มีประวัติเสพยาเสพติด โดยจำแนกเป็นผู้เสพยาหรือผู้ติด และจัดให้เด็กและเยาวชนเข้ารับการบำบัดตามกลุ่มของตนเอง โดยใช้กิจกรรมกลุ่มบำบัดตามโปรแกรมบำบัด แก่ใจ พื้นฟูด้านยาเสพติด โดยนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ พยาบาลและนักวิชาการอบรมและฝึกวิชาชีพ ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

- กลุ่มผู้เสพยาเสพติด ได้รับการบำบัดจำนวน 10 คาบ
- กลุ่มผู้ติดยาเสพติด ได้รับการบำบัดจำนวน 20 คาบ

เมื่อเด็กและเยาวชนได้รับการบำบัดครบตามจำนวนคาบแล้ว ก็จะส่งต่อให้เข้ารับโปรแกรมการบำบัดของศูนย์ฝึกและอบรมต่อไปจนครบระยะเวลาการฝึกอบรม

ครูที่ปรึกษา

มีการจัดครูที่ปรึกษาประจำกลุ่มเด็กและเยาวชน โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อให้ครูที่ปรึกษาทำหน้าที่เสมือนเป็นผู้จัดการเฉพาะรายของเด็กและเยาวชนที่รับผิดชอบ
2. เพื่อดูแล ประสานงานและติดตามประเมินผลเด็กและเยาวชนเป็นรายบุคคล
3. เพื่อให้ครูที่ปรึกษามีส่วนร่วมในการบำบัด แก่ใจ พื้นฟู และให้คำปรึกษาแก่เด็กและเยาวชน ตามแผนบำบัดเฉพาะราย

ครูที่ปรึกษาประกอบไปด้วยครูประจำหน่วยวิชาชีพต่าง ๆ และสามัญ นักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเจ้าหน้าที่ 1 คนจะรับผิดชอบดูแลเด็กและเยาวชนประมาณ 15-20 คน โดยมีหน้าที่ให้คำปรึกษา แนะนำ อบรม สั่งสอน ดูแลพฤติกรรมและตรวจสอบบันทึกประจำวันของเยาวชน รวมทั้งจัดกิจกรรมนันทนาการให้กับเด็กและเยาวชนทุกวันศุกร์เวลา 15.00 น.

กิจกรรมลูกเสือ

มีการจัดตั้งกองลูกเสือ To Be Number One โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้เยาวชนนำวิธีการของลูกเสือไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม
2. เพื่อให้เยาวชนเกิดความตระหนักในการประพฤติตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม
3. เพื่อให้เยาวชนฝึกทักษะการคิดและการแก้ไขปัญหา

4. ฝึกให้เยาวชนรู้จักช่วยเหลือตนเอง มีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัยและที่สำคัญคือฝึกจิตใจให้มีความเป็นคน (มิใช่ฝึกคนให้เป็นเครื่องจักร)

ซึ่งจัดให้เด็กและเยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมลูกเสือในทุกวันพุธ เวลา 09.00 – 11.00 น. โดยมีการเรียนการสอนหลักสูตรต่าง ๆ เช่น กิจการลูกเสือ ฝึกระเบียบแถว คำปฏิญาณ กฎและคติพจน์ของลูกเสือ การปฐมพยาบาล แผนที่เข็มทิศ เป็นต้น

กิจกรรมชมรม

มีการจัดตั้งชมรมและดำเนินการโดยกลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย กลุ่มงานบำบัด แก้ไขฟื้นฟู และกลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน โดยจัดตั้งชมรมตามความสนใจของเด็กและเยาวชน เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ตนเองชอบ ทำให้เกิดความผ่อนคลาย ความสนุกสนาน รวมทั้งได้รับความรู้และฝึกทักษะในด้านต่าง ๆ ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 12 ชมรม ได้แก่ ฟุตซอล ปิงปอง เพาะกาย เปตอง หมากรุก หมากล้อม ดนตรี ศิลปะ พุทธศาสนา รักการอ่าน รักต้นไม้และคอมพิวเตอร์ โดยให้เด็กและเยาวชนเข้าชมรมในทุกวันศุกร์เวลา 13.00 น. -15.00 น.

คณะกรรมการตรวจสอบการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน

คณะกรรมการดังกล่าวประกอบด้วยบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกไม่ต่ำกว่า 3 คน โดยทำหน้าที่ให้คำแนะนำและประเมินผลการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนและดูแลความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชนในด้านการกินอยู่หลับนอน การศึกษา การจัดสภาพแวดล้อม การรักษาพยาบาล และการเคลื่อนย้ายเด็กและเยาวชน

ระบบการแบ่งชั้นเด็กและเยาวชน

มีการจัดแบ่งเด็กและเยาวชนออกเป็นระดับชั้นต่าง ๆ และกำหนดสิทธิต่าง ๆ ตามระดับชั้น ดำเนินการโดยคณะกรรมการปรับชั้น ซึ่งประกอบด้วยผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมฯ เป็นประธานหัวหน้ากลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย หัวหน้ากลุ่มงานบำบัด แก้ไข ฟื้นฟู หัวหน้าพนักงานพินิจและหัวหน้ากลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน(เลขานุการ) โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ทำให้ทราบความประพฤติและผลของการฝึกอบรมของเด็กและเยาวชนแต่ละคน
2. เพื่อเป็นการกำหนดบริการและสิทธิต่าง ๆ ตามที่เด็กและเยาวชนควรจะได้รับในแต่ละระดับชั้นต่าง ๆ

3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาอนุญาตในเรื่องต่าง ๆ ให้แก่เด็กและเยาวชน

การแบ่งชั้นเด็กและเยาวชนจะแบ่งเป็น 5 ระดับ โดยเด็กและเยาวชนเข้าใหม่จะให้อยู่ในชั้น 4 และเลื่อนชั้นขึ้นตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ การเลื่อนชั้นจะพิจารณาถึงความประพฤติ ผลการฝึกอบรม ระดับคะแนนที่ถูกเพิ่ม/ลดของเยาวชนและระยะเวลาของการฝึกอบรม ซึ่งในแต่ละระดับชั้นจะมีสิทธิและประโยชน์ที่ได้รับแตกต่างกัน กรณีที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดกฎระเบียบ

ร้ายแรงจะอยู่ในชั้น 4 และจะได้รับการเลื่อนชั้นเมื่อมีความประพฤติเหมาะสม ส่วนการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของทางศูนย์ฝึกและอบรมฯ นั้นจะไม่มีโทษเข็มนติ การลงโทษเป็นไปตามกฎกระทรวงที่กำหนดไว้ให้คือ ให้ทำงานและตัดสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ และก่อนการลงโทษจะมีการสอบสวนโดยคณะกรรมการก่อนว่าเด็กและเยาวชนกระทำผิดจริง จึงเสนอผู้อำนวยการเพื่อพิจารณาลงโทษ

ตารางที่ 2.2 แสดงกิจวัตรประจำวันของเยาวชนศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

วัน-เวลา	กิจกรรมประจำวัน
<u>วันจันทร์-ศุกร์</u>	
06.00-08.30 น.	- ลงจากหอนอน, ออกกำลังกาย, อาบน้ำ, รับประทานอาหารเช้า
08.30-09.00 น.	- เยาวชนเข้ากลุ่มครูที่ปรึกษา
09.30-11.30 น.	- เข้าเรียนหน่วยวิชาชีพ
12.00-13.30 น.	- พักรับประทานอาหารกลางวัน
13.30-15.30 น.	- เข้าเรียนหน่วยวิชาชีพ
15.30-16.30 น.	- ออกกำลังกาย
16.30-18.00 น.	- อาบน้ำและรับประทานอาหารเช้าเย็น
18.30-21.30 น.	- ขึ้นหอนอน, สวดมนต์และสวดคาถาชินบัญชรทำนองสรภัญญะ, นั่งสมาธิและเขียนสมุดบันทึกประจำวัน
<u>วันเสาร์-อาทิตย์</u>	
06.30-08.30 น.	- ลงจากหอนอน, ออกกำลังกาย, อาบน้ำ, รับประทานอาหารเช้า
08.30-12.00 น.	- กิจกรรมนันทนาการ, กีฬา, ดูโทรทัศน์
12.00-13.30 น.	- พักรับประทานอาหารกลางวัน
13.30-16.30 น.	- พักผ่อนและออกกำลังกาย
16.30-18.30 น.	- อาบน้ำและรับประทานอาหารเช้าเย็น
18.00-21.30 น.	- ขึ้นหอนอน, สวดมนต์ และสวดคาถาชินบัญชรทำนองสรภัญญะ, นั่งสมาธิและเขียนสมุดบันทึกประจำวัน

ที่มา : เอกสารแนะนำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา. หน้า 9.

2.6 สรุป

การฝึกอบรมเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของบุคคลเพื่อมุ่งให้เกิดการเรียนรู้และปฏิบัติตนได้ถูกต้องเหมาะสม โดยเฉพาะเยาวชนซึ่งเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญของประเทศซึ่งปัจจุบันพบว่ามีความเสี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม มีการปรับเปลี่ยนแผนการดำเนินชีวิตไปจากเดิมเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหามีการกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมจรรยา ตลอดจนกฎระเบียบและกฎหมายบ้านเมือง พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเยาวชนได้ส่งผลให้เกิดการดำเนินการตามกฎหมายแก่เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซึ่งจากสถิติการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจำแนกตามฐานความผิดระหว่างปี พ.ศ.2546 ถึง พ.ศ.2549 มีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ และพบว่าเยาวชนที่กระทำความผิดเมื่อเข้ามาอยู่ในสถานพินิจฯหรือศูนย์ฝึกและอบรมฯบางส่วนมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและแสดงพฤติกรรมออกมาในทางลบและเกิดปัญหาทั้งต่อตนเองและบุคคลรอบข้างซึ่งการเห็นคุณค่าในตนเอง หรือ Self – esteem หมายถึง ความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่อตนเองว่ามีความสำคัญ มีความสามารถ มีความสำเร็จ มีความนับถือตนเอง เชื่อมั่นในตนเอง เคารพตนเอง และภาคภูมิใจในตนเอง การฝึกอบรมเยาวชนที่กระทำความผิดด้วยกิจกรรมลูกเสือ เป็นกระบวนการทางการศึกษาสำหรับเยาวชน ที่มีวัตถุประสงค์จะสร้างบุคลิกภาพ และพัฒนาการทางสังคมให้กับเยาวชนเพื่อให้เป็นพลเมืองดีของประเทศ โดยใช้วิธีการของลูกเสือ ยึดมั่นในกฎและคำปฏิญาณ (Scout Promise and Laws) การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) เน้นการปฏิบัติกิจกรรมกลางแจ้ง (Outdoor Activities) การใช้ระบบหมู่ (Patrol System) และความก้าวหน้าของบุคคล โดยใช้หลักสูตรและวิชาพิเศษลูกเสือ (Proficiency Badges) ซึ่งมีกระบวนการและวิธีการในการฝึกอบรมที่มุ่งพัฒนาเยาวชนที่กระทำความผิด และส่งเสริมให้เยาวชนเรียนรู้การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อตนเองและผู้อื่นอันเป็นการพัฒนาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำความผิดเห็นคุณค่าในตนเองและเป็นการพัฒนาเยาวชนที่กระทำความผิดเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวไปดำเนินชีวิตอย่างเป็นปกติสุขในสังคม

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับการฝึกอบรมเยาวชนที่กระทำผิดด้วยกิจกรรมลูกเสือ ปรากฏว่ายังไม่มีผู้ใดเคยทำมาก่อน แต่มีหลายท่านได้ค้นคว้าในเรื่องที่มีลักษณะใกล้เคียงเกี่ยวกับการสอนที่มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองและการฝึกอบรมตามโปรแกรมที่มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ดังงานวิจัยของสมศักดิ์ เจริญศรี (2543) ทำการวิจัยเรื่องผลการสอนตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนแบบทางไกล เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มที่สอน โดยครูตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสกับกลุ่มที่สอนแบบปกติ โดยรูปแบบการวิจัยเป็นแบบทดลองมีสองกลุ่มคือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนแบบทางไกล อำเภอภินนทร์บุรี จังหวัดปราชินบุรี กลุ่มทุ่งแฝก จำนวน 40 คน โดยคัดเลือกจากกลุ่มที่มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองใกล้เคียงกันและคัดเลือกผู้อาสาสมัครเข้าสู่กลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน ที่อาสาสมัครเข้ามาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย กลุ่มทดลองเรียนตามครูที่สอนตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสเป็นเวลา 15 วันๆละ 5 ชั่วโมง รวมเป็น 75 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้คือแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองและวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองระยะหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จันทร์ฉาย พัทธ์ศิริกุล (อ้างถึงใน ชยาพร ลีประเสริฐ, 2536 : 42) ได้ศึกษาผลของการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อาสาสมัครเข้าร่วมในการวิจัย จำนวน 16 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 8 คนและกลุ่มควบคุม 8 คน โดยกลุ่มทดลองได้เข้าโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1.00 – 1.30 ชั่วโมง จำนวน 10 ครั้ง ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสำรวจความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธ และแบบสอบถามประเมินผลการจัด โปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยผลการวิจัยพบว่า การเข้าโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกมีผลต่อการเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อรชума พุ่มสวัสดิ์ (2537) ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเองเพื่อศึกษาความแตกต่างการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกัน โดย

มีกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2538 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 150 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง และแบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (TWO WAY ANOVA) และทดสอบภายหลังโดยใช้สถิติทดสอบรายคู่ของตุกี (Tukey) ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1.วัยรุ่นที่รับรู้ว่าคุณค่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าวัยรุ่นที่รับรู้ว่าคุณค่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอิตาเลียนโดย รักตามใจ และปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นที่รับรู้ว่าคุณค่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบคุ้มครอง 2.วัยรุ่นชายมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างจากวัยรุ่นหญิงในทุกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมเยาวชนที่กระทำผิดด้วยกิจกรรมลูกเสือปรากฏว่ายังไม่มีผู้ใดเคยทำมาก่อน แต่มีหลายท่านได้ค้นคว้าในเรื่องที่มีลักษณะใกล้เคียงเกี่ยวกับการฝึกอบรมที่มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองดังงานวิจัยของ รอนกิน (Ronkin อ้างถึงใน ชยาพรลีประเสริฐ, 2536 : 40) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จากการฝึกมนุษยสัมพันธ์ 1 ภาคการศึกษาโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มทดลองได้รับการฝึกมนุษยสัมพันธ์ 1 ภาคการศึกษา เครื่องมือที่ใช้คือ The Tennessee Self - Concept Scale ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

สรุปผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ว่าการฝึกอบรมเยาวชนเป็นสิ่งที่ดีและสามารถเพิ่มระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม สามารถแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์และดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้ ซึ่งการฝึกอบรมเยาวชนที่กระทำผิดด้วยกิจกรรมลูกเสือเป็นการฝึกอบรมโดยใช้วิธีการของลูกเสือ ที่ยึดมั่นในกฎและคำปฏิญาณ (Scout Promise and Laws) การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) ซึ่งเป็นการเน้นการปฏิบัติกิจกรรมกลางแจ้ง (Outdoor Activities) การใช้ระบบหมู่ (Patrol System) และความก้าวหน้าของบุคคล โดยใช้หลักสูตรและวิชาพิเศษลูกเสือ (Proficiency Badges) ซึ่งหากมีการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวแล้วจะสามารถพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองอีกทั้งยังพัฒนาเยาวชนทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาและเป็นกระบวนการบำบัด แก้ไข พื้นฟูเยาวชนให้กลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติสุข

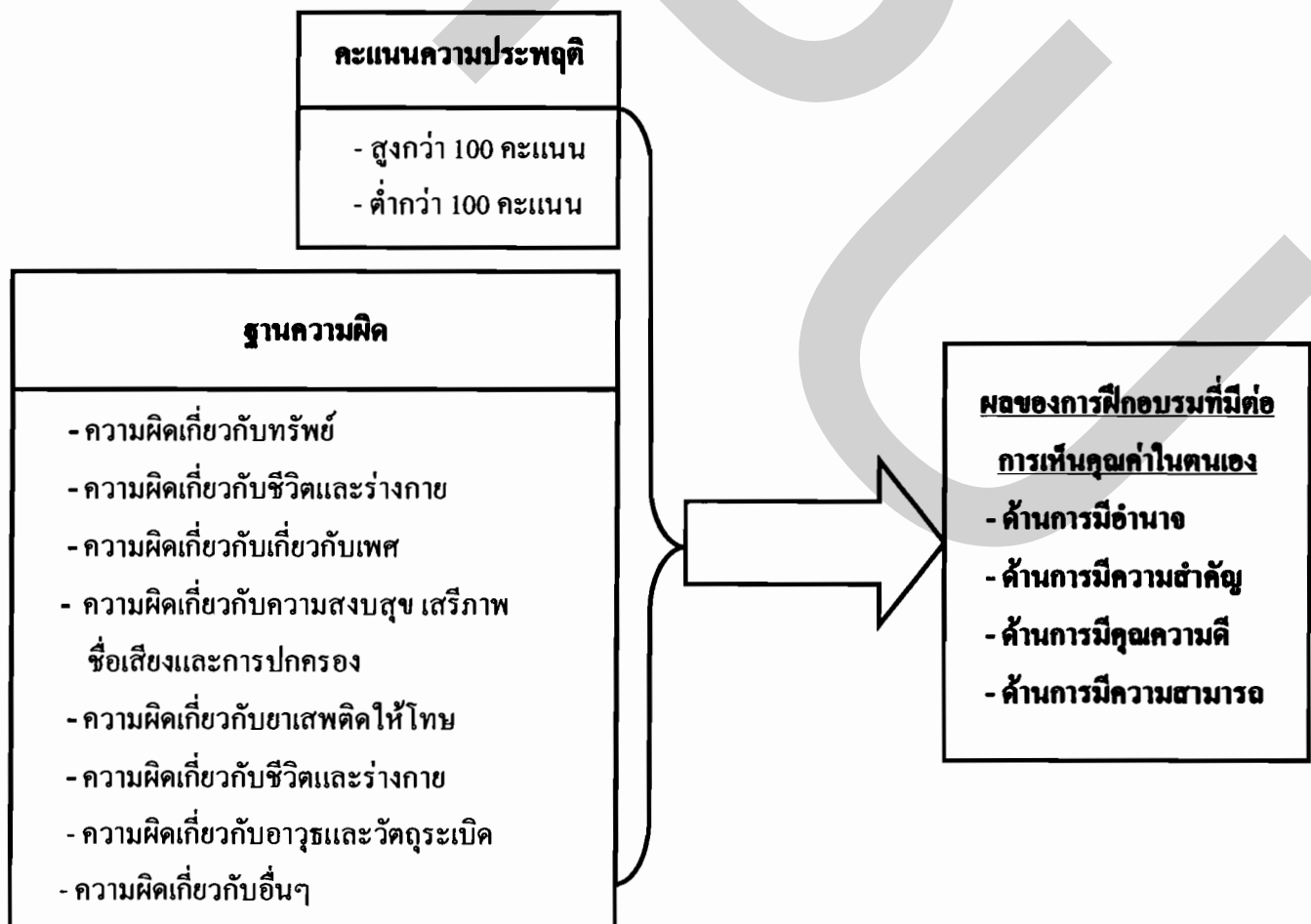
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ธรรมศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาจากการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

จึงได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่กำหนดในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่เยาวชนที่กระทำผิดและศาลมีคำพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษาทุกคนจำนวน 170 คน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธ ฉบับที่ใช้กับผู้ใหญ่ (Coopers Smith Self – Esteem Inventory – Adult Form.1967) ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงจากของสมศักดิ์ เจริญศรี โดยมีรายละเอียดในการปรับปรุงเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อศึกษารูปแบบของการเก็บข้อมูล
2. ศึกษารูปแบบเครื่องมือจากแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธ (Coopers Smith Self – Esteem Inventory – Adult Form.1967) ซึ่งปรับปรุงโดยสมศักดิ์ เจริญศรี
- 3 .ปรับปรุงเครื่องมือในการเก็บข้อมูลให้มีลักษณะที่เหมาะสมมากขึ้น โดยขอคำปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อขอคำแนะนำและปรับปรุง แก้ไข พัฒนาโดยปรับปรุงรูปแบบของแบบสอบถามและเพิ่มช่องคำตอบจากเดิมที่ให้เลือกตอบในแต่ละข้อว่า “ใช่” “ไม่ใช่” โดยแก้ไขให้มีเลือกตอบเป็น “มากที่สุด” “มาก” “ปานกลาง” “น้อย” “น้อยที่สุด”
- 4.อาจารย์ที่ปรึกษาทำการตรวจสอบเครื่องมืออีกครั้งเพื่อนำไปทดสอบหาคุณภาพของเครื่องมือ
- 5.นำเครื่องมือที่ได้รับการแก้ไขพัฒนาแล้วไปทดสอบหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนชายที่กระทำผิดของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย บ้านกรูณา จ.สมุทรปราการ จำนวน30 คน

3.4 ลักษณะของเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวน 32 ข้อนี้แบ่งตามการวัดองค์ประกอบของสาเหตุการเกิดการเห็นคุณค่าในตนเองทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการมีอำนาจ ด้านการ

มีความสำคัญ ด้านการมีคุณความดี และด้านการมีความสามารถ โดยประกอบด้วยข้อที่มีความหมาย
ด้านบวกจำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อ 1,3,7,8,12,14,15,16,19,21 และข้อความที่มีความหมายด้านลบ
จำนวน 21 ข้อ ได้แก่ข้อ 2,4,5,6,9,10,11,13,17,18,20,22,23,24,25,26,27,28,29,30,31,32

3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์เพื่อ
ขอให้ทำหนังสือถึงอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในการขออนุญาตเก็บข้อมูลกับ
เยาวชนกลุ่มตัวอย่างของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
2. ผู้วิจัยร่วมเป็นคณะผู้กำกับลูกเสือและเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมลูกเสือกับเยาวชน
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
3. เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างหลังเข้ารับการฝึกอบรมลูกเสือ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เมื่อเก็บข้อมูลได้เรียบร้อยแล้วผู้วิจัยดำเนินการ
วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วนของคำตอบ ลงรหัสในแบบสอบถามของผู้ตอบ
แบบสอบถามแต่ละคน
2. นำแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่หาค่า
โดยใช้สถิติร้อยละนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
3. นำแบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยนำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย
(Mean) และค่า t-test dependent Group โดยให้คะแนนแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองดังนี้
ข้อที่มีความหมายด้านบวก
  - ถ้าตอบระดับมากที่สุด ให้ 5 คะแนน
  - ถ้าตอบระดับมาก ให้ 4 คะแนน
  - ถ้าตอบระดับปานกลาง ให้ 3 คะแนน
  - ถ้าตอบระดับน้อย ให้ 2 คะแนน
  - ถ้าตอบระดับน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน
- ข้อที่มีความหมายด้านลบ
  - ถ้าตอบระดับมากที่สุด ให้ 1 คะแนน

ถ้าตอบระดับมาก ให้ 2 คะแนน

ถ้าตอบระดับปานกลาง ให้ 3 คะแนน

ถ้าตอบระดับน้อย ให้ 4 คะแนน

ถ้าตอบระดับน้อยที่สุด ให้ 5 คะแนน

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยและตามสมมุติฐานการวิจัยดังนี้

ตามวัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา ก่อนการฝึกอบรมและหลังการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือสามัญ ใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา โดยการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือสามัญจำแนกตามคะแนนความประพฤติและฐานความผิด ใช้ค่า t -test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตามสมมุติฐานการวิจัย

1. เยาวชนที่กระทำผิดที่เข้ารับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่มีคะแนนความประพฤติต่างกันจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่า t -test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. เยาวชนที่กระทำผิดที่เข้ารับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่มีฐานความผิดต่างกันจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน โดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่า F -test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ธรรมศึกษา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขานั้น เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเยาวชนที่กระทำความผิดและศาลมีคำพิพากษา จำนวน 139 คน ให้เข้ารับการฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา โดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ และเพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ โดยนำเสนอข้อมูลเป็น 3 ตอน ซึ่งมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

4.1 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไป

นำเสนอข้อมูลโดยจำแนกตามการศึกษา ภูมิกำเนิด สัมพันธภาพของบิดามารดา คะแนนความประพฤติ ฐานความผิด และการเห็นคุณค่าในตนเอง ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการศึกษา

การศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าประถมศึกษา	7	5
ประถมศึกษา	60	43.2
มัธยมศึกษา	70	50.4
อนุปริญญา	2	1.4
รวม	139	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามโดยส่วนมากแล้วเป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา มีจำนวนทั้งสิ้น 70 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมาเป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา โดยมีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2 เป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษาจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 5 และเป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาระดับอนุปริญญาจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค	จำนวน	ร้อยละ
ภาคกลาง	112	80.6
ภาคตะวันออก	9	6.5
ภาคตะวันตก	2	1.4
ภาคใต้	1	0.7
ภาคเหนือ	3	2.2
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	12	8.6
รวม	139	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่า เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 112 คน คิดเป็นร้อยละ 80.6 รองลงมาเป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาในภาคตะวันออก 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคเหนือ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 และเป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามสัมพันธภาพของบิดามารดา

สัมพันธภาพของบิดามารดา	จำนวน	ร้อยละ
อยู่ด้วยกัน	58	41.7
แยกกันอยู่	48	34.6

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

สัมพันธภาพของบิดามารดา	จำนวน	ร้อยละ
หย่าร้าง	15	10.8
อื่น ๆ	18	12.9
รวม	139	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่า เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีบิดามารดาที่อยู่ด้วยกัน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 58 คน คิดเป็นร้อยละ 41.7 รองลงมาคือ เยาวชนที่มีบิดามารดาแยกกันอยู่ มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 เยาวชนที่มีบิดามารดามีสัมพันธภาพอื่น ๆ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 และเป็นเยาวชนที่มีบิดามารดาหย่าร้างกัน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามคะแนนความประพฤติ

คะแนนความประพฤติ	จำนวน	ร้อยละ
สูงกว่า 100 คะแนน	114	82
ต่ำกว่า 100 คะแนน	25	18
รวม	139	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่า เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นผู้ที่มีคะแนนความประพฤติสูงกว่า 100 คะแนน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 114 คน คิดเป็นร้อยละ 82 ส่วนเยาวชนที่มีคะแนนความประพฤติต่ำกว่า 100 คะแนน มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 18

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามฐานความผิด

ฐานความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	54	38.8
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	28	20.2
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	23	16.6
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	28	20.1
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	6	4.3
รวม	139	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ส่วนมากเยาวชนที่ตอบแบบสอบถามเป็นผู้มีความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 54 คน คิดเป็นร้อยละ 38.8 รองลงมาเป็นความคิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เท่ากับความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ โดยมีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 20.1 เป็นความคิดเกี่ยวกับเพศ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 และเป็นความคิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิดจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจ

การเห็นคุณค่าในตนเอง		ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ไม่เป็นตัวของตัวเอง	จำนวน	3	16	24	39	57
	ร้อยละ	2.2	11.5	17.3	28.1	41
ชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวาย	จำนวน	14	22	36	37	30
	ร้อยละ	10.1	15.8	25.9	26.6	21.6
ไม่ชอบเป็นเพศปัจจุบัน	จำนวน	3	6	9	6	114
	ร้อยละ	2.2	4.3	6.5	4.3	82
จิตใจไม่ค่อยสงบ	จำนวน	17	16	53	22	31
	ร้อยละ	12.2	11.5	38.1	15.8	22.3
เบียดตัวเอง	จำนวน	12	12	27	26	61
	ร้อยละ	8.7	8.7	19.6	18.8	44.2

จากตารางที่ 4.6 พบว่า เมื่อแยกพิจารณารายชื่อมีรายละเอียดผลการศึกษการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจ ดังนี้ สำหรับข้อคำถาม ไม่เป็นตัวของตัวเอง เยาวชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 41 รองลงมาคือมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับน้อย จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 28.1 มีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับปานกลาง จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 มีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับมาก จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 และมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับมากที่สุด 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

เขาวชนผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกที่ชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวายในระดับน้อย โดยมีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 26.6 รองลงมาคือมีความรู้สึกที่ชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวายในระดับปานกลาง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 มีความรู้สึกที่ชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวายในระดับน้อยที่สุด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 มีความรู้สึกที่ชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวายในระดับมาก จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 และมีความรู้สึกที่ชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวายในระดับมากที่สุด จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1

เขาวชนผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกที่ไม่ชอบเพศปัจจุบันในระดับน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 82 รองลงมาคือไม่ชอบเพศปัจจุบันในระดับปานกลาง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ไม่ชอบเพศปัจจุบันในระดับน้อย และในระดับมากเป็นจำนวนเท่ากัน คือ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 และไม่ชอบเพศปัจจุบันในระดับมากที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

เขาวชนผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกที่จิตใจไม่คอยสงบอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 รองลงมาคือมีความรู้สึกที่จิตใจไม่คอยสงบในระดับน้อยที่สุด จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 มีความรู้สึกที่จิตใจไม่คอยสงบในระดับน้อย จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 มีความรู้สึกที่จิตใจไม่คอยสงบในระดับมากที่สุด จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 และมีความรู้สึกที่จิตใจไม่คอยสงบในระดับมาก จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5

เขาวชนผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกเบื่อตัวเองในระดับน้อยที่สุด จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 43.9 รองลงมา คือ มีความรู้สึกเบื่อตัวเองในระดับปานกลาง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 มีความรู้สึกเบื่อตัวเองในระดับน้อย จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 และมีความรู้สึกเบื่อตัวเองในระดับมาก เท่ากับในระดับมากที่สุด จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของเขาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญ

การเห็นคุณค่าในตนเอง		ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ไม่เป็นตัวของตัวเอง	จำนวน	4	15	27	45	48
	ร้อยละ	2.9	10.8	19.4	32.4	34.5

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

การเห็นคุณค่าในตนเอง		ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
เข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุข	จำนวน	33	48	46	10	2
	ร้อยละ	23.7	34.5	33.1	7.2	1.4
อยากมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่	จำนวน	19	19	21	28	52
	ร้อยละ	13.7	13.7	15.1	20.1	37.4
อยากเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเองหากทำได้	จำนวน	70	39	19	5	6
	ร้อยละ	50.4	28.1	13.7	3.6	4.3
ตัดสินใจอย่างมั่นใจ	จำนวน	45	47	40	5	2
	ร้อยละ	32.4	33.8	28.8	3.6	1.4
ใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ๆ	จำนวน	9	24	57	34	15
	ร้อยละ	6.5	17.3	41	24.5	10.8
มีความเข้าใจตนเอง	จำนวน	37	58	39	2	3
	ร้อยละ	26.6	41.7	28.1	1.4	2.2
คิดว่าตัวเองไม่ดี	จำนวน	16	12	46	36	28
	ร้อยละ	11.6	8.7	33.3	26.1	20.3
คิดว่าตัวเองมีปมด้อย	จำนวน	16	19	36	32	35
	ร้อยละ	11.6	13.8	26.1	23.2	25.4
บุคคลในครอบครัวเข้าใจเรา	จำนวน	45	39	35	11	8
	ร้อยละ	32.6	28.3	25.4	8	5.8
เป้าหมายต่อการเรียน	จำนวน	5	11	31	44	47
	ร้อยละ	3.6	8	22.5	31.9	34.1

จากตารางที่ 4.7 พบว่า เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาคือมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับน้อย จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 มีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับปานกลาง จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 มีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับมาก จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับมากที่สุด 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุขในระดับมาก โดยมีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมา คือ เข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุขในระดับปานกลาง จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 เข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุขในระดับมากที่สุด จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 23.7 เข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุขในระดับน้อย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 และเข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุขในระดับน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกลอยลางมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 37.4 รองลงมา คือ มีความรู้สึกลอยลางมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับน้อย จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 20.1 มีความรู้สึกลอยลางมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 และมีความรู้สึกลอยลางมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับมากเท่ากับระดับมากที่สุด จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกลอยลางเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเองหากทำได้ ในระดับมากที่สุด โดยมีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมา คือ มีความรู้สึกลอยลางเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเองหากทำได้ในระดับมาก จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 28.1 มีความรู้สึกลอยลางเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเองหากได้ในระดับปานกลาง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 มีความรู้สึกลอยลางมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 และมีความรู้สึกลอยลางมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ตัดสินใจอย่างมั่นใจในระดับมาก โดยมีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 33.8 รองลงมาคือ ตัดสินใจอย่างมั่นใจในระดับมากที่สุด มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 ตัดสินใจอย่างมั่นใจในระดับปานกลาง จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 ตัดสินใจอย่างมั่นใจในระดับน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 และตัดสินใจอย่างมั่นใจในระดับน้อยที่สุด มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ ๆ ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 41 รองลงมาคือ ต้องใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ ๆ ในระดับน้อย จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 ต้องใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ ๆ ในระดับมาก จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 ต้องใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ ๆ ในระดับน้อยที่สุดจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และต้องใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ ๆ ในระดับมากที่สุด จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเข้าใจตนเองในระดับมาก โดยมีจำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 41.7 รองลงมาคือมีความเข้าใจตนเองในระดับปานกลาง จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 28.1 มีความเข้าใจตนเองในระดับมากที่สุด จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 26.6 มีความเข้าใจตนเองในระดับน้อยที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 และมีความเข้าใจตนเองในระดับน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดว่าตัวเองไม่ดีในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมา คือ มีความคิดว่าตัวเองไม่ดีในระดับน้อย จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 26.1 มีความคิดว่าตัวเองไม่ดีในระดับน้อยที่สุด จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 20.3 มีความคิดว่าตัวเองไม่ดีในระดับมากที่สุด จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.6 และมีความคิดว่าตัวเองไม่ดีในระดับมาก จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 8.7

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดว่าตัวเองมีปมด้อยในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 26.1 รองลงมา คือ คิดว่าตัวเองมีปมด้อยในระดับน้อยที่สุด จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 25.4 คิดว่าตัวเองมีปมด้อยในระดับน้อย จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 คิดว่าตัวเองมีปมด้อยในระดับมาก จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 13.7 และคิดว่าตัวเองมีปมด้อยในระดับมากที่สุด จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.6

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีความรู้สึกว่าคุณคลในครอบครัวเข้าใจในระดับมากที่สุด โดยมีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมา คือ มีความรู้สึกว่าคุณคลในครอบครัวเข้าใจในระดับมาก จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 28.1 มีความรู้สึกว่าคุณคลในครอบครัวเข้าใจในระดับปานกลาง จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 25.4 มีความรู้สึกว่าคุณคลในครอบครัวเข้าใจในระดับน้อย จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 8 และมีความรู้สึกว่าคุณคลในครอบครัวเข้าใจในระดับน้อยที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าเป็นหน้าต่อการเรียนในระดับน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1 รองลงมาคือ มีความรู้สึกว่าเป็นหน้าต่อการเรียนในระดับปานกลาง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31.9 มีความรู้สึกว่าเป็นหน้าต่อการเรียนในระดับปานกลาง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 มีความรู้สึกว่าเป็นหน้าต่อการเรียนในระดับมาก จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 8 และมีความรู้สึกว่าเป็นหน้าต่อการเรียนในระดับมากที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ
ที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดี

การเห็นคุณค่าในตนเอง		ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
เป็นคนเจ้าอารมณ์	จำนวน	13	25	51	32	18
	ร้อยละ	9.4	18	36.7	23	12.9
ไม่ต่อสู้ปัญหาชีวิต	จำนวน	2	9	20	45	63
	ร้อยละ	1.4	6.5	14.4	32.4	45.3
คนอื่นมักทำให้เรารู้สึกยังไม่ดีพอ	จำนวน	17	34	60	18	10
	ร้อยละ	12.2	24.5	43.2	12.9	7.2
เข้ากับสังคมไม่ค่อยได้	จำนวน	4	13	26	45	51
	ร้อยละ	2.9	9.4	18.7	32.4	36.7

จากตารางที่ 4.8 พบว่า เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าตนเองเป็นคนเจ้าอารมณ์ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 รองลงมา คือ คิดว่าตนเองเป็นคนเจ้าอารมณ์ในระดับน้อย จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 23 คิดว่าตนเองเป็นคนเจ้าอารมณ์ในระดับมากจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 18 คิดว่าตนเองเป็นคนเจ้าอารมณ์ในระดับน้อยที่สุดจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 และคิดว่าตนเองเป็นคนเจ้าอารมณ์ในระดับมากที่สุด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าตนเองเป็นคนไม่ต่อสู้ปัญหาชีวิตในระดับน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 45.3 รองลงมาคือ คิดว่าตนเองเป็นคนไม่ต่อสู้ปัญหาชีวิตในระดับน้อย จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 คิดว่าตนเองเป็นคนไม่ต่อสู้ปัญหาชีวิตในระดับปานกลาง จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 14.4 คิดว่าตนเองเป็นคนไม่ต่อสู้ปัญหาชีวิตในระดับมาก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 และคิดว่าตนเองเป็นคนไม่ต่อสู้ปัญหาชีวิตในระดับน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่า คนอื่นมักทำให้ตนเองรู้สึกไม่ดีพอในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2 รองลงมาคือ คิดว่าคนอื่นมักทำให้ตนเองรู้สึกไม่ดีพอในระดับมาก จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 คิดว่าคนอื่นมักทำให้ตนเองรู้สึกไม่ดี

พอในระดับน้อย จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 คิดว่าคนอื่นมักทำให้ตนเองรู้สึกไม่ดีพอในระดับมากที่สุด จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 และคิดว่าคนอื่นมักทำให้ตนเองรู้สึกไม่ดีพอในระดับน้อยที่สุด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกที่ตนเองเข้ากับสังคมไม่ค่อยได้ ในระดับน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 รองลงมา คือ มีความรู้สึกที่ตนเองเข้ากับสังคมไม่ค่อยได้ ในระดับน้อย จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 32.4 มีความรู้สึกที่ตนเองเข้ากับสังคมไม่ค่อยได้ ในระดับปานกลาง จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 18.7 มีความรู้สึกที่ตนเองเข้ากับสังคมไม่ค่อยได้ ในระดับมาก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 มีความรู้สึกที่ตนเองเข้ากับสังคมไม่ค่อยได้ ในระดับมากที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของเยาวชนซึ่งผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถ

การเห็นคุณค่าในตนเอง		ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
มั่นใจเมื่อตัดสินใจแล้วเห็นว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้อง	จำนวน	40	66	30	3	0
	ร้อยละ	28.8	47.5	21.6	2.2	0
ไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครูถาม	จำนวน	16	17	51	30	25
	ร้อยละ	11.5	12.2	36.7	21.6	18
เป็นคนร่าเริงแจ่มใส	จำนวน	61	36	30	9	3
	ร้อยละ	43.9	25.9	21.6	6.5	2.2
ทำงานผิดพลาดบ่อย ๆ	จำนวน	8	15	53	48	15
	ร้อยละ	5.8	10.8	38.1	34.5	10.8
ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถ	จำนวน	30	53	36	16	4
	ร้อยละ	21.6	38.1	25.9	11.5	2.9
มีความสุขกับการเรียน	จำนวน	44	33	46	14	2
	ร้อยละ	31.7	23.7	33.1	10.1	1.4
ชอบเป็นผู้นำ	จำนวน	11	23	57	33	15
	ร้อยละ	7.9	16.5	41	23.7	10.8

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

การเห็นคุณค่าในตนเอง		ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
เป็นผู้นำทางความคิดแก่คน อื่น ๆ	จำนวน	6	25	60	38	9
	ร้อยละ	4.3	18	43.2	27.3	6.5
เข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้	จำนวน	6	10	19	38	66
	ร้อยละ	4.3	7.2	13.7	27.3	47.5
มีความรับผิดชอบในหน้าที่	จำนวน	37	49	44	5	4
	ร้อยละ	26.6	35.3	31.7	3.6	2.9
รู้สึกพอใจตนเองบ่อย ๆ	จำนวน	24	23	41	32	18
	ร้อยละ	17.4	16.7	29.7	23.2	13
พูดโดยไม่ต้องยั้งคิด	จำนวน	13	22	48	34	22
	ร้อยละ	9.4	15.8	34.5	24.5	15.8

จากตารางที่ 4.9 พบว่า เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความมั่นใจเมื่อตัดสินใจแล้วว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้องในระดับมาก โดยมีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมา คือ เมื่อตัดสินใจแล้วว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้องในระดับมากที่สุด จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 เมื่อตัดสินใจแล้วว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้องในระดับปานกลาง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 และเมื่อตัดสินใจแล้วว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้องในระดับน้อย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครุถามในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 รองลงมา คือ เป็นผู้ที่ไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครุถามในระดับน้อย จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 เป็นผู้ที่ไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครุถามในระดับน้อยที่สุด จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 18 ผู้ที่ไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครุถามในระดับมาก จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 และผู้ที่ไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครุถามในระดับมากที่สุด จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นคนร่าเริงแจ่มใสในระดับมากที่สุด โดยมีจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 43.9 รองลงมาคือ เป็นคนร่าเริงแจ่มใสในระดับมาก จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 เป็นคนร่าเริงแจ่มใสในระดับปานกลาง จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 เป็นคนร่าเริงแจ่มใสในระดับน้อย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 และ เป็นคนร่าเริงแจ่มใสในระดับน้อยที่สุด จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ทำงานผิดพลาดบ่อยๆ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 รองลงมา คือ เป็นผู้ที่ทำงานผิดพลาดบ่อยๆ ในระดับน้อย จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 เป็นผู้ที่ทำงานผิดพลาดบ่อยๆ ในระดับน้อยที่สุด เท่ากับในระดับมาก จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และเป็นผู้ที่ทำงานผิดพลาดบ่อยๆ ในระดับมากที่สุด จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถในระดับมาก โดยมีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 รองลงมา คือ เป็นผู้ที่ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถในระดับปานกลาง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 25.9 เป็นผู้ที่ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถในระดับมากที่สุด จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6 เป็นผู้ที่ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถในระดับน้อย จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 และเป็นผู้ที่ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถในระดับน้อยที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความสุขกับการเรียนในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 33.1 รองลงมา คือ เป็นผู้ที่มีความสุขกับการเรียนในระดับมากที่สุด จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 เป็นผู้ที่มีความสุขกับการเรียนในระดับมาก จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 23.7 เป็นผู้ที่มีความสุขกับการเรียนในระดับน้อย จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 และเป็นผู้ที่มีความสุขกับการเรียนในระดับน้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ชอบเป็นผู้นำในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 41 รองลงมา คือ เป็นผู้ที่ชอบเป็นผู้นำในระดับน้อย จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 23.7 เป็นผู้ที่ชอบเป็นผู้นำในระดับมาก จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 เป็นผู้ที่ชอบเป็นผู้นำในระดับน้อยที่สุด จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และ เป็นผู้ที่ชอบเป็นผู้นำในระดับมากที่สุด จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.9

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ผู้นำทางความคิดในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 รองลงมา คือ เป็นผู้ที่ผู้นำทางความคิดในระดับน้อย จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 27.5 เป็นผู้ที่ผู้นำทางความคิดในระดับมาก จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 เป็นผู้ผู้นำทางความคิดในระดับน้อยที่สุด จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 และเป็นผู้ที่ผู้นำทางความคิดในระดับมากที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้ในระดับน้อยที่สุด โดยมีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมา คือ เป็นผู้ที่เข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้ในระดับน้อย จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 27.3 เป็นผู้ที่เข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้ในระดับปานกลาง จำนวน 19 คน

คิดเป็นร้อยละ 13.7 เป็นผู้ที่เข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้ในระดับมาก จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 และ เป็นผู้ที่เข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้ในระดับมากที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับมาก โดยมีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 35.3 รองลงมา คือ เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับปานกลาง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับมากที่สุด จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 26.6 เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 และเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับน้อยที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้สึกละอายใจตนเองบ่อยๆ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 29.7 รองลงมา คือ มีความรู้สึกละอายใจตนเองบ่อยๆ ในระดับน้อย จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 มีความรู้สึกละอายใจตนเองบ่อยๆ ในระดับมากที่สุด จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4 มีความรู้สึกละอายใจตนเองบ่อยๆ ในระดับมาก จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 และ มีความรู้สึกละอายใจตนเองบ่อยๆ ในระดับน้อยที่สุด จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 13

เยาวชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่พูดโดยไม่ยั้งคิดในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 34.5 รองลงมาเป็นผู้ที่พูดโดยไม่ยั้งคิดในระดับน้อย จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 เป็นผู้ที่ไม่พูดโดยไม่ยั้งคิดในระดับน้อยที่สุด เท่ากับในระดับมาก จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 และเป็นผู้ที่พูดโดยไม่ยั้งคิดในระดับมากที่สุด จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4

4.2 ผลการศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง
ไม่เป็นตัวของตัวเอง	2.06	1.12	ระดับต่ำ
ชีวิตมีแต่ความสับสน	2.66	1.26	ระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

การเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีอำนาจ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่า ในตนเอง
วุ่นวาย			
ไม่ชอบเป็นเพศปัจจุบัน	1.39	0.94	ระดับต่ำ
จิตใจไม่ค่อยสงบ	2.76	1.27	ระดับปานกลาง
เบื่อตัวเอง	2.19	1.32	ระดับปานกลาง
รวมด้านการมีอำนาจ	2.21	0.78	ระดับปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ในภาพรวมแล้วเยาวชนผู้ตอบแบบสอบถามมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเฉลี่ย 2.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า เยาวชนมีความไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับต่ำ ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.12 เยาวชนรู้สึกกว่าชีวิตมีความสับสนวุ่นวายในระดับปานกลาง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.26 เยาวชนไม่ชอบเป็นเพศปัจจุบันในระดับต่ำ ด้วยคะแนนเฉลี่ย 1.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.94 เยาวชนรู้สึกกว่าจิตใจไม่ค่อยสงบในระดับปานกลาง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.27 เยาวชนรู้สึกเบื่อตนเองในระดับปานกลาง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.19 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.31

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

การเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีความสำคัญ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่าใน ตนเอง
ไม่เป็นตัวของตัวเอง	2.15	1.10	ระดับต่ำ
เข้าเรียนในชั้นเรียนอย่าง มีความสุข	3.72	0.96	ระดับสูง
อยากมีอายุน้อยกว่าที่ เป็นอยู่	2.46	1.45	ระดับปานกลาง
อยากเปลี่ยนแปลงหลาย สิ่งหลายอย่างในตัวเอง	4.17	1.07	ระดับสูง

ตารางที่ 4.11(ต่อ)

การเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีความสำคัญ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่าใน ตนเอง
หากทำได้			
ตัดสินใจอย่างมั่นใจ	3.92	0.94	ระดับสูง
ใช้เวลาปรับตัวนานกับ เนื้อหาใหม่ๆ	2.84	1.04	ระดับปานกลาง
มีความเข้าใจตนเอง	3.89	0.89	ระดับสูง
คิดว่าตัวเองไม่ดี	2.65	1.23	ระดับปานกลาง
คิดว่าตัวเองมีปมด้อย	2.63	1.31	ระดับปานกลาง
บุคคลในครอบครัว เข้าใจเรา	3.74	1.17	ระดับสูง
เบื่อหน่ายต่อการเรียน	2.15	1.09	ระดับต่ำ
รวมด้านมีความสำคัญ	3.12	0.43	ระดับปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ในภาพรวม เยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญในระดับปานกลาง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 3.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43 โดยเมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า เยาวชนรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับต่ำ ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.10 เยาวชนรู้สึกว่าเข้าชั้นเรียนอย่างมีความสุขในระดับสูง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 3.72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.96 เยาวชนรู้สึกอยากมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับปานกลาง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.46 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.45 เยาวชนรู้สึกอยากเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเองหากทำได้ในระดับสูง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 4.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.07 เยาวชนรู้สึกว่าตนเองตัดสินใจอย่างมั่นใจในระดับสูง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 3.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.94 เยาวชนรู้สึกว่าใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ๆ ในระดับปานกลาง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04 เยาวชนมีความเข้าใจตนเองในระดับสูง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 3.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.89 เยาวชนมีความคิดว่าตัวเองไม่ดีในระดับปานกลาง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.23 เยาวชนมีความคิดว่าตัวเองมีปมด้อยในระดับปานกลาง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.31 เยาวชนมีความรู้สึกว่าบุคคลในครอบครัวเข้าใจตนเองในระดับสูง ด้วยคะแนนเฉลี่ย 3.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.17 เยาวชนมีความเบื่อหน่ายต่อการเรียนในระดับต่ำ ด้วยคะแนนเฉลี่ย 2.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.09

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณค่า
ความดีของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

การเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีคุณความดี	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่า ในตนเอง
เป็นคนเจ้าอารมณ์	2.88	1.14	ระดับปานกลาง
ไม่ต่อสู้ปัญหาชีวิต	1.86	0.99	ระดับต่ำ
คนอื่นมักทำให้เรารู้สึกยังไม่ ดีพอ	3.22	1.06	ระดับปานกลาง
เข้ากับสังคมไม่ค่อยได้	2.09	1.09	ระดับต่ำ
รวมด้านการมีคุณความดี	2.51	0.70	ระดับปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ในภาพรวมเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมี
คุณความดีในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42 เมื่อพิจารณาเป็นราย
ข้อ พบว่า เยาวชนเป็นคนเจ้าอารมณ์ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1.14 เยาวชนเป็นคนไม่ต่อสู้ปัญหาชีวิตในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 1.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.99
เยาวชนรู้สึกว่าคนอื่นมักทำให้เรารู้สึกยังไม่ดีพอในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.22 ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน 1.06 เยาวชนเข้ากับสังคมไม่ค่อยได้ ในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 2.09 ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน 1.09

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมี
ความสามารถของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

การเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีความสามารถ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่า ในตนเอง
มั่นใจเมื่อตัดสินใจแล้วเห็น ว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้อง	4.03	0.77	ระดับสูง
ไม่กล้าแสดงออกทางคำพูด เมื่อครูถาม	2.78	1.22	ระดับปานกลาง
เป็นคนร่าเริงแจ่มใจ	4.03	1.06	ระดับสูง

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

การเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีความสามารถ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่า ในตนเอง
ทำงานผิดพลาดบ่อย ๆ	2.66	1.00	ระดับปานกลาง
ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความ สามารถ	3.64	1.04	ระดับปานกลาง
มีความสุขกับการเรียน	3.74	1.06	ระดับสูง
ชอบเป็นผู้นำ	2.87	1.07	ระดับปานกลาง
เป็นผู้นำทางความคิดแก่คน อื่น ๆ	2.86	0.94	ระดับปานกลาง
เข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้	1.94	1.14	ระดับต่ำ
มีความรับผิดชอบในหน้าที่	3.79	0.97	ระดับสูง
รู้สึกละอายใจตนเองบ่อย ๆ	3.02	1.28	ระดับปานกลาง
พูดโดยไม่ต้องยั้งคิด	2.78	1.17	ระดับปานกลาง
รวมด้านการมีความสามารถ	3.18	0.42	ระดับปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ในภาพรวมเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความ
 ความดีในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42 เมื่อพิจารณารายข้อ
 พบว่า เยาวชนมีความมั่นใจเมื่อตัดสินใจแล้วเห็นว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้องในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย
 4.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 เยาวชนไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อถูกลามในระดั
 ปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.22 เยาวชนเป็นคนร่าเริงแจ่มใสในระดั
 บสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 4.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06 เยาวชนทำงานผิดพลาดบ่อย ๆ ในระดั
 ปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.66 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.00 เยาวชนตั้งใจเรียนอย่างเต็มความ
 สามารถในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.64 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.04 เยาวชนมี
 ความสุขกับการเรียนในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06 เยาว
 ชนชอบเป็นผู้นำในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.07 เยาว
 ชนเป็นผู้นำทางความคิดแก่คนอื่น ๆ ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.86 ส่วนเบี่ยงเบน
 มาตรฐาน 0.94 เยาวชนเข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้ในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 1.94 ส่วนเบี่ยง
 เบนมาตรฐาน 1.14 เยาวชนมีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.79
 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.97 เยาวชนรู้สึกละอายใจตนเองบ่อย ๆ ในระดับปานกลาง
 ด้วยค่าเฉลี่ย 3.02 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.28 เยาวชนพูดโดยไม่ต้องยั้งคิดในระดั
 ปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.17

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

การเห็นคุณค่าในตนเอง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง
ด้านการมีอำนาจ	2.21	0.78	ระดับปานกลาง
ด้านการมีความสำคัญ	3.12	0.43	ระดับปานกลาง
ด้านการมีคุณความดี	2.51	0.70	ระดับปานกลาง
ด้านการมีความสามารถ	3.18	0.42	ระดับปานกลาง
ภาพรวมการเห็นคุณค่าในตนเอง	2.92	0.41	ระดับปานกลาง

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ในภาพรวมเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.41 โดยเยาวชนมีการเห็นคุณค่าตนเองในด้านการมีอำนาจในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78 เยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43 เยาวชนมีการเห็นคุณค่าในด้านการมีคุณความดีในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.51 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.70 และเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในด้านการมีความสามารถในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.1 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42

4.3 ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ตารางที่ 4.15 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีอำนาจ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ	72	52.2
ระดับปานกลาง	62	44.9
ระดับสูง	4	2.9
รวมด้านการมีอำนาจ	139	100

จากตารางที่ 4.15 พบว่า จากเยาวชนทั้งหมด 139 คน ส่วนใหญ่เยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจในระดับต่ำ โดยมีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 52.2 รองลงมา คือ มีการเห็นคุณค่าด้านการมีอำนาจในระดับปานกลาง จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 และมีการเห็นคุณค่าด้านการมีอำนาจในระดับสูง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

ตารางที่ 4.16 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญ
ของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีความสำคัญ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ	4	2.9
ระดับปานกลาง	121	87
ระดับสูง	14	10.1
รวมด้านการมีความสำคัญ	139	100

จากตารางที่ 4.16 พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 87.1 รองลงมา คือ มีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญในระดับสูง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 และมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญในระดับต่ำ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

ตารางที่ 4.17 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านคุณความดีของเยาวชน
ที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านคุณความดี	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ	60	43.2
ระดับปานกลาง	70	50.3
ระดับสูง	9	6.5
รวมด้านคุณความดี	139	100

จากตารางที่ 4.17 พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมา คือ มีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีในระดับต่ำ จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2 และมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีในระดับสูง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5

ตารางที่ 4.18 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถของเยาวชน
ที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ด้านการมีความสามารถ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ	3	2.2
ระดับปานกลาง	117	86.7
ระดับสูง	15	11.1
รวมด้านการมีความสามารถ	139	100

จากตารางที่ 4.18 พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 86.7 รองลงมา คือ มีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถในระดับสูง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 และมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถในระดับต่ำ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2

ตารางที่ 4.19 ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรม
ด้วยกิจกรรมลูกเสือ

ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง	จำนวน	ร้อยละ
ระดับต่ำ	6	4.3
ระดับปานกลาง	127	91.4
ระดับสูง	6	4.3
รวม	139	100

จากตารางที่ 4.19 พบว่า เยาวชนส่วนใหญ่มีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลาง โดยมีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 91.4 รองลงมา คือ มีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับต่ำและระดับสูงเท่า ๆ กัน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าคะแนนความประพฤตินี้มีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนความประพฤตินี้ไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง

H_1 : คะแนนความประพฤตินี้มีอิทธิพลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง

ใช้สถิติที (t - test) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติสูงกว่า 100 คะแนน และกลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติต่ำกว่า 100 คะแนน โดยใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองจำแนกโดยคะแนนความประพฤติของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

คะแนนความประพฤติ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าสถิติที	องศาอิสระ	Sig.
มากกว่า 100 คะแนน	114	2.90	0.04	- 1.59	137	0.115
น้อยกว่า 100 คะแนน	25	3.04	0.48			

จากตารางที่ 4.20 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมของเยาวชนที่มีคะแนนความประพฤติมากกว่า 100 คะแนน และกลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติน้อยกว่า 100 คะแนน พบว่า ค่าสถิติทีเท่ากับ -1.59 และมีค่า Sig. เท่ากับ 0.115 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ไม่ว่าเยาวชนจะมีคะแนนความประพฤติมากกว่า 100 คะแนนหรือน้อยกว่า 100 คะแนน ก็มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าคะแนนความประพฤตินี้มีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนความประพฤตินี้ไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจ

H_1 : คะแนนความประพฤตินี้มีอิทธิพลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจ

ใช้สถิติที (t - test) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติสูงกว่า 100 คะแนน และกลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติต่ำกว่า 100 คะแนน โดยใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจจำแนกโดยคะแนนความประพฤติของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

คะแนนความประพฤติ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าสถิติที	องศาอิสระ	Sig.
มากกว่า 100 คะแนน	114	2.16	0.74	- 0.95	137	0.342
น้อยกว่า 100 คะแนน	25	2.44	0.93			

จากตารางที่ 4.21 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจของเยาวชนที่มีคะแนนความประพฤติมากกว่า 100 คะแนน และกลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติน้อยกว่า 100 คะแนน พบว่า ค่าสถิติทีเท่ากับ -0.95 และมีค่า Sig. เท่ากับ 0.342 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจของเยาวชน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ไม่ว่าจะมีความประพฤติมากกว่า 100 คะแนนหรือน้อยกว่า 100 คะแนน ก็มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจไม่แตกต่างกัน

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าคะแนนความประพฤตินี้มีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนความประพฤตินี้ไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดี

H_1 : คะแนนความประพฤตินี้อิทธิพลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมี
คุณความดี

ใช้สถิติที (t - test) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม
คือ กลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติสูงกว่า 100 คะแนน และกลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติต่ำกว่า
100 คะแนน โดยใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.22

ตารางที่ 4.22 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีจำแนกโดยคะแนน
ความประพฤติของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

คะแนนความประพฤติ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าสถิติ ที	องศา อิสระ	Sig.
มากกว่า 100 คะแนน	114	2.47	0.68	- 1.66	137	0.1
น้อยกว่า 100 คะแนน	25	2.72	0.75			

จากตารางที่ 4.22 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมี
คุณความดีของเยาวชนที่มีคะแนนความประพฤติมากกว่า 100 คะแนน และกลุ่มที่มีคะแนนความ
ประพฤติน้อยกว่า 100 คะแนน พบว่า ค่าสถิติทีเท่ากับ -1.66 และมีค่า Sig. เท่ากับ 0.1 ซึ่งมากกว่า
ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนความประพฤติของ
เยาวชนไม่ได้มีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีของเยาวชน หรือกล่าวอีก
นัยหนึ่งว่า ไม่ว่าเยาวชนจะมีคะแนนความประพฤติมากกว่า 100 คะแนนหรือน้อยกว่า 100 คะแนน
ก็มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีไม่แตกต่างกัน

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าคะแนนความประพฤตินี้อิทธิพลต่อคะแนนการเห็น
คุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติ
ฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนความประพฤติไม่มีอิทธิพลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้าน
การมีความสามารถ

H_1 : คะแนนความประพฤตินี้อิทธิพลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมี
ความสามารถ

ใช้สถิติที่ (t – test) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติดีกว่า 100 คะแนน และกลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติต่ำกว่า 100 คะแนน โดยใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถจำแนกโดยคะแนน ความประพฤติดีกของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

คะแนนความประพฤติ	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าสถิติ ที	องศา อิสระ	Sig.
มากกว่า 100 คะแนน	114	3.16	0.39	- 1.03	137	0.31
น้อยกว่า 100 คะแนน	25	3.26	0.51			

จากตารางที่ 4.23 ผลการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถของเยาวชนที่มีคะแนนความประพฤติดีกมากกว่า 100 คะแนน และกลุ่มที่มีคะแนนความประพฤติน้อยกว่า 100 คะแนน พบว่า ค่าสถิติทีเท่ากับ -1.03 และมีค่า Sig. เท่ากับ 0.31 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถของเยาวชน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ไม่ว่าจะเยาวชนจะมีคะแนนความประพฤติมากกว่า 100 คะแนนหรือน้อยกว่า 100 คะแนน ก็มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถไม่แตกต่างกัน

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าฐานความผิดมีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด

H_1 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมแตกต่างกันตามฐานความผิด

ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 การเปรียบเทียบคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมจำแนกโดยฐานความคิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

แหล่งความแปรผัน	องศาอิสระ	Sum of Square	Mean Square	ค่าสถิติ F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	0.96	0.24	1.465	0.216
ภายในกลุ่ม	134	21.955	0.164		
รวม	138	22.915			

จากตารางที่ 4.24 พบว่า ค่าสถิติเอฟมีค่าเท่ากับ 1.465 โดยมีค่า Sig เท่ากับ 0.216 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมไม่แตกต่างกันตามฐานความคิด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แม้ว่าเยาวชนจะมีฐานความคิดแตกต่างกัน แต่ไม่ทำให้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมแตกต่างกัน

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าฐานความคิดมีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจไม่แตกต่างกันตามฐานความคิด

H_1 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจแตกต่างกันตามฐานความคิด
ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจจำแนกโดยฐานความคิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

แหล่งความแปรผัน	องศาอิสระ	Sum of Square	Mean Square	ค่าสถิติ F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	3.695	0.924	1.528	0.198
ภายในกลุ่ม	134	81.021	0.605		
รวม	138	84.716			

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ค่าสถิติเอฟเท่ากับ 1.528 และค่า Sig. เท่ากับ 0.198 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แม้ว่าเยาวชนจะมีฐานความผิดแตกต่างกัน แต่ไม่ทำให้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจแตกต่างกัน

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าฐานความผิดมีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด

H_1 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญแตกต่างกันตามฐานความผิด

ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญจำแนกโดยฐานความผิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

แหล่งความแปรผัน	องศาอิสระ	Sum of Square	Mean Square	ค่าสถิติ F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	0.594	0.148	0.815	0.518
ภายในกลุ่ม	134	24.413	0.182		
รวม	138	25.007			

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ค่าสถิติเอฟเท่ากับ 0.815 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.518 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แม้ว่าเยาวชนจะมีฐานความผิดแตกต่างกัน แต่ไม่ทำให้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญแตกต่างกัน

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าฐานความผิดมีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด

H_1 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีแตกต่างกันตามฐานความผิด

ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีจำแนกโดยฐานความผิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

แหล่งความแปรผัน	องศาอิสระ	Sum of Square	Mean Square	ค่าสถิติ F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	2.214	0.554	1.151	0.336
ภายในกลุ่ม	134	64.451	0.481		
รวม	138	66.665			

จากตารางที่ 4.27 พบว่า ค่าสถิติเอฟเท่ากับ 1.151 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.336 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แม้ว่าเยาวชนจะมีฐานความผิดแตกต่างกัน แต่ไม่ทำให้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีแตกต่างกัน

ทำการทดสอบสมมติฐานเพื่อศึกษาว่าฐานความผิดมีผลต่อคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญหรือไม่ โดยกำหนดสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานรอง (H_1) ดังนี้

H_0 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด

H_1 : คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถแตกต่างกันตามฐาน

ความคิด

ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ในการทดสอบสมมติฐาน เนื่องจากข้อมูลถูกแบ่งมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ระดับนัยสำคัญของการทดสอบ 0.05 ได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถจำแนกโดยฐานความคิดของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ

แหล่งความแปรผัน	องศาอิสระ	Sum of Square	Mean Square	ค่าสถิติ F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4	1.117	0.279	1.644	0.167
ภายในกลุ่ม	134	22.769	0.170		
รวม	138	23.886			

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ค่าสถิติเอฟเท่ากับ 1.644 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.167 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานหลัก H_0 นั่นคือ คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถไม่แตกต่างกันตามฐานความคิด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แม้ว่าเยาวชนจะมีฐานความคิดแตกต่างกัน แต่ไม่ทำให้คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถแตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ ทัศนศึกษาศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey research) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเยาวชนที่กระทำความคิดและศาสตร์คำพิพากษา จำนวน 139 คน ให้เข้ารับการฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา โดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา และเพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 วัตถุประสงค์การศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ผ่านการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ
2. เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาโดยการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือสามัญจำแนกตามคะแนนความประพฤติและฐานความผิด

5.1.2 วิธีดำเนินการศึกษา

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่เยาวชนที่กระทำผิดและศาสตร์คำพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาทุกคน จำนวน 139 คน

เครื่องมือการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยได้ศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งแบบสอบถามดังกล่าวเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ไปทดสอบความเที่ยงตรงและความน่าเชื่อถือ การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ได้เรียบเรียงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (Wording) เพื่อขอคำแนะนำ และนำมาปรับปรุงแก้ไขให้แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงและมีความสมบูรณ์ของคำถามแต่ละข้อ เพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา การหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดสอบ (pre-test) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่ทำการศึกษา จำนวน 30 ตัวอย่าง แล้วนำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจให้คะแนน วิเคราะห์หาค่าความเชื่อถือได้ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ของครอนบาค พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.7963

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้ศึกษาทำหนังสือถึงบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เพื่อขอให้ทำหนังสือถึงอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในการขออนุญาตเก็บข้อมูลกับเยาวชนของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
2. ผู้วิจัยร่วมเป็นคณะผู้กำกับลูกเสือและเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมลูกเสือกับเยาวชนศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
3. เก็บข้อมูลจากเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ผ่านการฝึกอบรมลูกเสือ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ เมื่อเก็บข้อมูลได้เรียบร้อยแล้วผู้ศึกษาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วนของคำตอบ ลงรหัสในแบบสอบถามของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน
2. นำแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่หาค่าโดยใช้สถิติร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
3. นำแบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง นำมาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้สถิติที (t - test) โดยให้คะแนนแบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง ดังนี้

ข้อที่มีความหมายด้านบวก

ถ้าตอบระดับมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

ถ้าตอบระดับมาก	ให้	4	คะแนน
ถ้าตอบระดับปานกลาง	ให้	3	คะแนน
ถ้าตอบระดับน้อย	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบระดับน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน
ข้อที่มีความหมายค้ำนลบ			
ถ้าตอบระดับมากที่สุด	ให้	1	คะแนน
ถ้าตอบระดับมาก	ให้	2	คะแนน
ถ้าตอบระดับปานกลาง	ให้	3	คะแนน
ถ้าตอบระดับน้อย	ให้	4	คะแนน
ถ้าตอบระดับน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยและตามสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำความคิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษาที่ได้รับการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือสามัญ นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เพื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกษา โดยการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือสามัญ โดยใช้การทดสอบค่าที (t – test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)

สมมติฐานการศึกษา

1. เยาวชนชายบ้านอุเบกษาที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ศึกษาโดยใช้การทดสอบค่าที (t – test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)
2. เยาวชนชายบ้านอุเบกษาที่มีคะแนนความประพฤติแตกต่างกันมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน ศึกษาโดยใช้การทดสอบค่าที (t – test)
3. เยาวชนชายบ้านอุเบกษาที่มีฐานความผิดแตกต่างกันมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกันศึกษาโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)

5.1.3 ผลการศึกษา

1) ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไป

ในกลุ่มเยาวชนชายบ้านอุเบกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 139 คน เป็นผู้ที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 50.4 โดยเป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลางสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 80.6 เป็นเยาวชนที่มีบิดา – มารดาอยู่ด้วยกันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.7 เยาวชนส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีคะแนนความประพฤติดีสูงกว่า 100 คะแนน ร้อยละ 82 และเป็นเยาวชนที่เข้ามาอยู่ในบ้านอุเบกษาโดยมีฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด ร้อยละ 38.8

2) ผลการศึกษากារเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้านอุเบกษา

ในกลุ่มเยาวชนชายบ้านอุเบกษามีการเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 2.92 โดยในด้านการมีอำนาจเยาวชนชายบ้านอุเบกษามีการเห็นคุณค่าในตนเองในด้านการมีอำนาจในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.29 เมื่อพิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ เยาวชนมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 2.06 มีความรู้สึกว่าชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวายในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.66 มีความรู้สึกว่าไม่ชอบเพศปัจจุบันในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 1.39 รู้สึกว่าจิตใจไม่ค่อยสงบในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.76 และมีความรู้สึกเบียดเบียนตนเองในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.19

ในด้านการมีความสำคัญเยาวชนชายบ้านอุเบกษามีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.12 เมื่อพิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ เยาวชนมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 2.15 เยาวชนเข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุขในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.72 มีความรู้สึกอยากมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.46 มีความรู้สึกอยากเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเองหากทำได้ในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 4.17 มีการตัดสินใจอย่างมั่นใจในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.92 ใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ ๆ ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.84 มีความเข้าใจตนเองในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.89 มีความรู้สึกว่าตัวเองไม่ดีในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.65 คิดว่าตัวเองมีปมด้อยในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.63 รู้สึกว่าบุคคลในครอบครัวเข้าใจเราในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.74 มีความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเรียนในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 2.15

ในด้านการมีคุณค่าชีวิตเยาวชนชายบ้านอุเบกษามีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.18 เมื่อพิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ เยาวชนมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนเจ้าอารมณ์ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.88 มีความคิดว่าตัวเองเป็นคนไม่สู้ชีวิตในระดับต่ำ 1.86 มีความรู้สึกว่าบุคคลอื่นมักทำให้ตนเองรู้สึกไม่ดีในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.22 และมีความรู้สึกว่าตนเองเข้ากับสังคมไม่ค่อยได้ในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 2.09

ในด้านการมีความสามารถเยาวชนชายบ้านอุเบกขามีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.18 เมื่อพิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ เยาวชนมีความรู้สึกมั่นใจเมื่อตัดสินใจแล้วเห็นว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้องในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 4.03 เยาวชนไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครูถามในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.78 คิดว่าตนเองเป็นคนร่าเริงแจ่มใสในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 4.03 มีความรู้สึกที่ตนเองทำงานผิดพลาดบ่อย ๆ ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.66 มีความตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.64 มีความสุขกับการเรียนในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.74 มีความชอบเป็นผู้นำในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.87 เป็นผู้นำทางความคิดแก่คนอื่น ๆ ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.86 มีความรู้สึกเข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้ในระดับต่ำ ด้วยค่าเฉลี่ย 1.94 มีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับสูง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.79 มีความรู้สึกพอใจตัวเองบ่อย ๆ ในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 3.02 พุดโดยไม่ต้องยั้งคิดในระดับปานกลาง ด้วยค่าเฉลี่ย 2.78

3) ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้านอุเบกขา พบว่า ในภาพรวมเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 91.4 ในด้านการมีอำนาจเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับต่ำมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.2 ในด้านการมีความสำคัญเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลางมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 87.1 ในด้านการมีคุณความดีเยาวชนส่วนใหญ่มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50.4 ในด้านการมีความสามารถเยาวชนส่วนใหญ่มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 86.7

ผลการทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน โดยใช้คะแนนความประพฤติเป็นเกณฑ์ พบว่า ในภาพรวมคะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า คะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจของเยาวชน คะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีคุณความดีของเยาวชน คะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถของเยาวชน

ผลการทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน โดยใช้ฐานความผิดเป็นเกณฑ์ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมของเยาวชนไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสำคัญไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด การเห็นคุณค่าในตนเองด้าน

การมีคุณค่าความดีไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีความสามารถ ไม่แตกต่างกันตามฐานความผิด

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

1) อภิปรายผลการศึกษาข้อมูลทั่วไป

ในกลุ่มเยาวชนชายบ้านอุเบกขาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 139 คน ประเด็นการเป็นเยาวชนที่มีบิดา - มารดาอยู่ด้วยกันมากที่สุด จะเห็นว่า เยาวชนไม่ได้เป็นผู้ที่มีครอบครัวแตกแยก หรือมีปัญหาด้านการอยู่ด้วยกันของบิดา มารดา แต่การที่มีเยาวชนซึ่งบิดา มารดาอยู่ด้วยกันกระทำ ความผิดเข้ามาอยู่ในบ้านอุเบกขามากที่สุด เป็นภาพสะท้อนให้เห็นว่าปัจจุบันสถาบันครอบครัวของ ประเทศไทยอ่อนแอลงมาก บิดา มารดามุ่งประกอบอาชีพและทำงานหาเงินจนมีเวลาให้ความ อบอุ่น อบรม สั่งสอนและตักเตือนบุตรน้อยลง ซึ่งอาจจะเป็นเพราะลักษณะสังคมของไทย เปลี่ยนไปเป็นสังคมวัตถุนิยมมากขึ้น ประชาชนมีมุมมองว่าจะต้องมีเงินมากมีทรัพย์สินมากจึงจะมี ความสุขในชีวิตได้ ทำให้เงินเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญมาก สอดคล้องกับประเด็นที่เยาวชน ซึ่งเข้ามาอยู่ในบ้านอุเบกขาเป็นผู้ที่เข้ามาโดยมีฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุดซึ่งอาจเกิดขึ้น เพราะบิดา มารดาไม่สามารถหาทรัพย์สินมาตอบสนองความต้องการของเยาวชนซึ่งเป็นบุตรได้ ทำให้เยาวชนคิดวิธีการที่จะหาทรัพย์สินเหล่านั้นมาเป็นของตนเอง แม้ว่าจะเป็นวิธีที่ผิดกฎหมาย ก็ตาม

2) ผลการศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

ในกลุ่มเยาวชนชายบ้านอุเบกขามีการเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง โดยในด้านการมีอำนาจเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณา ข้อคำถามเป็นรายข้อ เยาวชนมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองในระดับต่ำ แสดงว่าเยาวชนมีความ เป็นตัวของตัวเองระดับสูง นั่นคือ กิจกรรมลูกเสือได้เปิดโอกาสให้เยาวชนได้เป็นตัวของตัวเอง มี ความรู้สึกในชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวายในระดับปานกลางรวมทั้งรู้สึกที่จิตใจไม่ค่อยสงบใน ระดับปานกลาง แสดงว่าเยาวชนมีความต้องการความสงบในระดับที่สูงกว่านี้ ควรมีการจัดกิจกรรม เพื่อผ่อนคลายและทำให้จิตใจสงบควบคู่ไปกับกิจกรรมลูกเสือ เช่น จัดกิจกรรมทางศาสนาให้ เยาวชนมีโอกาสปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ เยาวชนมีความรู้สึกที่ไม่ชอบเพศปัจจุบันในระดับต่ำ คือมี ความรู้สึกพึงพอใจในเพศปัจจุบันของตนอยู่แล้ว เยาวชนมีความรู้สึกเบื่อตัวเองในระดับปานกลาง ควรลดความรู้สึกเบื่อตัวเองของเยาวชนให้น้อยลง ด้วยการจัดกิจกรรมที่ช่วยสร้างสรรค์ทั้งตนเอง และสังคมให้เยาวชนได้ทำ โดยอาจจะเป็นกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ เพื่อให้เยาวชนได้มีการพัฒนา ตนเอง รวมทั้งฝึกให้เยาวชนมีความรับผิดชอบต่อสังคม

ในด้านการมีความสำคัญเยาวชนชายบ้านอุเบกขามีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ ข้อคำถามที่ว่าเยาวชนเข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุขในระดับสูง และข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเรียนในระดับต่ำ แสดงว่าเยาวชนมีความพึงพอใจต่อชั้นเรียนมาก ควรรักษาระดับด้วยการหากิจกรรมมาเสริมให้เยาวชนรู้สึกสนุกสนานและไม่เบื่อหน่ายกับการเรียน สำหรับข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกอยากมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่ในระดับปานกลาง และข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกอยากเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเองหากทำได้ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมลูกเสือส่งผลให้เยาวชนมีความรู้สึกและสำนึกผิดชอบชั่วดีมากขึ้น เห็นความผิดพลาดของตนเองในอดีตที่ผ่านมาจึงเกิดความรู้สึกอยากย้อนกลับไปยังเวลาซึ่งตนเองมีอายุน้อยกว่านี้ เพื่อเปลี่ยนแปลงความผิดพลาดที่เกิดขึ้น ส่วนข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีการตัดสินใจอย่างมั่นใจในระดับสูง แสดงว่ากิจกรรมลูกเสือช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในตนเองให้กับเยาวชน ส่วนข้อคำถามที่ว่าเยาวชนใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ ๆ ในระดับปานกลาง ระยะเวลาที่เยาวชนใช้ในการปรับตัวอาจจะขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาและภูมิหลังทางด้านครอบครัวซึ่งแตกต่างกัน ข้อคำถามว่าเยาวชนมีความเข้าใจตนเองในระดับสูงและข้อคำถามที่ว่าเยาวชนรู้สึกว่าบุคคลในครอบครัวเข้าใจตนเองในระดับสูง แสดงว่า กิจกรรมลูกเสือช่วยให้เยาวชนรู้จักคิด รู้จักวิเคราะห์ ทำให้เยาวชนมีความเข้าใจตนเองและบุคคลในครอบครัวมากขึ้น รวมทั้งเข้าใจในความรู้สึกของบุคคลในครอบครัวมากขึ้นด้วย สำหรับข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกว่าตัวเองไม่ดีในระดับปานกลาง และข้อคำถามที่ว่าเยาวชนคิดว่าตัวเองมีปมด้อยในระดับปานกลาง แสดงว่ากิจกรรมลูกเสือทำให้เยาวชนเกิดพัฒนาการด้านจิตใจ ทำให้เยาวชนเป็นคนดี ควรใช้กิจกรรมลูกเสือในการพัฒนาความรู้สึกปรับเปลี่ยนความรู้สึกให้เกิดความรู้สึกในด้านดีมากขึ้น และลดความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อยลง ซึ่งในด้านการมีความสำคัญนั้นจะเห็นได้ว่ากระบวนการฝึกอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือนั้นได้ปลูกฝังความเป็นประชาธิปไตยให้กับเยาวชนโดยมุ่งเน้นการเคารพในสิทธิ เสรีภาพ สร้างความร่วมมือในหมู่คณะลดอัตตาในตนเองซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอรชุนมา พุ่มสวัสดิ์ (2537) ที่พบว่าวัยรุ่นที่รับรู้ว่าคุณค่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าวัยรุ่นที่รับรู้ว่าคุณค่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย รักตามใจ และปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นกระบวนการลูกเสือจึงสามารถพัฒนาความเป็นประชาธิปไตยให้กับเยาวชนซึ่งเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่งของเยาวชนที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมุ่งหวังให้เกิดขึ้นแก่เยาวชนเพื่อคืนเยาวชนที่ดีให้กับสังคม

ในด้านการมีคุณความดีเยาวชนชายบ้านอุเบกขามีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ เยาวชนมีความรู้สึกว่าคุณค่าตนเองเป็นคนเจ้าอารมณ์

ในระดับปานกลาง ซึ่งควรจัดหากิจกรรมเพื่อทำให้เยาวชนลดความเจ้าอารมณ์ลง รู้จักควบคุมอารมณ์ รู้จักการใช้เหตุผล รู้จักรับฟังผู้อื่น ข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความคิดว่าตัวเองเป็นคนไม่สู้ชีวิตในระดับต่ำ และข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกที่ตนเองเข้ากับสังคมไม่ค่อยได้ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมลูกเสือทำให้เยาวชนมีความอดทน อดกลั้นเพิ่มมากขึ้น นอกจากนั้น กิจกรรมลูกเสือยังทำให้เยาวชนมีสังคม เข้าสังคมได้ และสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า กิจกรรมลูกเสือทำให้เยาวชนเกิดพัฒนาการทางสังคม ส่วนข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกที่บุคคลอื่นมักทำให้ตนเองรู้สึกไม่ดีในระดับปานกลางนั้น บุคคลที่แวดล้อมเยาวชนอาจจะมีผู้ที่คิดในด้านลบกับเยาวชนที่อยู่บ้านอุเบกขาอยู่และได้แสดงท่าทีด้านลบต่อเยาวชนออกมา ซึ่งในกรณีนี้ ควรหากิจกรรมเพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนให้เพิ่มมากขึ้น

ในด้านการมีความสามารถเยาวชนชายบ้านอุเบกขามีการเห็นคุณค่าในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาข้อคำถามเป็นรายชื่อ ในข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกมั่นใจเมื่อตัดสินใจแล้วเห็นว่าสิ่งที่ตัดสินใจถูกต้องในระดับสูง แสดงว่ากิจกรรมลูกเสือช่วยให้เยาวชนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น รวมทั้งช่วยให้เยาวชนสามารถตัดสินใจในด้านที่ถูกต้องซึ่งสังเกตได้จากความมั่นใจในสิ่งที่ตนเองได้ตัดสินใจไปแล้วว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ในข้อคำถามที่ว่าเยาวชนไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครูถามในระดับปานกลาง แสดงว่า เยาวชนยังมีความรู้สึกไม่กล้าแสดงออกไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ควรหากิจกรรมหรือวิธีการเพื่อทำให้เยาวชนกล้าแสดงออกในทางที่ถูกที่ควรมากขึ้น สำหรับข้อคำถามที่ว่าเยาวชนคิดว่าตนเองเป็นคนร่าเริงแจ่มใสในระดับสูง แสดงว่า กิจกรรมลูกเสือช่วยให้เยาวชนเกิดความผ่อนคลาย มีความสุขและเกิดการพัฒนาการทางกาย ส่วนข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกที่ตนเองทำงานผิดพลาดบ่อย ๆ ในระดับปานกลางนั้น แสดงให้เห็นว่า เยาวชนยังขาดความรอบคอบในการทำงาน ควรมีการจัดกิจกรรมเสริมความละเอียดรอบคอบเพิ่มเติม ข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถในระดับปานกลาง เยาวชนมีความสุขกับการเรียนในระดับสูง เยาวชนมีความชอบเป็นผู้นำในระดับปานกลาง และเยาวชนเป็นผู้นำทางความคิดให้แก่คนอื่น ๆ ในระดับปานกลาง และข้อคำถามที่ว่าเยาวชนรู้สึกที่ตนเองมีความรับผิดชอบในหน้าที่ในระดับสูงนั้น แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมลูกเสือมีส่วนช่วยให้เยาวชนเกิดพัฒนาการทางสังคม มีสังคม เข้าสังคมได้ และยังได้รับการยอมรับจากสังคม นอกจากนั้นกิจกรรมลูกเสือยังช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ สร้างบุคลิกภาพในด้านการเป็นผู้นำแก่เยาวชน ทำให้เยาวชนเป็นคนดี มีความรับผิดชอบมากขึ้น ส่วนข้อคำถามที่ว่าเยาวชนมีความรู้สึกที่เข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้ในระดับต่ำ มีความรู้สึกที่พอใจตัวเองบ่อย ๆ ในระดับปานกลาง พุดโดยไม่ต้องยั้งคิดในระดับปานกลาง แสดงว่ากิจกรรมลูกเสือช่วยทำให้เยาวชนมีความรู้สึกที่ยังคิด รู้จักรับผิดชอบชั่วดี

และละอายและเกรงกลัวต่อการทำผิดทำชั่ว ทำให้เยาวชนเป็นผู้ที่มีจิตใจดีขึ้น มีศีลธรรมมากขึ้น รวมทั้งเป็นทรัพยากรบุคคลที่ดีของสังคม และควรมีการเพิ่มระดับการเห็นคุณค่าในด้านนี้ให้อยู่ในระดับสูง ซึ่งในการจัดกิจกรรมลูกเสือซึ่งถือได้ว่าเป็นการเรียนการสอนหรือกิจกรรมที่พิเศษมีความแปลกใหม่ที่ก่อให้เกิดความสนใจจากเยาวชน รวมทั้งเน้นการพัฒนาศักยภาพของเยาวชนย่อมมีผลดีต่อความองงามในการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมศักดิ์ เจริญศรี (2543) ที่ทำการวิจัยเรื่องผลการสอนตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนแบบทางไกล โดยได้เปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มที่สอนโดยครูตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส (กลุ่มทดลอง) กับกลุ่มที่สอนแบบปกติ (กลุ่มควบคุม) ซึ่งผลการศึกษาพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองระยะหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการสอนในรูปแบบที่เน้นการพัฒนาศักยภาพในบุคคลอันจะเป็นประโยชน์ที่จะดึงเอาความสามารถและการเห็นคุณค่าในตนเองเพื่อการพัฒนาพฤตินิสัยรวมทั้งคุณลักษณะอันพึงประสงค์อื่นๆต่อไป

3) ผลการเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

เมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนชายบ้านอุเบกขา พบว่า ในภาพรวมเยาวชนมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง และการเห็นคุณค่าในตนเองทุกด้านยกเว้น ด้านการมีอำนาจอยู่ในระดับปานกลางเหมือนกันหมด มีเพียงการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมีอำนาจเท่านั้นที่ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมลูกเสือยังไม่สามารถช่วยให้เยาวชนมีเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ นอกจากนั้น กิจกรรมลูกเสือยังไม่สามารถทำให้เยาวชนรู้สึกถึงความสุขสงบในชีวิตเนื่องจากยังรู้สึกว่าชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวาย เยาวชนยังรู้สึกจิตใจไม่สงบ และมีความรู้สึกเบื่อตัวเอง ซึ่งการแก้ปัญหาในสวนนี้ อาจจะต้องหากิจกรรมอย่างอื่นเสริมให้กับเยาวชน ควบคู่ไปกับกิจกรรมลูกเสือด้วย

ผลการทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน โดยใช้คะแนนความประพฤติเป็นเกณฑ์ พบว่า คะแนนความประพฤติของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนเลย ดังนั้น ในการดำเนินกิจกรรมใด ๆ เพื่อพัฒนาเยาวชนต่อไปไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงคะแนนความประพฤติของเยาวชน คือ ไม่จำเป็นต้องนำคะแนนความประพฤติของเยาวชนมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมต่าง ๆ

ทำนองเดียวกันผลการทดสอบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชน โดยใช้ฐานความผิดเป็นเกณฑ์ พบว่า ฐานความผิดของเยาวชนไม่ได้มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนเลย ดังนั้น ในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาเยาวชนในโอกาสต่อไป ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึง

ฐานความผิดของเยาวชน คือ ไม่จำเป็นต้องนำฐานความผิดของเยาวชนมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มทำกิจกรรมต่าง ๆ

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ควรจัดกิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาบุคลิกภาพ พัฒนาด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ และสังคมให้กับเยาวชนควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมลูกเสือ
2. ควรจัดกิจกรรมที่มีผลต่อการเพิ่มขึ้นของระดับการเห็นคุณค่าในตนเองให้เยาวชน โดยไม่ต้องคำนึงถึงคะแนนความประพฤติ หรือฐานความผิด
3. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมลูกเสือที่มีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมหรือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กอื่น ๆ

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาข้อเด่น ข้อด้อย ความสามารถพิเศษที่โดดเด่นและสร้างสรรค์ของเยาวชน เพื่อดึงจุดเด่นนั้น ๆ มาทำการพัฒนาให้เยาวชนเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น
2. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนทั้งก่อนทำการฝึกอบรมและหลังจากได้รับการอบรมด้วยกิจกรรมลูกเสือ
3. ควรทำการศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนด้วยกิจกรรมลูกเสือและเปรียบเทียบกับกิจกรรมอื่น ๆ รวมทั้งกิจกรรมแบบผสมเพื่อให้เยาวชนได้รับการพัฒนาในทุกด้าน

ป
บ
ค

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมและเลี้ยงดูเด็ก (2535). ภาวะวิกฤตของชีวิตเด็กไทยปัญหาที่ยังไม่สายเกินแก้. กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.
- คณะลูกเสือแห่งชาติ. (2528). การลูกเสือไทย เสียชีพอย่าเสียสัตย์. วารสารรวมเล่ม นักรชัช ประภัสสร. (2550). ผู้กำกับลูกเสือสามัญ ขั้นความรู้ชั้นสูง. ฉะเชิงเทรา : คณะครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- ชูชัย สมितिไกร. (2549). การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถนอม บุญประภา. (2546). กลยุทธ์การฝึกอบรมลูกเสือสามัญรุ่นใหญ่ยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ : จีรรัชการพิมพ์.
- พรรณราย ทรัพย์ะประภา. (2548). จิตวิทยาประยุกต์ในชีวิตและในการทำงาน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิเศก โชไชย. (2536). ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ : สมชายการพิมพ์.
- วัลลภ ดังคณานุรักษ์. (2540). คิดเพื่อเด็ก. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก.
- ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา. (ม.ป.ป.). เอกสารแนะนำศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา. กรุงเทพฯ : ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา.
- เสนาะ ดิยาวี. (2545). การบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมคิด ไชยชนบูรณ. (2535). เทคนิคการจัดค่ายกลางวันและค่ายพักแรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร มาตรังคสมบัติ. (2543). ความนับถือตนเอง. กรุงเทพฯ : ชำคำการพิมพ์.

วิทยานิพนธ์

- เกตุแก้ว รักษาชาติ. (2542). การมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติด :ศึกษากรณีสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชยาพร ลีประเสริฐ. (2536). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา
การศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวนพิศ สันติโรจน์ประไพ. (2535). การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นที่มีการรับรู้
บทบาททางเพศแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา
พัฒนาการ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทิยา วชิรลาภไพฑูรย์. (2547). การเพิ่มระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค โดย
การเรียนรู้พฤติกรรมการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค : กรณีศึกษาเยาวชนกระทำผิดชาย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ.กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิภาวรรณ กิริยะ. (2533). การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของสตรีโสดและสตรีที่สมรส
แล้วที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีชา พึ่งจิตต์ตน. (2528). การใช้หลักสูตรวิชาลูกเสือระดับประถมศึกษา พ.ศ.2528 ในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันเพ็ญ พันธุ์รักษ์. (2526). ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของลูกเสือและเนตรนารีต่อการเรียนวิชา
ลูกเสือเนตรนารีกับโน้ตทัศนคติความเป็นพลเมืองดีในระบอบประชาธิปไตย. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิลาพัฒน์ อรุณบุญนวลชาติ. (2549). การพัฒนาโปรแกรมการฝึกอบรมตามแนวทางไตรสิกขาเพื่อ
เสริมสร้างควมมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชญญา คุชฎีอำไพ. (2548). การศึกษาการดำเนินงานโรงเรียนส่งเสริมสุขภาพของสถานศึกษาชั้น
พื้นฐานในจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
ศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

- สมศักดิ์ เจริญศรี. (2543). ผลการสอนตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของ
 นักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนแบบทางไกล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์
 สาขาวิชาการศึกษาอกระบบ โรงเรียน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรชุนา พุ่มสวัสดิ์. (2539). การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรม
 เลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์
 สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สารสนเทศจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์

- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). ความหมายของกิจกรรมลูกเสือ. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2551, จาก
<http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.05>)
- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). กิจการลูกเสือ โลก. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2551,
 จาก <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.05> และ <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.05&i=56> และ <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.05&i=57>)
- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). ยุทธศาสตร์ในการฝึกอบรมลูกเสือ. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2551,
 จาก <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.05&i=57>)
- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). องค์การลูกเสือ โลก. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2551, จาก <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.05&i=58>)
- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). กิจการลูกเสือ ไทย. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2551, จาก
<http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.01&i=18>)
- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). โครงสร้างและการบริหารงานคณะลูกเสือแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 16
 กุมภาพันธ์ 2551, จาก <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.02>)
- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). สภาลูกเสือแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2551, จาก
<http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.02&i=31>)
- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). คณะกรรมการบริหารลูกเสือแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2551,
 จาก <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.02&i=32>)
- คณะลูกเสือแห่งชาติ (ม.ป.ป.). กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ สภาลูกเสือแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์
 2551, จาก <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.02&i=33>)

คณะลูกเสือแห่งชาติ(ม.ป.ป.).หลักสูตรการฝึกอบรมกิจกรรมลูกเสือ.สืบค้นเมื่อ16กุมภาพันธ์2551,

จาก <http://www.scoutthailand.org/scout.page/?id=id.04>

ดวงใจ ศุภสารัมภ์ (ม.ป.ป.). ความหมายของการฝึกอบรม. สืบค้นเมื่อ 7 กุมภาพันธ์ 2551,

จาก <http://www.tu.ac.th/org/ofrector/person/train/handbook/training.Html>

ดวงใจ ศุภสารัมภ์ (ม.ป.ป.). แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม. สืบค้นเมื่อ 7 กุมภาพันธ์ 2551,

จาก <http://www.tu.ac.th/org/ofrector/person/train/handbook/training.html>

ภาษาต่างประเทศ

BOOKS

Dennis M. McInerney and Valentina McInerney. (2002). **Educational Psychology Constructing Learning**. Peason Education Australia Pty Limited.

Don Hamachek. (1995). **Psychology In Teaching Learning & Growth**. Michigan: Michigan Stage University.

Jeanne Ellis Ormrod. (1998). **Education Psychology Developing Learners**. University of Northern Colorado.

ด
พ
ค

ภาคผนวก

DPU

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
แหล่งวิชาการประสานความรู้ธุรกิจ

Dhurakij Pundit University

๑๑๐/๑-๔ ถนนประชาชื่น หล้าสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ (๖๖๒) ๙๕๔-๗๓๐๐ โทรสาร (๖๖๒) ๕๔๙-๙๖๐๕-๖
110/1-4 Prachachuen Rd., Laksi, Bangkok 10210 Tel. (662) 954-7300 Fax. (662) 589-9605-6 www.dpu.ac.th

ที่ มธบ 0306(1)/06083

10 มิถุนายน 2551

เรื่อง ขอแจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ด้วย นายอุดม สุขทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาบริหารธุรกิจ กำลังศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา”

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จึงขออนุญาตแจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลภายในหน่วยงานของท่าน ข้อมูลที่ได้มาจะใช้สำหรับการทำวิทยานิพนธ์เท่านั้น

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ ดำริชอบ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน

อธิการบดี

สำนักงานเลขานุการบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2954-7300-29 ต่อ 570

(นายอุดม สุขทอง 084-136-3736)

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง 32 ข้อนี้แบ่งตามการวัดองค์ประกอบของสาเหตุการเกิดการเห็นคุณค่าในตนเองทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการมีอำนาจ ด้านการมีความสำคัญ ด้านการมีคุณค่าความดี และด้านการมีความสามารถ โดยประกอบด้วยข้อที่มีความหมายด้านบวกจำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อ 1,3,7,8,12,14,15,16,19,21 และข้อความที่มีความหมายด้านลบจำนวน 21 ข้อ ได้แก่ข้อ 2,4,5,6,9,10,11,13,17,18,20,22,23,24,25,26,27,29,30,31,32

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ต้องการให้ท่านประเมินลักษณะนิสัย ความคิดและความรู้สึกบางประการของตัวท่านเองในด้านต่างๆว่า โดยทั่วไปมีลักษณะแบบนั้นหรือไม่

แต่ละข้อไม่มีคำตอบที่ถูกต้องหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัยหรือแนวทางในการประพฤติปฏิบัติไม่เหมือนกัน จึงขอให้ท่านพิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วแล้วทำเครื่องหมาย /ลงในช่องคำตอบ “มากที่สุด” “มาก” “ปานกลาง” “น้อย” “น้อยที่สุด” ให้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงของท่าน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม

การศึกษา

- ( ) ต่ำกว่าประถมศึกษา
- ( ) ประถมศึกษา
- ( ) มัธยมศึกษา
- ( ) อนุปริญญา

ภูมิภาค

- ( ) ภาคกลาง
- ( ) ภาคตะวันออก
- ( ) ภาคตะวันตก
- ( ) ภาคใต้
- ( ) ภาคเหนือ
- ( ) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

สัมพันธภาพของบิดามารดา

- ( ) อยู่ด้วยกัน
- ( ) แยกกันอยู่
- ( ) หย่าร้าง
- ( ) อื่นๆ โปรดระบุ.....

คะแนนความประพฤติ

- ( ) สูงกว่า 100 คะแนน
- ( ) ต่ำกว่า 100 คะแนน

ฐานความผิด

- ( ) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
- ( ) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
- ( ) ความผิดเกี่ยวกับเกี่ยวกับเพศ
- ( ) ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพชื่อเสียงและการปกครอง
- ( ) ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
- ( ) ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
- ( ) ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด
- ( ) ความผิดเกี่ยวกับอื่นๆ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

ลำดับ	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงมาก	ปานกลาง	เป็นจริงน้อย	เป็นจริงน้อยที่สุด
1	เมื่อตัดสินใจทำอะไรแล้วเห็นว่าทำถูกต้อง					
2	รู้สึกเชื่อมั่นในตนเองน้อย					
3	เข้าเรียนในชั้นเรียนอย่างมีความสุข					
4	ไม่กล้าแสดงออกทางคำพูดเมื่อครูถาม					
5	อยากมีอายุน้อยกว่าที่เป็นอยู่					
6	อยากเปลี่ยนแปลงหลายสิ่งหลายอย่างในตัวเองหากทำได้					
7	ตัดสินใจอย่างมั่นใจ					
8	เป็นคนร่าเริงแจ่มใส					
9	เจ้าอารมณ์					
10	ใช้เวลาปรับตัวนานกับเนื้อหาใหม่ๆ					
11	ทำงานผิดพลาดบ่อยๆ					
12	ตั้งใจเรียนอย่างเต็มความสามารถ					
13	ไม่สู้ชีวิต					
14	มีความสุขกับการเรียน					
15	ชอบเป็นผู้นำ					
16	เข้าใจตนเอง					
17	ไม่เป็นตัวของตัวเอง					
18	ชีวิตมีแต่ความสับสนวุ่นวาย					
19	เป็นผู้นำทางความคิด					
20	เข้ากับเพื่อนๆ ไม่ได้					
21	มีความรับผิดชอบในหน้าที่					
22	ไม่ชอบเป็นเพศปัจจุบัน					
23	คิดว่าตัวเองไม่ดี					
24	จิตใจไม่ค่อยสงบ					

ลำดับ	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		เป็นจริงมากที่สุด	เป็นจริงมาก	เป็นจริงปานกลาง	เป็นจริงน้อย	เป็นจริงน้อยที่สุด
25	รู้สึกละอายใจตนเองบ่อยๆ					
26	คิดว่าตัวเองมีปมด้อย					
27	พูดโดยไม่ยั้งคิด					
28	บุคคลในครอบครัวเข้าใจเรา					
29	คนอื่นมักทำให้เรารู้สึกยังไม่ดีพอ					
30	เข้ากับสังคมไม่ค่อยได้					
31	เบื่อหน่ายต่อการเรียน					
32	เบื่อตัวเอง					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

นายอุดม สุขทอง

วัน เดือน ปีเกิด

วันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ.2526

ประวัติการศึกษา

ครุศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 1 เหรียญทอง)

โปรแกรมวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2549

ฝึกอบรมหลักสูตร “ผู้บังคับบัญชาลูกเสือสามัญระดับ
ผู้นำ ชั้นความรู้ชั้นสูง” ของคณะกรรมการบริหารลูกเสือ
แห่งชาติร่วมกับกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
พ.ศ.2550

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

นักวิชาการอบรมและฝึกวิชาชีพปฏิบัติการ
หน่วยวิชาสามัญ กลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา
กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม
วิทยากรกลุ่มสัมพันธ์ พัฒนาคุณธรรมจริยธรรม
หน่วยงานภาครัฐและเอกชน

รางวัลและเกียรติคุณที่ได้รับ

รางวัลพระราชทาน“เยาวชนดีเด่นแห่งชาติ” พ.ศ. 2549
จากสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
รางวัลประทาน“ลูกที่มีความกตัญญูดีเด่นอย่างสูงต่อ
พ่อแม่” ปี 2547 จากพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี
พระวรราชาทินัดดามาตุ

รางวัล “เยาวชนอาสาสมัครดีเด่น” จากพลอากาศเอกกำธน
สินธวานนท์ องคมนตรี พ.ศ. 2546

ทุนการศึกษาที่ได้รับ

ทุนเรียนดี พ.ศ.2549 - 2552

สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ทุนยกเว้นค่าเล่าเรียน (สร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัย)

พ.ศ.2548 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร